

МЕГЪН МАРЧ ИСТИНСКИ ДОБРА ЛЮБОВ

Част 2 от „Истински добри“

Превод от английски: Raina, 2017

chitanka.info

ГЛАВА 1

БЕНЪР

Водеща новина, тази вечер от родния град на кънтри звездата Холи Уикс, а именно Голд Хейвън, Кентъки. Макар малкото градче да има малко повече от две хиляди жители, беше набедено, че там се е завихрила епидемията с метамфетамини, която е плъзнала из половин Америка. Наш източник в Голд Хейвън докладва, че за една седмица, в градчето са експлодирали три къщи, в които се е забърквал метамфетамин, и също така, ни беше съобщено, че една от къщите се намира близо до резиденцията на Уикс, която все още я навестява периодично.

А новината е още по-съкрушителна за градчето, тъй като при последната експлозия в къщата е открито тяло. Все още няма информация за името на жертвата, тъй като семейството не е уведомено към момента.

Ще следим ситуацията отблизо. Изпращаме нашият топ репортер, Мемфис Локууд, която да потърси отговорите на място в Голд Хейвън. Останете с нас за репортажи на живо от Кентъки.

Докато кацна в Ню Йорк, започнах да изпитвам нетърпение. Беше трудно да повярвам, че напуснах града едва преди седмици. Откакто се помнех градът беше мой дом, но вече го чувствах чужд.

Когато се качих на таксито от летището, дадох адреса на стария си апартамент. Подскочих, когато шофьорът наби спирачки, натисна силно клаксона и се разкреця през прозореца към мерцедеса, който го отрязва. Беше много по-различно от това да шофираш покрай един непрестанно мигащ светофар.

Хората, които минаваха между колите и светофарите, и караха шофьора да набива постоянно спирачки, ме влудяваха.

След цял час пътуване, започнах да се питам защо съм мислила, че Манхатън е единственият град на планетата, в който човек може да живее истински. Може би, защото тогава това бе всичко, което знаех, но Логан ми показва една напълно различна перспектива. Ню Йорк може да бе центърът на света по много начини, но вече не бе центърът на моя свят.

Когато излязох от таксито пред сградата, портиерът повдигна вежди щом ме видя.

— Г-це Риджънт. Липсвахте ни. Надявам се, че всичко е наред.

— Благодаря, Джо, справям се чудесно.

Линиите на лицето му станаха по-дълбоки и бързата му усмивка се изпари.

— Предполагам, че сте чула, че г-жа Франсис почина.

— Затова съм тук — очите ми се напълниха със сълзи и аз примигнах, за да ги прогоня.

— Винаги ви е харесвала. Може и да не се държеше така, но ви харесваше. Искате ли да се обадя горе в апартамента, или ви очакват?

Поклатих глава.

— София помоли да дойда. Ще ѝ пратя съобщение, докато се качвам.

Той погледна към асансьора.

— Е, добре тогава, знаете пътя.

С лека усмивка завлачих крака към блестящите златни врати и натиснах бутона на асансьора. Когато той най-последно пристигна, влязох вътре и натиснах копчето за стария си етаж.

Точно когато вратите се затваряха, един мъж пхна ръце между тях и ги спря. *Типичен нюйоркчанин.* Той и една жена нахълтаха вътре. Той посегна към таблото, но се спря бързо, без да натисне нито един бутон.

Нима това са хората, които сега обитават апартамента ми? След миг получих отговор на незададения си въпрос, когато мъжът проговори.

— Вие сигурно ще помагате да се почисти апартамента в другия коридор срещу нас. Чух, че старицата е починала.

В мен се надигна вълна от негодувание заради думата, с която нарече Мирна, въпреки че аз я бях наричала старицата повече от

веднъж. И все пак, това бе след години познанство. А на тези не им дремеше за нея.

— Името ѝ беше Мирна Франсис — гласът ми беше леден, а от него ясно личеше неизреченото *ходете да се шибате*.

Жената притисна ръка към гърдите си.

— От семейството ѝ ли сте? Ужасно съжаляваме за загубата ви. Тя изглеждаше... прекрасна жена.

И с това контролът ми се скъса, отприщвайки вълната от мъка, която съдържах през всичките часове на пътуването до тук.

— Живях в коридора срещу нея пет години, което е много повече от това, което вие може да кажете. Не ми говорете простотии и си спестете фалшивата симпатия. Вие не я познавахте.

Вина се настани на лицата и на двама им, а жената сложи длан на заоблението си корем.

— Съжаляваме за това. Ще раждам след четири месеца и наистина ни трябваше по-голям апартамент. Не беше нищо лично. Просто... ние имахме нужда от апартамента повече отколкото вие.

Думите ѝ нямаха никакъв смисъл... в началото. Но тогава като парченца от пъзел, всичко си дойде на мястото.

Отворих уста и я затворих, без да кажа нищо, премигнах и най-после попитах.

— Да не би... да не би да ми казвате, че *вие* сте ме издали на борда, за да може да ме изгонят и *да вземете апартамента ми*?

Жената се отдръпна, чувайки тона ми.

— Не лично. Приятел в сградата, който знаеше, че не можем да останем в апартамента си, след като се роди бебето. Обаче се чувстваме много гузни за случилото се.

Засмях се горчиво.

— Чувствате се *гузни*? За това, че направихте така да остана бездомна? — погледнах надолу към корема ѝ и после към лицето ѝ, докато вратите се отваряха. — Господ да е на помощ на детето ви. Надявам се, че като родители ще струвате повече, защото като хора сте едно нищо.

Излязох от асансьора и се насочих към вратата на Мирна, а гневът личеше във всяка моя стъпка. Една от сълзите, които съдържах, се отрони от окото ми и се спусна надолу по бузата ми. Избърсах я дори по-яростно.

Прекарах толкова време ядосана на Мирна, мислейки, че тя ме е издала, а се оказа, че е бил някой задник, който е искал да уреди апартамент на приятелите си. Осъзнаването на това ме погълна и по лицето ми потекоха още сълзи.

Когато почуках на вратата, го направих по-силно, отколкото възнамерявах, но трябваше да се разкарам от коридора, преди да се разплача пред погледите на онези двамата. Не се обърнах, за да видя дали ме следват или мъдро са решили да останат в асансьора, докато се изгубя от поглед.

За щастие, София отвори вратата и обви ръце около мен.

— Толкова се радвам, че дойде.

Прегърнах я силно и тя започна да трепери. Когато се отдръпнах от нея, срещнах изпълнените ѝ със сълзи очи, които бяха също толкова разплакани, колко и моите.

— Аз също. Толкова много съжалявам.

— Сега ще съм по-добре. Ти си тук и не се налага да съм сама — тя подсмръкна и изтри една сълза от бузата си. — Дъщерята на г-жа Франсис току-що се обади и каза, че няма да дойде.

— Какво? — гняв и мъка се редуваха сякаш забивайки юмрук след юмрук в стомаха ми. — Какво искаш да кажеш с това, че няма да дойде? Майка ѝ почина. Трябва да дойде.

София поклати глава.

— И аз не го разбирам. Беше толкова ядосана. Просто крещя и крещя, и накрая ми затвори.

Връзката на Мирна с дъщеря ѝ бе също толкова лоша, колкото и моята с майка ми. И все пак не можех да разбера как може да реши, че няма да дойде. Ако бе истина... това бе истинска *трагедия*. Но може би това показваше как би реагирала майка ми, ако с мен се случи нещо. На практика можех да я чуя.

„Точно сега момента не е удобен. Няма да мога да дойда, докато не завърша това научно проучване.“

Не. Е. Приемливо.

Обвих ръце около раменете на София и я стиснах.

— Аз ще ѝ се обадя. Сигурно има някаква грешка. Може би просто е отложила полета си, заради нещо спешно.

Измъкнах телефона си, намерих в контактите името на Ди Букър и позвъних. Тя вдигна след второто позвъняване.

— Здравейте, аз съм Бенър Риджънт. Сещате ли се, живеех в другия край на коридора срещу...

— Да не ми се обаждате да ми кажете, че е трябвало да я посещавам по-често, докато беше жива и може би нямаше да ме преебе така след смъртта си? — от думите, с които ме засипваше се изливаше толкова гняв, колкото не бих очаквала от един конгресмен.

— Много съжалявам, г-жо Букър. Знам, че никак не ви е лесно. С майка ми също имаме... трудни взаимоотношения, но бих...

— Трябва ли да ме е грижа, че имате проблеми с майка си? Ако мислите, че ми дреме, в голяма грешка сте.

Думите ѝ удариха точно в целта и аз се напрегнах. Мирна би се засрамила, и мен ме беше срам заради нея.

— Да, имам проблем с майка си. Всъщност, имам шибани проблеми в общуването и с двамата си родители. Но не се обаждам за *това*. Кой мислите, че трябва да се заеме с парите и апартамента на Мирна, ако не вие? Докато беше жива не искаше нищо от вас, поне сега, след като е мъртва може да ѝ отделите малко от безценното си време.

Почти очаквах да ме удари гръм, тъй като някой можеше да ми каже същото, ако майка ми умре утре. Мъката за родителя, който все още не бях загубила, се надигна в мен и няколкото сълзи, които се стичаха по лицето ми, станаха порой.

Ди Букър остана замълчана за миг, преди да каже:

— Нямаш никаква идея, нали? — горчив смях се изтръгна от другия край на линията. — Не се налага да отделя нито миг от времето си за майка ми, защото тя не е помислила нито за миг за мен. Все пак е оставила всяко проклето нещо, което притежава, на теб.

ГЛАВА 2

ЛОГАН

Единствено крайният срок на адски важния проект, с който се бях заел, ме спираше да не се кача на първия полет за Ню Йорк, да намеря Бенър и да поискам отговора от самия източник. Мамка му не можех да спра да мисля за кутията с тестове за бременност, която открих в банята ѝ.

Колкото и да ми се искаше да ѝ се обадя или да ѝ пиша съобщение и да поискам отговор, това не беше разговор, който трябва да се проведе по телефона.

Преди да се изгубя в работата по колата, Джок изкрещя над музиката от последния албум на Боун Трашър, който свиреше в гаража.

— Ченгетата искат да говорят с теб, шефе.

Завъртях глава и погледнах в неговата посока. Коди Ривърс стоеше на вратата между чакалнята и магазина.

Мамка му. Хвърлих гаечния ключ в кутията си с инструменти и измъкнах пешкира от задния джоб на панталона си, бършейки ръцете си. След като спрях музиката, се насочих към него.

— Какво мога да направя за теб, Коди? — попитах, когато влязохме в чакалнята. Да бъдеш разпитван от ченге, за мен никога не е било добър знак. — За Джеф ли си тук? Защото не съм го виждал и не съм го чувал.

— Не. Имам няколко въпроса за бивш твой работник.

— Кой?

— Рой Плантър. Разбрах, че си го уволнил преди няколко месеца. Подозренията ми започнаха да се надигат. *Рой?* Какво, по дяволите, ставаше с Рой?

— Да, уволних го.

Той измъкна полицейския си тефтер.

— Помниш ли кога беше това?

— Трябва да проверя записките. Не си спомням точната дата.

— Можеш ли да ми кажеш защо го уволни?

— Появяваше се тук много често пиян и не можех повече да позволявам подобно нещо в гаража си.

Коди записа всичко в тефтера си и ме погледна.

— Кога го видя за последен път?

— Защо задаваш толкова въпроси за Рой? Какво, по дяволите, се е случило?

— Трябва да знам кога последно си го видял, Логан.

— В Пигли Уигли. Беше на касата пред мен, преди няколко седмици. От тогава не съм го виждал.

— Дъщеря му ми каза, че никога не си го харесвал.

Погледнах към тавана, молейки се за търпение, преди да отговоря.

— Аз го уволних. Не беше нищо лично, просто бизнес. В случая чувствата на Рейчъл са без значение. Тя, както и всички в града, знаят, че Рой трябва да бъде заведен при анонимните алкохолици, за да получи помощта, от която се нуждае.

— Няма как да стане. Неговото тяло бе идентифицирано тази сутрин по зъбните снимки.

Шок премина като острие през гърдите ми.

— За какво говориш, по дяволите?

Коди затвори тефтера си и го бутна в предния си джоб, преди да отговори.

— Рой Плантър е мъртъв. Изглежда се е взривил тази сутрин, заедно с къщата на стария Найджъл.

Парченцата започнаха да се подреждат.

— Чух за взрива тази сутрин по радиото, докато пътувах за работа. Нима е правил метамфетамин?

Коди сви рамене.

— Така твърдят слуховете. Екипът от лабораторията все още оглежда останките, но определено е било лаборатория. Шериф Тимънс най-после реши да вземе това насериозно и сега Голд Хейвън е по всички новини, затова ни казаха да проучим всички вероятни връзки. Отново ставаме известни, но този път по съвсем грешни причини.

Прокарах ръка през косата си.

— Мамка му. Страхотна каша.

— Адски си прав. Благодаря, че отговори на въпросите ми. — Коди се обърна, за да си тръгне, но спря с ръка на дръжката на стъклената врата. — На мен ли така ми се струва или изглежда така, че имаш връзки с доста от хората, които проучвам напоследък?

Погледнах го твърдо.

— Какво се опитваш да намекнеш, човече? Градът ни е малък. Можеш да свържеш всеки с всеки.

— Не се опитвам да намеквам нищо, просто посочвам очевидното. Хубав ден, Логан.

Той отвори вратата и излезе, оставяйки ме сам в стаята и с чувството за вина. Ръцете ми се свиха в юмруци.

Това не беше моя вина.

Мамка му.

* * *

Шест часа по-късно, стомахът ми се опираше в гърба ми и най-после се изправих изпод капака на колата на Боун Трашър. Тази реставрация изпитваше границите ми и най-вече упорития карбуратор. Отстъпих назад от колата и си избърсах ръцете. Гърбът и раменете ми пареха от болка и всичко, за което можех да мисля в момента, бе баня, бургер, бира и Бенър. И то не задължително в този ред.

Все още не й се бях обадил. По-рано днес ми писа, че вече е стигнала в Ню Йорк, на което й писах само *Радвам се, че си пристигнала благополучно. Пази се.*

Може и да бях наивен, очаквайки от нея първа да повдигне въпроса за тестовете за бременност, сега, след като бе на стотици километри, имайки предвид, че не си направи труда да ми го спомене, докато бяхме заедно в леглото снощи. И в двата случая, липсата й на отговор ми играеше по нервите.

Телефонът ми извъня, точно като приключвах с миенето на ръцете си, затова се подсуших и посегнах към него.

Не беше Бенър.

— Какво става, човече?

Грейнджър Райън, най-добрият ми приятел и шеф на пожарната в Голд Хейвън, каза:

— Беше скапан ден. Искаш ли да пийнем бира в *Бири и Кегли*?

— Чух за пожара и за тялото? Определено скапан ден. Всичко вече е наред, нали?

— Да, но не ми се ще да се прибирам у дома и да пия сам. Навит ли си?

— Разбира се. Дай ми четиридесет и пет минути и ме чакай там.

— Така щях да се сдържа да не се обадя на Бенър, за да й поискам обяснение.

— Супер. Значи ще се видим там.

Затворих и се огледах из гаража си. Един ден това място щеше да бъде на картата и нямаше да се налага да се блъскам толкова много, за да съм сигурен, че всичко върви гладко.

Преминах из стаята и загасих осветлението, преди да заключа.

Днес не беше един от тези дни.

ГЛАВА 3

ЛОГАН

— Тези простотии са достатъчни, че да ме накарат да намразя работата си. Имаш ли идея колко е шибано да намериш тяло изпод останките?

Пуснах последната хапка от бургера си в пластмасовата кошничка пред себе си, на масата. Мисълта и представата за останките от тялото на Рой Плантър официално убиха апетита ми.

Грейнджър вдигна бирата си и отпи.

— Горкият, глупав шибаняк. Трябваше да знае по-добре. Трябваше да вдигна задника си от леглото в три сутринта, за да се занимавам с тези простотии.

Посегнах към бирата си.

— Коди дойде сутринта да ми задава въпроси. Искаше да знае защо съм уволнил Рой.

Грейнджър остави бирата си на масата между нас.

— Защото е пияница и всички знаем, че го остави на работа прекалено дълго.

— И аз това му казах.

— Това те кара да се замислиш колко е шибан животът. Един ден правиш нещо тъпо, а на следващия ден си труп и семейството ти разбира, че си бъркал метамфетамини.

— Има ли шанс да грешиш за дрогата?

Грейнджър поклати глава.

— Не. Това е третата ми къща за последните няколко седмици. Знаците са невъзможни за пропускане. Преди три години ходихме на обучение в Лексингтън, за това, и по онова време не се бях замислял нито за миг, че ще ми се наложи да видя подобно нещо тук, но се оказа, че греша.

— Мислиш ли, че са свързани?

Той сви рамене.

— Нямам никаква идея. Не ми е работа да търся кой ги е запалил, а само да ги гася. Но проклет да съм, това ме разярява. Никой не мисли за това как аз и момчетата си излагаме живота си на риск, всеки път щом се отзовем на повикване. Ако някой от нас умре заради тези лайна, ще разкъсам скапания град на парчета, докато не открия кой стои зад всичко това. Не искам да се обаждам на нечия съпруга или родители, за да им кажа, че някой задник, бъркащ дрога, е отговорен за смъртта на един от мъжете ми.

— Хей, момчета, да ви донеса ли още нещо? — Роузи, сервитьорката, която Бенър заместваше на първата си вечер в Голд Хейвън, спря до масата ни.

Погледът на Грейнджър се стрелна към вратата, когато вълна от хладен въздух нахълта с отварянето ѝ и понесе познат смях. Погледнах през рамо, за да видя Джулиан да влиза с едно от момичетата от салона, Мери някоя си.

— Най-добре ми дай още една бира.

— И за мен една.

Вниманието на Грейнджър се насочи към Джулиан, която вървеше към нас. Тя се стегна щом го видя, но не спря и не се поколеба нито за миг.

— Къде криеш Бенър цял ден? Имаше час за нокти, но го отложи. — Джулиан прикова поглед в моя, игнорирайки Грейнджър.

— Трябваше да се върне в Ню Йорк, защото изскочи нещо.

— Но ще се върне, нали?

Въпросът се заби в мен с такава сила, с каквата се забиваха топките в кеглите, няколко метра надолу.

— Мамка му, да, ще се върне, — а на ум добавих *особено, ако е бременна с детето ми*.

— Харесвам я. Хубаво е да видиш, че поне един мъж разпознава хубавите неща, когато ги има в живота си.

След като нанесе удара си, Джулиан се завъртя на токчета, насочвайки се към другия край на бара.

Грейнджър изпи остатъка от бирата си на няколко големи глътки, преди да погледне обратно към Джулиан.

— Жените са шибан капан. — Той се обърна към мен. — Какви, по дяволите, ги вършиш връзвайки се за жена от Ню Йорк? Нещата сериозни ли са?

Не възнамерявах да го кажа, но думите просто ми се изплъзнаха.

— Може да станат адски сериозни, ако съм й надул корема.

Очите на Грейнджър се разшириха и той се наведе през масата към мен.

— За какво говориш, по дяволите?

— Намерих кутия с два теста за бременност, тази сутрин в банята й, и един от тях липсваше.

— И?

— И, нищо.

Той се наведе още по-напред, опирайки лакти на масата, и бях благодарен, че говори тихо.

— Не поиска ли веднага отговор? Мамка му, човече! Знаеш какви са жените. Гледат да те вържат по всеки начин, който измислят.

Цялата тази ситуация ме ядеше през целия ден, но казах истината, когато заявих.

— Бенър не е такава. Не се опитва да ме върже.

Очите на Грейнджър се присвиха и той се приближи още повече.

— От къде знаеш? Има ли си работа и собствени пари? Има ли нужда от твоите пари?

— Притежава бизнес.

— Успешен ли?

Посегнах към бирата си.

— Не още. Но работи здраво, за да го направи.

— Значи, си няма работа и не вади пари, обаче си сигурен, че не се опитва да те върже? — той се облегна назад с очакващо изражение на лице.

Въпреки че всички доказателства бяха срещу нея, нямаше начин да сложа този мотив за Бенър. Колкото повече мислех за това, толкова повече осъзнавах, че тя бе пълна противоположност на жените в Голд Хейвън. Моята нюйоркска принцеса щеше да бяга далече и бързо, в противоположната посока, ако реши, че е уловена в капан в Кентъки, само защото е забременяла от един механик. Или в този случай... ще остане в Ню Йорк...

Мамка му.

— Тя не е такава. Ще го разбереш, щом се запознаеш с нея. — Макар думите ми да звучаха уверено, се зачудих, какво, по дяволите,

трябва да направя, за да се подсигурия, че Бенър ще се върне тук. *Ще си замъкна задника там и ще я завлека у дома, ако се наложи.*

— Както кажеш, човече. Тези дни приключих с жените и ще ги ползвам само за бързо чукане.

Роузи се върна с бирите ни и сменихме темата на колежански баскетбол.

Тъкмо излизах от *Бир* и *Кегли*, когато телефонът извибрира в джоба ми и най-последно съобщението беше от жената, която не можех да си избия от ума.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Беше дълъг ден, истинска лудница. Имам да ти казвам толкова много неща, но съм буквално изцедена. Да говорим утре?

Седнах в пикапа си и написах отговора си.

ЛОГАН: Даа. Трябва да започнем да говорим за всичко това.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Ще го направим. Лека нощ. ХО

ЛОГАН: Лека нощ, Брус.

Запалих пикапа си и се насочих към празната си къща, раздразнен, че тази вечер няма да получа никакви отговори по този въпрос.

ГЛАВА 4

БЕНЪР

На следващата сутрин влязох в офиса на адвоката на Мирна, без да знам какво да очаквам.

— Бенър Риджънт. Тук съм да говоря с Грегъри Лоуенстън — казах на рецепционистката, след като се приближих до бюрото ѝ.

— Разбира се, г-це Риджънт. Той ви очаква. Нека му кажа, че сте тук.

Докато младата блондинка вдигаше телефона, аз се приближих към големия прозорец, поглеждайки към нюйоркското небе. Беше сиво и облачно, точно пасвайки на настроението ми.

— Г-це Риджънт?

Обърнах се и рецепционистката ми направи знак да я последвам. Тръгнах след нея, към конферентната зала с голяма дървена маса и панели на стената в същия стил. Беше празна.

— Г-н Лоуенстън ще дойде веднага — каза тя. — Изчакайте за миг. Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Едно еспreso ще бъде идеално.

— Разбира се.

Миг след като тя излезе, вратата се отвори отново.

— Е, г-це Риджънт, някак сте омагьосали клиентката ми. Много бих искал да науча как сте го направила. — Мъж с обикновени очила с големи стъкла и голо блестящо теме обградено с пръстен от сива коса пристъпи към мен, усмихна се и ми подаде ръка. — Аз съм Грег Лоуенстън и бях адвокат на г-жа Франсис от над двадесет години.

Двадесет години да търпиш настроенията на Мирна? Не бях сигурна, че аз бих издържала.

— Удоволствие е да се запознаем. Не съм я омагьосала. По-скоро я изкарвах извън нерви.

Лоуенстън вдигна ръце.

— В нейния случай е едно и също. Ще ми липсват часовете, през които спорех с нея, а секретарката ми ще трябва да си намери нов начин за забавляване. Е, какво ще кажете да започваме? — Той отвори папката и започна да обяснява как ще се случат нещата.

Изключих почти на мига, чувайки целият правен жаргон. Защо адвокатите никога не използваха обикновени думи? Дали им плащаха повече, ако използват сложни думи?

Вдигнах ръка като второкласник с намерението да го спра. *Моля те, Господи, спри.*

За щастие, когато той спря за миг, за да си поеме въздух, веднага се обадих.

— Разбирам. Имотите на Мирна са супер скъпарски, тъй като има един тон пари и затова постоянно ги е сменяла. Но в крайна сметка, Грег. Наистина ли се налага да знам колко пари е имала?

Той свали очилата си и ги сложи на масата.

— Тридесет.

— Тридесет какво? — попитах, чудейки се дали това не е някакъв правен термин, за който до сега не съм чувала.

— Тридесет милиона. Толкова ще наследите от нея, парите се намират в различни банкови сметки, и в тази цифра не е включен апартаментът и останалите ѝ имоти. За тях ако искате ще направим пазарно проучване и да видим каква е стойността им...

Вдигнах отново ръка, този път като наистина богат второкласник...

— Майтапите ли се с мен? — попитах, отпускаяки ръка.

— Не, г-це Риджънт. Аз не се, както се изразихте, майтапя с вас.

— Майко мила.

— Наистина.

Дискретно скръстих ръце и се ощипах. *Мамка му, това боли.* Не сънувам. Добре, може би...

Завъртях глава, търсейки дали няма да изскочи оператор с камера някъде зад мен.

Нямаше.

— Не се шегувате.

Г-н Лоуенстън поклати глава.

— Не. Не бих се шегувал щом става въпрос за обяд или толкова много пари.

Надявах се, че той има предвид обич и пари, но нямаше да питам. Още опитвах да осъзная факта, че дъщерята на Мирна не е говорила простотии, когато ми заяви, че Мирна ми е оставила всичко.

— Защо би го направила? В това няма никакъв смисъл.

— Тя ви харесваше.

Срещнах погледа му.

— Тя харесваше и кучето си. Мен ме търпеше.

— Като споменахте кучето, вие сте натоварена и с това да отговаряте за тръста на Джордана, кучето на Франсис, макар че няма да наследите самия любимец.

— Моля ви, кажете ми, че отива при София.

— Така е.

Е, значи не съм наследила *всичко*, но *мамка му*.

Вече много внимавах в това, което ми казваше Лоуенстън, което на практика значеше, че мозъкът ми ще се пръсне.

Част от мен очакваше да получи нещо, след думите на Ди Букър, но определено не очаквах да получи всичко, което бе притежавал Мирна, не очаквах *това*.

Излязох от офиса и почти не забелязвах тълпата хора около мен докато вървах към хотела, все още изпаднала в шок.

По стар навик измъкнах телефона си и звъннах на Гриър, за да ѝ кажа всичко, но тя не вдигна. Новият ѝ живот в Лос Анжелис тъкмо бе започнал, и макар да не можех да съм по-щастлива от това, че приятелката ми откри щастието, адски много ми липсваше, че не е около мен.

Липсваше ми и Мирна. Миналата нощ не успях да издържа да остана в апартамента, обградена от вещите ѝ, затова замъкнах нещата си в Паркър Меридиан и потънах във ваната... след което плаках.

Изпълни ме мъка, когато си спомних за размяната на думи, и за това колко ме тревожеше това, че не си изяснихме всичко по телефона. Тя нямаше идея, че напуснах Ню Йорк, след като ѝ бях ядосана. Може би, беше за добро, че бе умряла, без да мисли, че има нещо недовършено помежду ни. Макар че ако знаеше, вероятно щеше да издържи по-дълго, само за да ми вгорчи живота.

Защо си правих толкова бързо заключения? Просто трябваше да я попитам. Мирна беше човек, който винаги е била брутално откровена с мен.

Вдигах тост за нея с почти всяко питие в минибара, за които макар и иронично, сега тя щеше да плати, и след това припаднах на леглото.

Когато се събудих на сутринта, главата ми пулсираше, претърколих се, търсейки Логан, но обзавеждането в хотела ми напомни, че съм много далеч от Голд Хейвън.

Напуснах Кентъки, като разорен изпълнителен директор на все още нереализирана фирма, а сега бях богата наследница.

Е, или по-скоро щях бъда, след един Господ знае колко още срещи с адвокатите и финансистите на Мирна, преди да финализираме всичко.

Да не споменавам, че трябваше да измисля какво да правя с всичките й неща. Тя беше вещоман, като за начало, и да кажа, че главата ме бе заболяла от всички мисли, които се блъскаха в мозъка ми, щеше да е най-нормалното нещо на света.

Обвих палтото по-здраво около тялото си и спрях на ъгъла на Пето авеню. За пръв път от по-дълго отколкото си спомнях, нямах желание да вляза вътре и да разгледам любимите си магазини.

Което бе иронично, имайки предвид, че сега можех да щракна с пръсти и да получа всичко, което пожелаех. Новата ми банкова сметка нямаше дори да мигне.

Две жени излязоха забързано от вратите на магазина, смеейки се и носейки огромни торби. Отместих се от пътя им, но нямаше как да не дочуя част от разговора им, докато се насочвах към Старбъкс.

— Това горнище ще е убийствено за отварянето на онзи клуб тази вечер. Циците ти ще изглеждат страхотно. Нямам търпение да се снимаме в клуба и да постна снимките, така че всички да ги видят и да се пукнат от завист.

И двете се закискаха... доста дразнещо, трябва да добавя... преди другата да отговори.

— Боже, навита съм за хубаво чукане тази вечер. Ще замъкна у дома най-сексапилния мъж, който набарам.

— Мамка му, момиче. Действай. Чук, чук и чао, чао на сутринта, нали?

— Естествено. Знаеш каква съм.

Двете жени изчезнаха в Старбъкс, а някой се блъсна в гърба ми. Светеше зелено за пешеходците, което значеше, че трябва да си

замъкна задника през улицата. Откъсвайки се от мислите си, забързах напред, но думите им останаха с мен.

Но не за дълго.

Колко недостойно и повърхностно.

Кой би помислил, че един мъж от Кентъки, който срещнах по една огромна случайност, ще промени *целия ми живот*.

Не бях тук от дълго, но Логан вече ми липсваше адски много. Влязох през вратата и извадих телефона си, за да му пиша. Той бе зает и работеше с колата на Боун Трашър, но не можех да се сдържа. Като изключим Гриър, той бе единственият човек, на който исках да кажа за всичко това. Дори исках да му кажа още снощи, но се спрях, тъй като имаше възможност дъщерята на Мирна да ме будалка.

Но не ме будалкаше.

БЕНЪР: Помниш ли, че ти казах, че имам наистина голяма новина? Наистина имам нужда да ти разкажа за това.

Не очаквах да ми отговори веднага и понечих да пъхна телефона в чантата си, когато той извibriра.

И не беше от Логан. Беше гинеколожката ми, която също така беше и по-голямата сестра на съквартирантката ми от колежа.

Д-Р ЖЕНСКИ УСТНИ: Имаш ли някакви въпроси за нещо?

Изглежда не можех да се държа като възрастен, щом ставаше въпрос за имената в телефонния ми указател, но поне няма как да я объркам с някой друг. Освен това, *мамка му*.

БЕНЪР: *Мамка му*, тръгнах преди да пристигне, но сега съм в Ню Йорк.

Д-Р ЖЕНСКИ УСТНИ: Мога да те вмъкна утре след обед, но най-добре гледай да ми донесеш суши.

БЕНЪР: Ще бъда там. Между другото, още се смея с глас, всеки път щом ми изпратиш съобщение.

Д-Р ЖЕНСКИ УСТНИ: КАЗА МИ, ЧЕ ЩЕ СМЕНИШ ИМЕТО МИ В УКАЗАТЕЛЯ.

БЕНЪР: Излъгах.

Д-Р ЖЕНСКИ УСТНИ: Никакво суши за теб.

ГЛАВА 5

ЛОГАН

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Помниш ли, че ти казах, че имам наистина голяма новина? Наистина имам нужда да ти разкажа за това.

Гледах съобщението от пет минути, чудейки се, защо е решила, че това е правилният начин, мамка му, да ми каже, че е бременна. Но това беше Бенър и тя не правеше нищо по нормалния начин. Най-после написах отговора си.

ЛОГАН: Не трябва ли да го обсъдим лично?

Оставих телефона до колата на Боун и зачаках.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Не мога да чакам толкова много. Трябва да измисля какво да правя и имам нужда от съвета ти.

Мамка му, какво?

Нима трябва да *измисли какво да прави*? Някъде през последните двадесет и четири часа преминах от шок, през недоверие, приемане и дори... вълнение от вероятността Бенър да е бременна.

Идеята, че тя може да реши да не роди детето ми, накара стомахът ми да се свие.

За мен никога не е било цел да бъда баща, особено точно сега, когато бизнесът ми все още беше в начален стадий, но шокиращо,

нямах нищо против, ако майката на детето ми бе Бенър. И преди знаех, че съм затънал дълбоко, но сега беше официално. И мамка му, беше права, че нямаше да взима никакво решение, докато не говорим.

ЛОГАН: Обади ми е.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Дай ми двадесет минути.
Ще ти звънна като се прибера в хотела.

Хотел? Мислех, че ще остане в апартамента на старата дама.

Думите на Грейджър от миналата вечер преминаха през ума ми.
Значи, си няма работа и не вади пари, обаче си сигурен, че не се опитва да те върже?

Защо Бенър ще харчи пари, които няма за хотел, когато може да остане някъде за без пари? Макар да знаех, че не е минало много време, знаех как действа Бенър. Където и да е отседнала няма да е на някое евтино място. Не бях сигурен, че има евтини места в Ню Йорк.

Точно сега, мамка му, нищо нямаше смисъл.

Следващите двадесет минути бяха най-дългите в скапания ми живот.

ГЛАВА 6

БЕНЪР

Нахълтах в спалнята си в хотела, оставих чантата си на бюрото и я обърнах, за да намеря телефона си.

Когато се регистрирах миналата нощ, малко се тревожих как ще успея да платя сметката ако думите на Ди Букър се окажеха пълни простотии, но вече нямаше нужда да се тревожа за това. Натиснах на телефонния номер и го набрах, а той вдигна, преди да отшуми още първото позвъняване.

— Никога няма да повярваш на това, което смятам да ти кажа — избълвах аз вместо поздрав.

— Ще бъдеш изненадана на какви неща мога да повярвам — каза Логан и ми прозвуча някак странно, но вероятно това се дължеше на факта, че цял ден слушах Ню Йоркски акценти.

— Нали знаеш как си мислех, че Фрау Франсис ме е натопила, защото е искала да ме изгонят от апартамента и да се отърве от мен?

— Да... — объркването бе ясно разбираемо в гласа му.

— Грешала съм. Всъщност съм издадена от съсед, който е искал да намери апартамент на двойка свои приятели, които чакат бебе. Тотални загубеняци. Но това е без значение, защото се оказва, че Мирна не е искала да се отърве от мен. И всъщност ми е оставила всичко. Тридесет милиона долара, апартамента си и куп други работи, за които нямам никаква идея точно сега.

— Какво? — Логан звучеше така, сякаш се дави.

— Знаем, нали?

— Оставила ти е всичко?

Кимнах, макар да знаех, че той няма как да ме види.

— Всичко.

— Ами дъщеря й?

Всеки път като се замислех за това, представяйки си, колко шокирана е била Ди Букър, когато е научила, че майка й е оставила

всичко на бившата си съседка, нещо в мен се свиваше, защото с лекота можех да си представя как същото се случва с мен. Позвъняване от адвокатите на майка ми, които ми съобщават, че ми е оставила... нищо.

— Не ѝ е оставила нищо.

— Как въобще е възможно това? Мисля, че каза, че те е мразила?

Седнах на леглото, но след миг скочих и почнах да обикалям из стаята.

— Грешала съм, предполагам. Адвокатът звучеше така сякаш тя постоянно е променяла завещанието си.

И отново умствено си наричах задника, че не си изясних всичко с нея, преди да умре. Мразех това, че толкова много неща останаха неизказани. А и не успях да видя готовия вариант на секс играчките ми.

— Тридесет милиона... — лек слой удивление се прокрадна в гласа на Логан. — Мамка му.

— И аз казах това, като научих. Трябва отново да се срещна с адвокатата ѝ и с финансистите ѝ, за да измислим какво да правим с всичко това, и да ми прехвърлят всичко на мое име, затова ще се забавя тук малко повече отколкото очаквах. Нямах идея, че фрау Франсис има толкова много имоти, което значи, че сега аз имам толкова много имоти, и трябва да разбера какво да правя с това. — Спрях и си поех дъх — Но преди да попиташ, няма да остана в Ню Йорк. Като съм готова се връщам в Голд Хейвън.

— Мамка му, много ясно ще се върнеш. Не ми дреме колко пари имаш, ако трябва ще дойда там и... — страстният тон на Логан ме хвана неподготвена и побързах да го прекъсна.

— Успокой се, Улвърийн. Не е нужно да вадиш ноктите си. Няма нужда да идваш и да ме влачиш на сила. Осъзнах няколко неща.

Поех си дълбоко дъх, подготвяйки се да навляза в дълбоките води. Това не беше типично за мен, затова вероятно щях да се издъня.

— Въпреки това, че току-що Мирна ми предостави възможността да остана в Ню Йорк и да се върна към живота, който имах, аз не го искам. Преди мислех, че Ню Йорк е всичко, но сега осъзнах, че тук няма единственото нещо, което истински желая. Теб.

Сърцето ми беше силно в гърдите ми, докато изричах думите. Това беше най-близко до признанието, че съм лудо влюбена в Логан, и макар да си бях обещала да не съм първата, която ще го каже, имах нужда той да знае за това.

Докато продължих да чакам в тишината, паниката започна да се надига в мен.

— Сега, можеш да кажеш нещо. Наистина, каквото и да е.

— Чакам ти да ми кажеш останалото — каза Логан, а тонът му бе по-мек от преди, но имаше и нещо, което не можех да доловя.

— Кое останалото?

Логан пое дъх и каза.

— Това, че си бременна.

Завъртях се и ударих коляното си в дървената част на леглото.

— Мамка му! — изкрещях, подскачайки на един крак и изпуснах телефона. Той падна на пода и се плъзна по него. Хвърлих се след него, опитвайки да го хвана, преди да се удари в гардероба.

Закъснях. Щом го взех в ръка, екранът му бе счупен.

— Мамка му!

Исправих се, стискайки с ръка пулсиращото си коляно и погледнах надолу към горкия си телефон. Зад счупеното стъкло екранът беше черен. Разговорът бе прекъснал. Натиснах бутона за включване и зачаках да се включи, но не се случи.

— Мамка му, сигурно се майтапиш с мен — извиках в празната стая. — Няма начин да имам толкова кофти късмет.

Натисках бутона още две минути и след никакъв знак за живот, осъзнах, че наистина имам много кофти късмет.

Посегнах към хотелския телефон, но замръзнах със слушалката в ръка. Не знаех номера на Логан. Мамка му, не знаех ничий номер наизуст.

Мамка му. Мамка му. Мамка му.

Лаптопа. Гугъл. Ще намеря номера на сервиза му.

Тропах с нокти на бюрото, докато чаках лаптопа да се зареди, и докато се вържа към безжичния интернет на хотела и отворя браузъра си, ми идеше да започна да си скубя косите. Търпението никога не е било силна моя страна и нямаше точно днес това да се промени.

За щастие в Гугъл намерих номера на сервиза му и веднага звъннах.

Никакъв отговор, а гласовата поща беше пълна, затова дори не можех да оставя съобщение.

— Логан, трябва да си проверяваш проклетата гласова поща!

Звънях отново. И отново. И отново.

Най-после, някой вдигна.

— Ало?

Едва можах да го чуя от силния звук на кьнтри музиката.

— Защо, по дяволите, си мислиш, че съм бременна?

— Кой се обажда? — попита мъжки глас и осъзнах, че не е

Логан.

— Трябва да говоря с шефа ти. Веднага.

— С Логан?

— Да!

— Задръжете така. Зает е.

— Определено не е зает за този разговор, затова просто отиди и му дай телефона.

— Спокойно, госпожо. Сега ще му го дам.

Едва се сдържах да не се нахвърля на мъжа, задето бе толкова груб, но точно сега имах много по-важни неща, с които да се заема. Музиката на заден план замлъкна на цяло, и можех да чуя как мъжа казва.

— На телефона те търси една мацка, шефе, и звучи бясна. Да не си напмпал корема на някоя?

Най-после чух гласа на Логан.

— Бенър?

— Ако има вариант да си надул корема на друга жена, освен моя, ще си имаш страхотни проблеми, Логан Брантли.

— Защо, по дяволите, ми затвори телефона? И мамка му, просто ми кажи... бременна ли си?

— Изпуснах си телефона и се счупи. Не съм ти затваряла. И не! Разбира се, че не съм. Казах ти, че си бия инжекции. Може от цели две седмици да ям домашно сготвена храна, но не съм надебеляла, затова, защо, по дяволите, мислиш, че съм бременна?

Една дълга въздишка.

— Тогава защо имаше кутия с тестове за бременност на плота в банята ти и един от тях липсваше?

Всичко най-после си дойде на мястото и потърках с пръст носа си.

— Защото гинеколожката ми вероятно наруши няколко закона като каза, че ще ми изпрати инжекцията, за да си я бия сама, но преди

това трябваше да си направя тест за бременност, за да знам, че всичко е наред и мога да си бия инжекцията.

— Мамка му, майтапиш се с мен. — От тона му можех да кажа, че не е очаквал точно това.

— Защо просто не ме попита?

— Защото това не е нещо, което трябва да се обсъжда по телефона. За такива неща се говори лично, очи в очи.

Имаше право.

— И значи щеше да ме чакаш и да се чудиш, докато се върна?

— Да, и когато каза, че трябва да решиш какво да правиш, реших, че не мога да чакам.

И на мига осъзнах какво говори.

— Помислил си, че ще направя аборт? Без въобще да го обсъдя с теб? Исусе, Логан, благодаря за гласуваното доверие.

— Виж, тялото си е твое и изборът е твой, но най-добре знай, че щях да имам много да кажа, ако преминаваше през нещо такова.

— Не съм бременна, затова можем да спрем точно до тук. Но само за протокола, никога за нищо на света, не бих направила аборт. Не бих могла.

— Е, добре е да го знам.

Абсурдността на ситуацията се стовари върху мен и в гърдите ми се надигна вълна от смях.

— Не мога да повярвам, че мислеше, че съм бременна.

— Най-добре точно сега да не ми се смееш за това. Ако можех да те докопам, щях да ти напляскам задничето, задето ме накара да се чудя.

— Трябва да признаеш, че това беше някак забавно — спрях, за да изтрия сълзите от лицето си, — или може би откачам заради всичко останало. — Смехът ми спря, но сълзите продължиха да се стичат по лицето ми.

— Мамка му, скъпа. Мразя да чувам как плачеш. Особено, ако не съм достатъчно близо, да те държа в прегръдките си. Шшш, всичко ще бъде наред. Обещавам.

Отидох в банята и си взех кърпичка, подсмърчайки, докато сълзите се стичаха по лицето ми.

— Съжалявам. Днешният ден беше малко като емоционално влакче на ужасите.

— Малко? Брус, мисля, че това е много меко казано.

— Аз просто... Господи, трябваше да чуеш дъщеря й. Беше толкова разярена. Беше сякаш я мрази.

— Не всеки се разбира добре с родителите си — заяви Логан.

— Аз съм живото доказателство за това. — Замълчах за миг. — Но искам да мисля, че няма да се държа така студено, ако утре някой ми се обади и ми каже, че родителите ми са мъртви.

— Тя вероятно се справя с това по собствен начин. Всички го правим.

— Знам, но изпитах съжаление към нея, а не искам един ден някой да съжалява и мен така.

— Това едва ли е предложението, което би искала да чуеш, но замисляла ли си се, да отидеш да видиш родителите си, докато си там и да опитате да се сдобрите?

Замислих се за миг, преди да отговоря.

— Все още не знам дали съм готова. Те дори не се замислиха, като ме оставиха да се справям с това, че оставам без дом.

— Гадно е, но това, което научих напоследък, е, че няма никакви гаранции в този живот. Може да бъдеш по-голяма от тях и да направиш първата крачка.

— Може би си прав.

— Дори сляпата катерица от време на време намира ядки.

— Липсваш ми — избъбрих бързо.

Нежният смях на Логан се понесе към мен през телефона.

— И ти ми липсваш, Брус. Имаш ли някаква идея, колко време ще ти отнеме, за да се справиш с всичко там?

— Нямам идея. Трябва да изпразня апартамента и да реша какво да правя с вещите на Мирна, а в същото време трябва да се справя с всички финансови и правни работи, за които мисля, че трябва да бъда лично тук.

— Вярвам ти. Не бързай и отдели колкото време ти е нужно, за да се справиш. Знаеш, че имам доста работа, за да не скучая, докато се занимавам с проекта, и ще те чакам тук, за да се върнеш при мен.

Облекчение заради това, че Логан ме разбира и подкрепя, изпълни тялото ми.

— От къде се пръкна толкова невероятен?

Логан се засмя и кълна се обичах този звук.

— Аз не съм невероятен. Но ти си, Брус.

— Може ли да ти се обадя по-късно? Трябва да си купя нов телефон и да измисля план, с който да се справя възможно най-бързо с апартамента.

— Може да ми звъниш по всяко време. Дори отново ще ти дам номера си.

— Логан Брантли ще ми даде номера си и — измърках аз. — Чувствам се специална.

— Това е така, защото наистина си специална. Сега, чувствай се свободна да напомниш на всички нюйоркски контета, че у дома си имаш мъж и той не споделя.

Засмях се, но нещо в думите му изпълни гърдите ми с топлина. Сега Голд Хейвън и Логан бяха моя дом.

— Нима?

— Моят пай. Не споделям пая си.

— Заучиш като...

— Мъж, който предявява претенциите си? — прекъсна ме Логан. — Звуча така, защото го казвам. И ще е най-добре да не се съмняваш нито за миг в това.

— Тогава гледай да покажеш на всички жени в Голд Хейвън, че Логан Брантли си има цял пай за себе си, *защото е зает* — натъртих специално на последните три думи и се почувствах добре, предявявайки претенциите си над него.

— Така е честно. Обади ми се по-късно, Брус. — Той ми издиктува номера си и аз го записах, преди да му дам този на стаята си.

Щом затворих телефона, погледнах към огледалото и не мислех, че някога съм имала толкова огромна усмивка на лицето си.

Бях затънала много дълбоко.

ГЛАВА 7

БЕНЪР

— Мирна е била порочна бабка!

След емоциите от тази сутрин, нямаше нищо весело в това да сортирам нещата от апартамента на Мирна през целия следобед. Докато не отворих нощното ѝ шкафче и не намерих колекция от книги. Скрити под библията имаше купчина от исторически любовни романи от 1980-та година със заглавия като *Пленена от Шейха*, *Неговата принцеса пленница* и *Наградата на пирата*.

Вдигнах ги към София, която сложи ръка на устата си.

— Няма! Начин!

Сигурна бях, че Мирна щеше да се обръща в гроба си в момента, ако дъщеря ѝ не бе решила да бъде кремирана, вместо погребана. Мъка и сълзи се надигнаха в мен, задето не успях да се сбогувам с нея, но ги преглътнах. Щях да намеря начин, с който да ѝ отдам дължимото, а междувреме ми бе по-лесно да се фокусирам върху настоящето. Като това, че Мирна бе имала афинитет към любовни романи с пленени героини.

Умът ми на мига превключи на режим маркетинг...

Ами ако се насочех към маркетинг за читатели на любовни и еротични романи, които имат нужда от помощ, докато четат любимия роман? Взех телефона си и нахвърлях няколко идеи. О, дори можех да преименувам продуктите с имена на различни типове любовници... Шейхът, Милиардерът, Лошото момче, Истински добър мъж.

Собствен герой, който може да държите в спалнята си и който ще ви кара да се изчервявате от удоволствие.

Нямаше никакво съмнение, какво бих избрала аз.

Сложих книгите настрана, решена да ги задържа в собствената си колекция... разбира се само с цел проучване... и продължих през чекмеджетата.

Намерих големия черен член пъхнат в гардероба, на най-високия рафт. Със сребристите си акценти, определено той щеше да е Милиардерът. Изглежда за Мирна бе прекалено много и нямах против, защото не бих искала да си представям противоположното.

Уредих дрехите ѝ, които бяха качествени, но на двадесет години, да бъдат отнесени в компания, която се е специализирала в това да ги преправя и дава на хора в нужда. Задържах любимите ѝ боровинкови на цвят шал и шапка, както и един от пуловерите ѝ, в които Джордана да може да се сгушва.

Мирна би била ужасена, но бях сигурна, че щеше да се примири, ако знаеше че кучето ѝ в момента е с разбито сърце. За щастие, кучето имаше собствен тръст, а София нямаше търпение да се грижи за нея.

Успях да прекарам още няколко часа, преди да капна. Имах няколко кашона, които смятах да изпратя на дъщерята на Мирна, защото, без значение дали иска или не, ми се виждаше нередно да изхвърля семейните им спомени.

София хранеше Джордана в кухнята, когато отидох да я потърся.

— Приключих за днес. Ще се върна утре.

Тя сложи розовата купичка с кучешка храна на пода.

— Аз също. И се изтощавам още повече, само докато мисля колко работа имаме за вършене още.

Това беше твърдението на деня. Две от трите спални на Мирна бяха претърпкани с вещи, без да споменавам килерите и гардеробите. Имала е много години да трупа вещи, затова предполагах, че беше логично.

— Сигурна ли си, че няма проблем да останеш тук цялата нощ?
— попитах София, преди да си тръгна.

Тя избърса ръцете си в кърпа.

— Още не съм готова да се сбогувам.

— Знам какво изпитваш.

Прегърнах я бързо, преди да взема палтото си и да се насоча към вратата. Беше странно да бъда отново в тази сграда, особено, като знаех, че част от нея е моя и този път никой не можеше да ми я вземе.

Решавайки да повървя, вместо да взема такси, аз пъхнах ръце в джобовете си и се смесих с тълпата от хора, които се прибираха от работа. Не ми липсваше да бъда една от тях.

Взех си суши от любимия ми ресторант и си помислих, че утре за обяд трябва да занеса и на д-р Женски устни, или казано по друг начин, д-р Бренан, гинеколожката ми. Да не мога да хапвам суши бе едно от нещата, които адски много ми липсваха, докато бях в Кентъки, затова да ям по два пъти на ден не ми бе никак трудно. Обаче, да гледам как готвача на суши го приготвя, не можеше с нищо да се сравни с гледката как Logan изпича на грил най-перфектната пържола.

Мамка му, той ми липсва.

Това все още бе много ново за мен, затова се изгубих в мислите си, докато вървах към хотела.

— Бенър! Бенър!

Огледах се, търсейки човека, който вика името ми. Името ми бе достатъчно необичайно, за да има особено голям шанс да викат някой друг.

Едно потупване по рамото ме накара да се завъртя и да се окажа лице в лице с Брандън от страничната уличка, мъжа, с който отидох на отварянето на клуб една вечер, и който не разбираше, че късата пола не е покана да ме обарва.

За нещастие, той седеше пред мен с абсурдно тъпа усмивка на лице и нямаше как просто да си тръгна. Но можех да се престоря, че не го помня.

— Съжалявам. Познавам ли ви?

Той сви вежди.

— Брандън Смит. Преди няколко седмици бяхме на среща по време на отварянето на Оливескю. Смятах да ти пиша, за да видя дали искаш да излезем отново заедно.

Направих се, че съм се замислила за миг, преди на лицето ми да се появи изражение, че го разпознавам.

— О, имаш предвид мъжа, който се опита да си пъкне ръката под полата ми без покана?

Той направи крачка назад, гледайки ме шокирано.

— Ъх. Ах. Ами...

Присвих поглед към него.

— Да, и аз така мисля. Ако искаш да знаеш как един истински мъж се отнася с една жена, ще те пратя да говориш с гаджето ми. Всъщност, като се замисля, той вероятно ще изхвърли тялото ти в някоя канавка заради това, което опита да направиш, но в интерес на

това той да не прекара следващите десет-петнадесет години в щатски затвор, май ще е най-добре случилото се да си остане помежду ни.

Той се стегна, а от него се носеше страх на талази, когато прочисти гърлото си.

— Съжалявам. Предполагам, че сте права. Не ви познавам.

Докато Брандън от страничната уличка си тръгваше, се зачудих какво ме бе накарало да се съглася да изляза на среща с него. Раменете му едва изпълваха горната част на якето му. Обувките и часовника му, можеха да струват повече от нечии коли, но бяха адски претенциозни. Знаех, че ги е купил само защото са дизайнерски.

Списъкът ми с недостатъци на Брандън се изпари от ума ми в мига, в който осъзнах, как бях нарекла Логан. *Моето гадже*.

Беше минало доста време откакто за последно бях сложила този етикет на някой. Насочих се към стъклените врати на хотела, докато в главата ми се блъскаха хиляди въпроси. *Той дали ме смята за свое гадже?* Никога не бяхме говорили за това. *И защо не?*

Част от мен искаше да го попита за това, но друга смяташе, че въпросът бе нелеп. Обаче, той мислеше, че ме е напомпал, затова мисля, че преминахме доста от линиите водещи към сериозната връзка, нали? Все още размишлявах над това, когато се върнах в стаята си, сложих сушито на бюрото и си свалих палтото.

Тъкмо хапвах едно рулце, което би трябвало да се нарече оргазмено рулце, когато телефонът ми иззвъня. Грабнах го, мислейки, че е Логан, но беше Гриър.

— Хей, страннице!

— Хей, беля. Съжалявам, че пропуснах обаждането ти тази сутрин. Беше лудница наоколо. И трафикът на Лос Анжелис може да си го начука.

— Все още не мога да повярвам, че отиде да живееш там.

— Не беше кой знае какъв избор, след като се замислих, кое е най-важното за мен.

Преди няколко седмици, нямаше да разбере за какво ми говори, но сега знаех. Беше странно как един човек може да се промени толкова, за така кратко време.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Е, ще изплюеш ли камъчето? Какво става? Да не напускаш Голд Хейвън?

— Всъщност, в Ню Йорк съм.

От другия край на линията настана кратко мълчание.

— Вече? Не може да ми казваш, че си се отегчила от Логан.

Стегнах се, приготвяйки се да изрека думите, които не беше лесно да кажа, без значение колко пъти се налагаше да го правя.

— Не. Мирна Франсис, съседката ми от другия край на коридора, почина.

— Старият прилеп? Онази, която те изпорти, за да те изгонят? — попита Гриър, а объркването ясно личеше в тона ѝ.

— Да, с тази разлика, че не ме изгониха заради нея. Та... всъщност, тя ми остави всичко, което имаше, включително и апартамента си.

Настана отново тишина.

— Мамка му, майтапиш ли се с мен? — изглежда това бе редовният въпрос, щом се стигнеше до това, какво се бе случило.

— Не се майтапя с теб. Нямам толкова много пари, колкото имаш ти, но в момента имам наистина доста.

— Съжалявам да чуя, че е починала, но... уау. Това е... лудост. Значи вече оставаш завинаги в Манхатън?

Отговорът ми бе бърз и недвусмислен.

— Не. Или поне, не планирам да го направя скоро.

— Това значи ли, че нещата с Логан вървят добре?

— Вървят добре. *Харесвам* го, Гриър. Това е напълно нова територия за мен.

Последното нямаше нужда да го казвам, защото тя със сигурност разбираше колко е необикновено.

— Колко голям е членът му?

Задавих се с хапката суши в устата си, когато приятелката ми ме отстреля с въпрос, който обикновено би излязъл от моята уста.

— Наистина ли ме попита това?

— Ти би попитала.

— Така е. Приятелките не трябва да оставят приятелките им да се хващат с мъже с малки пишки.

По някаква причина, що се отнасяше до Логан, открих, че не съм особено склонна да споделям, както правех в миналото.

— О, Боже, мой. Не искаш да ми кажеш — каза Гриър, — или му е адски малък, или наистина, *наистина, ама наистина го харесваш*. И

ако те познавам добре, няма начин да си паднеш по мъж с малък пенис. Това е срещу всичко в наръчника на Бенър Риджънт.

— Нямам наръчник.

— Но ако имаше...

Тя беше права.

— Ще кажа само това. Той определено е от типа Конго.

Гриър си пое дъх, тъй като двете бяхме заедно, докато правихме интернет проучване за това, в коя страна мъжете имат най-големи пениси. Това беше една наша игра, за която шеговито казвахме, че сме запомнили абсолютно цялата информация на ум, за да може, ако ни се отдаде да пътуваме някъде, да имаме шанса да се уредим с мъж с голям член.

— Мамка му. Трябва да изляза навън да видя дали хората не карат кънки на лед, защото мисля, че адът току-що замръзна. Ти наистина го харесваш.

— Толкова съм преобана, Гриър.

— Защо? Това не е нещо лошо.

— Той живее в Кентъки.

— Както и ти — посочи ми тя.

— За сега. Но какво ако... — думите ми заглъхнаха.

— Какво ако какво? За какво се тревожиш?

Беше време да се изправя пред страховете си.

— Ами ако осъзнае, че не съм му достатъчна?

Измина още един миг в тишина, преди тя да отговори.

— Срещата съм Логан Брантли само веднъж, но не ми приличаше на глупак. Ти си много повече от достатъчна. Той е шибан късметлия, че е с теб. Ти си награда, Бенър. Никога не го забравяй.

В този миг ми беше напомнено, че понякога е нужно само да поговориш с най-добрата си приятелка, за да може всичко да ти се изясни.

— Права си, такава съм.

— Добро момиче. Сега се стегни преди напълно да сме си разменили ролите.

— Обичам те, Гри.

— Обичам те, Би.

— Липсваш ми. Не бъди странница.

— Ти също. Сега затваряй и върви да правиш порочен телефонен секс с мъжа си и го накарай да мисли цяла нощ за теб, въпреки че си на стотици километри от него.

— Мамка му, гледай колко порочна си станала. Отива ти.

— Да, предполагам, че е така.

Сбогувахме се и аз затворих.

Обмислях предложението й, докато дояждах сушито си, след това взех телефона си и изпратих съобщение на Логан.

БЕНЪР: Можеш ли да говориш?

Телефонът извибрира в ръката ми тридесет секунди по-късно и беше обаждане, а не съобщение.

— Хей, Брус.

— Здравсти.

— Идеално улучи времето. Точно си взимах кратка почивка, преди да се върна на работа.

Погледнах към часовника. В Голд Хейвън беше почти седем часа.

— Как върви проекта?

— Имам адски много работа по тази кола, повече отколкото очаквах. Работим извънредно, а аз най-много, тъй като така се прави. Как са нещата при теб?

— Доста време прекарах в дома на Мирна. Беше... по-трудно, отколкото очаквах — очите ми запариха, готови да се напълнят със сълзи.

Гласът на Логан стана по-мек.

— Разбира се, че е така, скъпа. Тя може да е била заядлива старица, но си беше твоята заядлива старица.

Той беше напълно прав.

— Мисля, че затова ми е толкова трудно да преживея факта, че тя умря, докато мислех ужасни неща за нея. Това е нещо, което никога няма да мога да променя. Подлудява ме — подсмръкнах и бях сигурна, че скоро ще се разплача.

— Скъпа, много съжалявам. Иска ми се да те прегърна и да ти кажа лично, че всичко ще е наред.

Отново подсмръкнах.

— Всичко е наред. Знам, че вината не е моя. Просто ще се наложи да живея с това.

— Тя се е гордяла с теб, Бенър. Нямахте да ти остави всичко, което има, ако не беше така.

Замислих се за това как адвокатът ми каза, че Мирна постоянно е сменяла завещанието си.

— Или просто не е имала време да размисли.

— Спри, Брус. Не се измъчвай с това. Почти паметта ѝ, като уважиш волята ѝ.

— От къде измисляш толкова умни работи?

— Изгубих много братя и знам, че смъртта никога не се приема лесно. Затова за в бъдеще, трябва да се опитваме да бъдем по-добри и да не оставаме нищо недовършено.

Сълзите ми пресъхнаха и успях да му кажа за романите и за това, че Джордана ще остане тук със София.

— Обичам кучета. Винаги съм искал да имам, но работя прекалено дълго, и не искам да бъда от хората, които имат куче спящо в приемната им по цял ден. Ако София не иска да я вземе, може да я донесеш у дома.

У дома. Той го казваше с лекота, защото точно там бе домът му.

Дали сега той бе и мой? Защото сега бях в Ню Йорк и с всеки изминал час го чувствах все по-малко като мой дом.

— Ще я попитам и ще ти кажа.

— Идеално — той се прозя на телефона.

— Прекалено много работиш.

— Няма такова нещо, щом имаш собствен бизнес.

— Спираш ли поне, за да хапнеш? — в мига, в който въпроса излезе от устните ми, в ума ми се формира друга мисъл. Еми Харис най-добре да не опитва нищо, докато ме нямаше. С Логан си изяснихме нещата касаещи *пая*, но не бих разчитала, че тя ще стои настрани.

Логан не беше глупав и веднага усети на къде бия.

— Какво питаш наистина?

Нямаше да се скатавам и да се въртя около въпроса.

— Онази имитаторка на Бети Крокър опитвала ли се е да ти носи кошници за пикник, след като не съм наоколо?

Той се засмя и ми се прииска да го ударя.

— Ревнуваш ли, Брус?

Насилих се да се засмея.

— Разбира се, че не. Имам предвид, не бих ревнувала, както ти не би ревнувал, ако ти кажа, че пред хотела си се натъкнах на Брандън от страничната уличка.

Смехът на Логан секна.

— Онзи шибаняк, който се опита да пъхне ръце под полата ти?

Бях шокирана, че помни, и попитах бързо.

— Нима помниш това?

— Разбира се, че помня списъка с мъже, за които трябва да се погрижа, ако някога ги срещна.

Нещо в мачовските му думи ме накара да попитам.

— О, нима? Значи ревнуваш.

— Казах ти, това си е моя пай. И не дяля пая си с никой.

— Аз също ти казах, че не дяля.

— Продължавай да ми говориш така, когато си дойдеш у дома, и ще ми е трудно да не ти изчукам това поведение от теб.

На мига бикините ми се подмокриха и си спомних за съвета на Гриър за порочния телефонен секс.

— Сам ли си в гаража?

— Разбира се.

— Членът ти твърд ли е?

Логан въздъхна накъсано и отвърна на въпроса с въпрос.

— Котенцето ти влажно ли е?

— Подгизнало.

Той простена в телефона.

— Мамка му, скъпа. Искан ми се точно сега да яздиш лицето ми, за да мога да вкуся цялата ти сладост. И за протокола, мамка му, твърд съм като скала.

Представих си Логан в гаража му, с ръка опъваща дънките му, докато я движи нагоре-надолу по члена си.

— Искан ми се да те видя.

— Съблечи се. Искан да си гола, легни на леглото и разтвори бедра толкова широко, че да можеш да заровиш пръсти дълбоко в сладкото си котенце. Искан да те чувам, как ще се докараш до оргазъм, за да мога да ти кажа колко адски секси си.

Включих телефона на високоговорител и го пузнах на леглото, за да мога да съблека дънките, блузата, бикините и сутиена си. След като смъкнах покривката на леглото, сложих телефона по-нагоре и се плъоснах върху възглавницата.

— Ако точно сега можеш да ме видиш, щеше да знаеш, че изпълних нарежданията ти. — Плъзнах пръсти надолу и ги мушнах във влажната си женственост.

Обикновено, когато го правех без телефонна публика, имах нужда да се поизмъчвам малко повече, но сега, само докато гласът на Логан ехтеше в ума ми, нямаше нужда да го правя.

През телефона чух стона му, точно когато започнах да масажирям с кръгови движения клитора си. След това отново гмурнах пръстите си вътре.

— Колко си стегната?

— Много стегната, но искам повече.

— Искаш члена ми, нали?

— Да.

— Донесе ли една от играчките ти със себе си?

— Никога не излизам от дома без една.

— Тичай да я вземеш.

Скочих от леглото, нетърпелива да последвам заповедите му, тъй като се нуждаех от този оргазъм повече, отколкото се нуждаех от водка. А това беше показателно.

Щом взех прототипа от куфара си, се върнах при леглото и телефона си.

— Готова съм.

— Легни по гръб, разтвори крака и започни да се възбуждаш.

— Точно сега ръката ти, движи ли се по члена ти, Логан? Имам нужда да си го представя.

— Държа здраво члена си в юмрук, но не може да се сравни с усещането за котенцето ти, което ме стиска, докато свършваш.

Простенах. Обожавах порочните му думи.

— Точно така, скъпа. Измъчвай това сладко коте, защото след малко ще го чукаш и ще свършиш заедно с мен. Искам целия шибан Ню Йорк да чуе как крещиш името ми.

Гърчех се на леглото, а вибраторът измъчваше клитора ми, докато го притисках към себе си и почти ме отведе до ръба, но исках

да го усетя в себе си.

— Готова съм.

— Ще си готова, когато аз кажа.

— Моля те, Логан.

— Мамка му, обичам да чувам как се молиш. Пъхни го в себе си и ми кажи какво е усещането.

Плъзнах вибратора във влажния си вход и увеличих интензивността на масажора на G-точката.

— О, Господи. Няма да издържа дълго — казах му, а гласът ми трепереше.

— Мамка му, така е, няма да издържиш. Усещаш ли го срещу G-точката си?

— Да. О, Боже мой, да!

— Не забравяй да си играеш с малкия си сладък клитор. Това ще бъде бързо и силно.

Пресегнах се надолу и започнах да притискам клитора си, докато се чуках с вибратора. Стоновете ми се смесиха с тежкото дишане на Логан, докато се самозадоволяваше.

— Искане ми се да мога да те видя, но си те представям и, мамка му, адски красива си.

Вълна от удоволствие накара тялото ми да затрепери.

— Няма да издържа дълго.

— Не е нужно. Свърши силно, скъпа. Свърши силно и ми позволи да те чуя.

Натиснах бутон за вибрации на най-силното положение и викът ми изпълни стаята.

— Логан!

Той изръмжа шумно в слушалката, последвано от неразбираеми думи и си представих как струи сперма се изливат върху капака на колата. *Кой би предположил, че това може да е толкова секси?*

Щом оргазмът ми утихна, измъкнах вибратора от себе си, изключих го и се свих на една страна.

— Върху колата ли свърши?

— Никога няма да кажа.

— Крещях ли достатъчно силно?

Можех да доловя веселието в гласа му, когато отвърна.

— Става за сега, но няма да бъде за последен път.

— Какво каза, когато свърши? Не успях да чуя.
Изминаха няколко секунди, преди той да отговори.
— Нещо, което предпочитам да ти кажа лично.

ГЛАВА 8

БЕНЪР

Една седмица по-късно...

БЕНЪР: Мисля, че сега, след като съм милионерка, трябва да си купя пони.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Понитата не струват милиони. И тук са доста евтини.

БЕНЪР: Еднорог?

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Брус...

БЕНЪР: И нямам предвид някое добиче, на което нещо му стърчи от челото. Без фалшификати.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Брус...

БЕНЪР: Какво? Какво да направим, за да се спазарим?

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Ще ти намерим някое наистина скъпо пони.

БЕНЪР: Розово?

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Ще купя розова боя от Уолмарт и лично ще го боядисам.

БЕНЪР: Оки Доки.

* * *

Няколко дни по-късно...

БЕНЪР: Какво ще кажеш за лодка? Може би яхта. Това е странна дума. Яхта. Трябва да използвам автоматичната проверка на правописа.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Единствените лодки, които са полезни наоколо са рибарските.

БЕНЪР: Рибарска лодка няма същата тежест, която има една яхта. Мамка му. Яхта. Мерси автоматична проверка. Щом не мога да я напиша, сигурно не трябва да имам своя.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Защо поначало искаш яхта?

БЕНЪР: Гледах по Дискавъри Ченъл едно предаване за мега-яхти и всички готини богаташи имат такива.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Имаш ли нужда да дойда и да изчукам мислите за яхтата от главата ти? Защото ти вече си най-готината богаташка в квартала ми.

БЕНЪР: ДА, ТАКА Е. Иска ми се наистина да дойдеш. Но знам, че си много зает. И ти си най-готиният в квартала ми.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Нима?

БЕНЪР: Имаш ли нужда да дойда и да ти начукам колко си готин, че да не се съмняваш?

БЕНЪР: Това не носи точно същия контекст, като това, което каза ти, нали?

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Не точно. Но наистина ми се иска да го направиш. Липсваш ми, скъпа.

БЕНЪР: Ти ми липсваш повече.

* * *

Няколко дни по-късно...

— Защо спря? — попита Логан.

С два пръста дълбоко в женствеността ми, аз стоях неподвижно.

— Извинявай. Аз просто... Имам предвид, не го приемай по грешен начин, но по Скайп члена ти изглежда много по-голям.

Очите на Логан се присвиха.

— Жено, трябва да внимаваш какво говориш. И е очевидно, че трябва да си домъкнеш задничето обратно у дома, за да можеш да се запознаеш отново близко и лично с члена ми.

Засмях се на сериозното му изражение.

— Просто казвам, че какъвто и да е ъгълът на камерата, определено работи в твоя полза. Изглежда гигантски. Дори точно сега не мисля, че би се побрал в устата ми. Ако това с реставрациите на коли не помогне, определено може да си вадиш хляба с видео-чекии по интернет. Не, забрави какво казах. Не съм го казала. Дори не знам какви са тези видео-чекии.

— Бенър...

— Извинявай. Аз просто... липсваш ми толкова много.

Двамата с Логан опитвахме скайп секс и бях толкова адски щастлива, че виждам отново лицето му (и пениса му) след толкова време и след като го изнудих да си направи акаунт в Скайп.

Накратко, бяхме голи и аз започнах да върша моята си работа, а Логан неговата си работа, и след това аз просто спрях, заплесната, за да го гледам как си върши неговата си работа.

Моят мъж *определено* беше от типа на Конго. Че дори и малко повече.

Логан отпусна глава на възглавницата и метна одеяло в скута си.

— Искам те тук. И ти ми липсваш.

Загърнах се с хотелския халат и се пресегнах да докосна екрана на лаптопа с пръстите, които не бях пъхала в котенцето си.

— Много скоро ще се прибера. Ако зависеше от мен, вече да съм свършила с всичко това.

Той въздъхна.

— Постарай се, Брус. Вече ще затварям. Скапан съм.

Искаше ми се да му кажа две точно определени думи, особено след като видях лицето му след двуседмична раздяла, но не го направих.

— Ще говорим утре, Логан. Сладки сънища.

— Сладки сънища, скъпа.

ГЛАВА 9

БЕНЪР

Една седмица по-късно...

Все още бях в Ню Йорк и сега повече от всичко исках да се върна в Голд Хейвън.

Да се справя с имуществото на Мирна бях принудена да ходя на безброй срещи с адвокатите ѝ, да се срещам с финансовите ѝ съветници, на всичкото отгоре опаковането на вещите от апартамента ѝ нямаше край, а трябваше да управлявам и собствения си бизнес.

Телефонът ми иззвъня от леглото, където го бях метнала след един ужасен дълъг ден, който приключи с разговор с дизайнера, който сега декорираше наново апартамента на Мирна. Не познавах номера, но вдигнах на мига, тъй като видях, че кодът е на Голд Хейвън.

— Ало?

— Мамка му, момиче. Планираш ли някога да се върнеш?

Гласът ми беше познат, но ми отне няколко секунди да се сетя чий е.

— Джулиан?

— Кой друг да бъде, по дяволите? Да не би случайно да си се сдобила с куп приятели в града, без да науча?

— Не точно. Но ще се върна. Надявам се, много скоро.

— Може би ще е най-добре да се забързаш, защото *Волтури* обикалят около мъжа ти. Не знам дали е, защото са усетили, че той е ранена плячка, готов да бъде свален, или са просто отчаяни да направят своя ход, преди да си се върнала.

Застинах.

— Моля?

— Момичетата на Голд Хейвън непрестанно го приклепват в супера и трамбоват навътре и навън в гаража му, толкова често, че ще съм учудена, ако успее да свърши работа за пет пари, тези дни.

Тъй като Джулиан имаше страхотна точка на наблюдение, след като салонът ѝ се намираще срещу гаража на Логан, знаех, че казва истината.

— Кучки — промърморих под нос.

— Определено са кучки. Затова реших да те предупредя, защото познаваш Логан, той е прекалено мил, за да им каже да го оставят на мира, и заради това, че те се целят в десетката.

— Какво имаш предвид?

— Единственото нещо, с което е известна Еми Харис, освен с това, че си е поставила за цел да заключи Логан Брантли, е това, че не се отказва без бой. Почти съм сигурна, че е построила онази къща, с надеждата, че той ще се премести някой ден при нея.

Гняв блесна пред погледа ми.

— Какво, по дяволите, не разбира тя в думата *зает*?

— Момиче, за нея си далеч от погледа и далеч от ума, затова повярвай ми, за нея той не е зает. Искях да те уведомя, че ще е в твой интерес да си домъкнеш задника обратно тук и да предявиш претенциите си върху този мъж, преди тя да измисли начин, с който да ти го измъкне изпод носа, без да го осъзнаеш.

Макар Джулиан да не можеше да ме види сложих ръка на кръста си и заех поза, която крещеше: **ВНИМАНИЕ: ОПАСНОСТ ОТ ИЗБУХВАНЕ.**

— Логан не я иска. Той желае мен.

— Но това не я спря да изфабрикува фалшива бременност и да получи пръстен на ръката си, от краля на бала три седмици след завършването на гимназията.

— Какво? — шокирах се аз.

— Тя е хлъзгава кучка, и макар нещата да не стават така, както ги е планирала, на твое място нямаше да я подценявам, щом става въпрос за Логан.

— Ще се върна до края на седмицата.

— Ако бях ти нямаше да чакам дълго. Ще се видим скоро, Бенър. О, и можеш ли да ми донесеш една от тениските на нийоркските пожарникари? И може би един пожарникар без тениска? От онези на календарите. Чакай, няма значение. Пожарникарите са задници. Може би, ще е по-добре една тениска на полицията и един секси полицай.

Засмях се, но прозвуча пресилено. Може би защото си мислех, как без да искам ми се ще да блъсна Еми Харис в канавката. С колата си.

— Ще видя какво мога да направя.

След като затворих на Джулиан, се опитах да се убедя, че няма за какво да се тревожа що се отнася до Еми Харис. Логан беше мой. Точка.

Товава защо го попита, дали тя му носи вечеря?

Няколко седмици далеч един от друг не беше точно най-добрата рецепта за една връзка.

И ако не се тревожиш за Еми Харис, защо плати толкова много пари на главния готвач на хотела, за да ти дава нощни готварски уроци?

Мамка му, този малък глас в главата ми наистина трябваше да млъкне, преди да започна истински да се тревожа.

Но знаех точно кое ще го накара да млъкне... обадих се на Логан.

— Хей, Брус. Идеално уцели момента, точно излизам от банята.

Видението в ума ми беше невероятно.

— Гол ли си или си с кърпа?

Гласът му стана по-дълбок.

— С кърпа, но това може да се промени.

През последните три седмици правихме повече телефонен секс, отколкото би ми се искало да призная, както и не особено добрия ни опит със Скайп секса. Но, хайде, едно момиче си има своите нужди, а дрезгавият глас на Логан ме откарваше до ръба по-бързо от всичко друго.

— Ммм, няма? Може би и аз мога да се разделя с няколко пласта дрехи — казах му аз.

Вместо да ми отговори нещо секси, Логан изруга.

— Мамка му. Звънеца.

— Какво?

— Някой звъни на вратата.

— Да те оставя ли?

По телефона можех да чуя как пресича коридора, за да отиде до вратата.

— Мамка му, Еми е. Ще ти звънна по-късно, скъпа.

Преди да успея да отговоря, Логан ми затвори.

Мамка. Му. Няма. Начин.

Логан току-що отвори вратата на тази кучка, загърнат само с кърпа около бедрата?

Всичко, което Джулиан каза, се върна рязко в ума ми и изскочих от леглото, хуквайки към лаптопа си.

Беше крайно време да се върна в Голд Хейвън, при моя мъж.

ГЛАВА 10

ЛОГАН

Отворих входната врата, лицето на Еми беше зачервено, а косата разрошена. Никога не бях я виждал в подобен вид.

Тя се хвърли срещу голите ми гърди и обви ръка около тила ми. Членът ми, твърд като скала, задето нямах търпение да си бия няколко чекии, докато говоря с Бенър по телефона, се притисна неудобно между нас.

Исусе Христе, тя не можеше да улучи по-кофти момент.

— Нямаше при кой друг да отида. Съжалявам, че те безпокоя толкова късно, но трябва да говоря с някой. — Гласът ѝ бе заглушен срещу рамото ми.

— Какво има, Еми? Добре ли си?

Тя поклати глава.

— Всичко е прекалено много.

Изчаках за миг, надявайки се, че тя ще обясни, но Еми не го направи. Погалих рамото ѝ и се заех да я откъсна от себе си.

Съзнавайки, че бях само по кърпа, внимателно откъснах ръцете ѝ от себе си и я бутнах нежно назад.

И тогава усетих бриза.

Копчетата на якето на Еми се бяха закачили за небрежно омотаната около кръста ми кърпа, оставяйки члена ми напълно изложен на показ.

Грабнах кърпата, докато се свличаше към пода, и не погледнах нагоре, докато я омотая отново здраво около себе си.

Очите на Еми бяха станали големи, колкото панички, и тя определено не гледаше към лицето ми, когато вдигна ръка към устните си.

— Мамка му. Извинявай. Аз... ела, влез. Ще изтичам да се облека и се връщам след секунда.

Тя влезе вътре, а аз затворих вратата след нея и се насочих към спалнята през коридора, ругаейки на ум през целия път, докато си мислех, че не можеше да дойде в по-неподходящ момент.

Мамка му. Защо не я изблъсках навън през вратата? Не бързах, докато мислено си наритвах задника, докато обувах широки панталони и тениска, преди да се върна в дневната... и да открива, че е празна.

Откъм кухнята се чу потропване на съдове и се обърнах точно когато Еми вадеше от шкафа две чаши и тогава в носа ме удари аромата на кафе.

— Знам, че не каза точно да се чувствам като у дома, но имах нужда да бъда заета с нещо — тя остави чашите на плотта и забърза към мен. — Много съжалявам. Не исках...

Тъй като не исках да чуя извинението ѝ, за инцидента с кърпата, мамка му, бих направил всичко, за да го забравя и да се престоря, че не се е случило, аз я прекъснах.

— Какво има, Еми?

Тя обви с ръце тялото си.

— Просто не съм свикнала да се сблъсквам с подобни неща. За мен не е нормално.

— Какво се е случило?

Изражението ѝ, вече по-спокойно, стана сериозно.

— Полицията досега ме разпитва, повече от час, и никога през живота си не съм се чувствала така разтърсена.

— Коди те е разпитвал? За какво?

Тя се върна в кухнята и напълни чашите с кафе, и сложи лъжичка захар в едното, преди да го плъзне към мен, без дори да пита. Тя повтори процеса с втората чаша и заобиколи плотта, за да застане до мен.

С две ръце обвити около чашата, тя ме погледна, а зениците ѝ бяха разширени.

— За всички тези неща с дрогата. Родителите ми притежават една от къщите, които експлодираха. Онази, в която намериха Рой Плантър.

Коди не ми спомена това, но не бях изненадан.

— Те притежават доста къщи, които дават под наем. Да не би да е казал, че това с дрогата има нещо общо със семейството ти?

Харис винаги са били едно от най-богатите семейства в окръга и *Домашни вкуснотии* бе само малка част от бизнеса, който притежаваха. Притежаваха почти два квадратни километра близо до границата на щата, където се намираше имението им, имаха няколко бунгала и къщата на Еми, която тя строеше от близо година.

Гласът на Еми бе слаб, когато продължи.

— Той не каза направо, че има връзка, но го намекна доста силно. И много от въпросите направо ми изкараха акъла.

— Като какво например?

— За няколко мои работници, които или употребяват, или купуват неща за правене на дрогата. Той искаше да знае дали познавам някой, който изглежда подозрителен.

— Какво му каза?

— Че няма как града ни да е задружен, ако всеки гледа съседа си с подозрение. Тогава всички ще се хванем за гърлата, вместо да се обединим и да видим как да сложим край на всичко това.

Всъщност бях съгласен с думите на Еми. Мразех да гледам хората, как идват в гаража ми и се чудят кой пласира или кой купува съставките нужни за направата на дрогата.

— Какво каза Коди за това?

— Че ако искаме да си върнем града, трябва да бъда по-внимателна и да се оглеждам за клиенти и хора, които не са от града.

Когато спомена за хора, които не са от града, на мига се сетих за Бенър. Изглежда така е станало и с Еми.

— Коди сметна, че е доста голямо съвпадение всичко, което се случи, след като приятелката ти се върна в Ню Йорк.

Гняв пламна в тялото ми.

— Бенър няма общо с никое от тези лайна. Първата къща експлодира още преди да дойде тук.

Еми погледна към мен с толкова невинно изражение, че нямаше начин да е искрено.

— И аз това му казах.

Тя млъкна и отпи от кафето си, все още стискайки чашата толкова здраво, сякаш бе спасението ѝ. Когато най-после срещна погледа ми отново, невинното изражение бе изчезнало.

— Няма да се преструвам, че я харесвам, Логан. Няма да се преструвам, че не съм разстроена, задето я избра пред мен, след като

знаеш, че строя онази къща за нас двамата. Но предполагам, че момичетата от малкия град вече не са достатъчно добри за теб.

Искреността на Еми ме изненада, както и коментара ѝ за къщата ѝ. *Пребах се, задето не се постарях да избия тази идея от главата ѝ.*

Но твърдението ѝ, че не е достатъчно добра за мен ме вбеси. Еми Харис винаги е била принцеса, която седи на пиедестал над всички останали и прави винаги каквото си поиска. Може би затова не я отрязах по-твърдо. Може би ми харесваше, че онази Еми Харис, която не ме харесваше, докато бяхме тийнейджъри, сега смяташе, че струвам повече.

Едва когато Бенър се появи в живота ми, тази трескичка, забита в рамото ми, започна да намалява. И все пак, бе дошло време да изясня нещата с Еми.

— Ще бъда напълно искрен с теб, Еми. Първо, това последното бяха пълни глупости и двамата го знаем. Прекарах толкова много години, в които не бях достоен за никой в този град, и съм последният човек, който ще седне да се преструва, че Голд Хейвън или някой от хората в него, не са достатъчно добри за мен.

Тя изпъна рамене.

— Значи я харесваш повече от мен. Разбрах го. В ума си бях създала приказка, но очевидно, не бях взела под внимание факта, че принцът ще си падне по друга. Знам, че загубих. Не се налага да ми казваш отново.

Фактът, че тя каза *загубих* все едно съм награда в някаква детска игра ме разяри, но сега това бе без значение. Всичко, което исках, бе Еми да се разкара от кухнята ми, за да мога да се обадя на Бенър. Вече можех да си представя колко добре ще мине разговора.

Еми отпи още една глътка от кафето си, преди да остави чашата на плота.

— Надявам се, че все още можем да си останем приятели, Логан. Мразя да мисля, че това, че си с нея ще промени приятелството ни.

Ако това щеше да я накара да се разкара по-бързо от кухнята ми, то добре, ще се съглася.

— Разбира се.

Тя се усмихна отново, преди да избъбри.

— Предполагам, че е най-добре да тръгвам. Аз просто... не знаех с кой друг да говоря за цялата тази каша. Дори не мога да повярвам, че ми се наложи да преживявам това. Градът ни не е този, който беше преди.

Кимнах.

— Това е истината.

Еми се отдръпна от плота.

— Извинявай, че ти се натресох. — Тя се насочи към вратата, но спря на рамката. — Има още един въпрос, който Коди ми зададе, и наистина, не бях сигурна, какво да му отговоря.

— Какво?

— Попита ме дали знам нещо за Никол или как събира пари, за да купи *Бири и Кегли* от Бен.

Вдигнах рязко глава.

— Какво?

— Това беше и моята реакция. Казах му, че не я познавам много добре, но всички знаем, че е твърдо решена да купи залата и прекарва всяка минута от деня си в работа, за да го осъществи. Винаги съм ѝ се възхищавала за упоритостта. Тя живее в една от къщите под наем на родителите ми, затова първата ми мисъл бе дали трябва да отида да видя дали си няма собствена лаборатория за метамфетамин.

— Това ли каза на Коди?

Еми поклати глава.

— Не, не исках да соча с пръст. Не мога да си представя, че би го направила, а ти?

Споменът за това, което Никол се опита и не успя да купи от аптеката вечерта, в която с Бенър отидохме на лов за лубрикант изникна в ума ми. *Мамка му, няма начин тя да прави дрога. Не мога да го повярвам.* Но ако не беше това, значи нещо не се връзваше.

— Познавам Никол от много време и не мога да си представя да пристъпи закона, за да вади пари.

Еми кимна.

— Съгласна съм. Просто ми се стори странно, това е. Е, оставям те. Извинявай отново, че те обезпокоих, Логан. Надявам се Бенър да знае колко страхотен мъж има. Защото, ако не е така... — Еми не довърши, но намекът бе ясен.

Освен това, бе заявление, което не бих пипнал дори с двадесет метрова пръчка.

— Лека нощ. Шофирай внимателно.

Тя отвори вратата и излезе. Затворих и заключих след нея, а мислите ми се блъскаха в дузина различни посоки.

Част от мен искаше да отида на мига в *Бир* и *Кегли* и да говоря с Никол, но това не бе моя работа, че да се меся. От друга страна, бяхме приятели и я наглеждах от доста време.

Как събира допълнително пари? Тя работеше на смени в завода и боулинг залата, но бяха минали шест седмици откакто спря да взима смени за смяна на масло в гаража.

Мамка му, мразех дори факта, че мислех за това.

Грабнах телефона си и звъннах на Бенър, напълно очаквайки да ми се навика заедо със съм отворил вратата на Еми Харис, само по хавлия.

Вместо това ми се включи гласовата й поща.

„Никой вече не оставя гласови съобщения. Ако е нещо важно, пишете ми. А ако се опитвате да ми продадете нещо, вървете да купите торба с пишки.“

И въпреки това, оставих съобщение.

— Бенър обади ми се.

Все още опитвах да остана с отворени очи два часа по-късно, докато гледах *Спортен Център*, но телефонът ми не звънна и се насочих към леглото.

ГЛАВА 11

БЕНЪР

Едно от страхотните неща на Ню Йорк? Всичко е отворено до късно през нощта и това пасна идеално на пазаруването ми миналата нощ.

Докато се качвах на самолета, който щеше да ме отведе в Голд Хейвън, носех един куфар повече от тези, с които дойдох преди това, опаковала достатъчно скандално бельо, че да унищожи напълно уменията на мъжа ми да мисли.

Мислех ли, че се налага да се боря с някоя жена за Логан?

Разбира се, че не. Не говорете глупости. Аз съм адски страхотна и този мъж бе късметлия, че ме има.

Повторих си това около осем пъти по време на полета. Но това не значеше, че бях готова да рискувам.

Освен това... бях взела и доста лубрикант. За всеки случай.

Кафяв Град, ние идваме.

Бях жена с мисия, когато слязох от последния самолет в шест вечерта, раздразнена, че ми отне цял ден да се добера до тук, след като бях планирала всичко в последния момент. Веднага щом получих колата под наем, се насочих към крайната си дестинация. Магазинът на Логан.

Той така и нямаше да разбере какво го е сполетяло. Полата ми беше къса, токчетата високи, а косата, кожата и ноктите ми бяха идеални, от деня в козметичния салон, който си бях уредила тази седмица.

Час и половина по-късно, спрях на паркинга, и то, най-вече защото бях прекалено заета да се дера с цяло гърло, пеейки с всяка страхотна певица в музикалната ми компилация, и пропуснах завоя, пътувайки още двадесет и пет километра, преди да се усетя, че съм объркала пътят.

Но не е нужно някой да научава за този малък детайл.

Лампите още светеха и пикапа на Логан както винаги бе паркиран отстрани на сградата. На паркинга нямаше други коли.

Измъкнах телефона си и изключих режима на полет. Казвах си, че го държа на този режим целия ден, защото се тревожех за безопасността по време на полетите и заради това, че можех да сваля някой самолет, ако ми звъннат в неподходящо време, но всичко беше пълна глупост.

Нямах си доверие, че няма да отговоря на това, което изглежда бяха точно пет съобщения от Логан. Искях да го изненадам. Точно както когато Логан мислеше, че съм бременна, това беше дискусия, която трябваше да проведем лице в лице.

Съобщенията му изскочиха на мига на екрана ми и прогресивно бяха... нека го наречем, настоятелни.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Брус обади ми се.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Сериозно, скъпа. Обади ми се.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: ОБАДИ МИ СЕ.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Това мълчание от твоя страна, няма да го бъде. Обади ми се, Брус.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Бенър Риджънт, да не си посмяла да ме отбягваш. Знам къде си и ще дойда да ти покажа как един истински мъж се справя със ситуация, като тази.

Усмивка цъфна на лицето ми. През последните двадесет и четири часа взех някои решения и едно от тях бе, че не ми пука дали аз ще съм първата, която ще изрече думите, тъй като не можех да ги сдържам повече. Обичах Логан Брантли и нямаше да позволя да мине нито ден повече, без да съм му го казала. В лицето.

След като паркирах, се измъкнах от колата, внимавайки да не последвам примера на Бритни и да заслепя някой с вагината си, защото бях гола под полата, и замъкнах задника си към входната врата.

Бутнах вратата водеща към чакалнята на магазина, но тя не помръдна. Беше заключена. Е, по дяволите, това не беше част от плана ми. Почуках, но никой не отвори. Ритъмът на някаква рок песен, която той слушаше, се чуваше през стените.

Измъкнах телефона си и му пратих съобщение.

БЕНЪР: Отвори проклетата врата.

Отговорът му се появи след секунди.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Каква врата?

БЕНЪР: Чакам.

В този момент музиката спря и за пръв път видях Логан след цели три седмици. Проклятие, той беше секси, особено, когато бе ядосан.

Все още бършеше ръцете си, когато влезе в чакалнята, преди да пъхне парцала в задния си джоб и да отключи вратата, отваряйки я.

— Следващия път, когато чакаш двадесет и четири часа, преди да ми отговориш, карайки ме да мисля за всички ужасни неща, които биха могли да ти се случат в Ню Йорк, кълна се, ще те сложа в скута си, и ще ти напляскам толкова силно задничето, че ще ти вкарам малко здрав разум в главата.

Вероятно би трябвало да съм ядосана, но заплахата му ме възбуди повече от всичко на света. Освен това, нямаше да го оставя да забрави как започна всичко това.

— Може би, само може би, следващия път ще се замислиш, преди да отвориш вратата само по кърпа на жена, която иска члена ти.

— Хич не ми дреме дори тя да се появи пред дома ми гола и на колене. Единствената жена, която искам, си ти.

Похот и адреналин пламнаха през вените ми и се усмихнах.

— Знам.

Очите му се разшириха леко.

— Какво имаш предвид с това, че знаеш?

— Ако изпитваш към мен, поне половината, от това, което изпитвам към теб, то значи, си толкова влюбен в мен, че дори няма да

забележиш, ако се наниже на члена ти докато стоите в църквата наред неделната литургия.

— Влюбена си в мен? — думите бяха изречени бавно и внимателно.

— Ти си най-добрият мъж, който някога съм срещала, Логан Брантли. Разбира се, че съм.

Той ме дръпна вътре и заключи вратата след мен. Погледът му ме изгаряше, когато нареди.

— Кажи го.

— Обичам те.

Устните на Логан смачкаха моите, преди да успее да довърши изречението си и той изля всичките си емоции направо в мен.

Отдръпнах леко глава и го погледнах в очите.

— Сега ти го кажи.

— Мамка му, обичам те, Бенър.

Той ме вдигна на ръце и обвих инстинктивно крака около кръста му.

— Донесох лубрикант — прошепнах, когато той ме отнесе в гаража и ме настани на недовършения капак на колата.

— Ще ме убиеш, жено.

— Само по най-добрия възможен начин.

ГЛАВА 12

ЛОГАН

Бенър пусна тила ми, плъзна се нагоре и легна върху недовършения преден капак на колата на Боун Трашър. Някак, червеното червило на устните ѝ бе непокътнато, въпреки че до преди миг я целувах като полудял. Господи, тя бе толкова красива със сексапилната си усмивка и коса разстлана около нея. Дръжката на малката ѝ чанта, все още бе увита около китката ѝ.

— Успяла си да пъхнеш лубриканта в това малко нещо?

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Дозички, при това много. На летището нямаше как да мина с цялата бутилка. Опитах се, но...

Точно както от самото начало, хуморът на Бенър никога не се проваляше да ме накара да се засмя. Смехът изригна от гърдите ми, отеквайки в гаража над албума на АС/ДС, който бях избрал да пусна тази вечер.

— Дори не мога да си представя какво си им казала.

Бенър отпусна хватката на краката си около кръста ми, преди да ги разтвори и да сложи всеки един на капака на колата.

Милостиви. Боже. Мамка. Му.

Можех да погледна направо под полата ѝ, към най-страхотната гледка, която някога бях виждал.

Едната ѝ ръка, с нокти лакирани в яркочервено се плъзна по голото ѝ бедро. Гласът ѝ бе дрезгав, когато отговори.

— Казах им, че смятам да направя един мъж, много, много щастлив, и че ако ми откажат да си взема лубриканта, ще откажат на един от събратята си да се наслади на един страхотен задник.

Обвих с ръце бедрата ѝ и я дръпнах обратно към мен.

— Така ли?

— Мислех, че ще проявят разбиране, защото щях да зарадвам един от техния отбор, но се оказа, че греша.

— Сигурно членовете на всички са били твърди като скала, докато са те гледали как отминаваш.

— Очите им щяха да изскочат още преди да закопчая чантата си.

Ниско ръмжене се надигна в гърлото ми, когато в мен се блъсна вълна от собственическо чувство.

— Моя. Пай. Не споделям пая си с никой. Мислех, че сме се разбрали за това, Брус.

— Най-добре ми напомни. Измина известно време откакто ми показва за последно какво е да ти принадлежа.

Винаги ме предизвикваше. С тази жена никога нямаше да скучая.

Пуснах бедрата ѝ и плъзнах и двете си длани по гладката ѝ кожа, вдигайки по пътя си полата ѝ нагоре.

— Надявам се, че не си се навеждала, докато си била облечена с това нещо, иначе ще трябва да издиря всеки, който е видял сладкото ти котенце и да го накарам да разбере на кого принадлежи.

Очите ѝ с цвят на уиски пламнаха.

— Обичаш да го казвам. — Покрих голата ѝ женственост с ръка. Не беше въпрос. Тялото ѝ ми казваше всичко, което исках да зная. Задържах погледа си фокусиран върху нейния докато плъзгах пръст по влажните ѝ гънки. — Подгизнала си за мен. небеса. — Потърках със средния си пръст клитора ѝ и гледах как зениците ѝ се разширяват от нужда. Членът ми, вече твърд като закалена стомана, започна да пулсира в отговор.

— Ще те чукам върху капака на тази кола. Първо, стегнатото ти котенце, след това, ще те наведе по корем и ще чукам това сладко задниче, с което ме изкушаваш от седмици.

Бенър впи зъби в долната си устна като повдигна бедра, за да засили натиска на пръстите ми върху клитора ѝ, но не ми отговори нищо.

Плъзнах леко ръка назад, потапяйки пръст вътре в нея.

Бенър си пое дълбоко дъх и се изви върху капака. Добавих втори пръст и започнах да я чукам с тях, напред и назад, докато от устните ѝ не се отрониха думите, които обичах най-много.

— Моля те.

Със свободната си ръка смъкнах дънките си надолу, освобождавайки члена си.

Бенър посегна, сякаш иска да хване ерекцията ми, но я спрях.

— Ръцете на капака. Аз давам заповедите тук. Може и да не си гола, обаче въпреки това ще правиш каквото ти наредя.

Котенцето ѝ се стегна около пръстите ми в отговор.

Мамка му, обичах тази жена.

Тя притисна длани към капака, а навън прозвуча звук от клаксон, вероятно някой, който се опитваше да накара друг да кара по-бързо и да не спира на примигващия червен светофар.

Погледът на Бенър се стрелна към прозорците на предната врата, от където всеки можеше да ни види, ако надзърне вътре, особено след като лампите вътре светеха.

Зачаках я да каже нещо, за това че не правя нищо, но тя не го направи. Котенцето ѝ се стегна още повече около мен.

— Някой може да ни види. Да ме гледа как те чукам върху капака на колата. Какво мислиш за това, Бенър?

Устните ѝ се извиха в убийствено секси усмивка.

— Тогава нека да им спретнем адски добро шоу.

Измъкнах пръстите си от нея и сграбчих бедрата ѝ, нагласяйки ерекцията си срещу котенцето ѝ.

— Това е гарантирано — дръпнах я към себе си и в същото време се тласнах силно напред, потъвайки до основата само с едно движение.

— *Мамка мууу* — извиках, отмятайки глава назад.

Бенър изви тяло, а ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Мина толкова много време — задъхано изрече тя.

— Няма да мина през това отново, Бенър. Няма да чакам три седмици никога повече, преди да се тласна в котенцето ти. Няма начин. Искам те всеки божи ден.

ГЛАВА 13

БЕНЪР

Преди да успея да отговоря на думите на Логан, той се отдръпна и се тласна отново напред. Бедрата ми се вдигнаха от капака на колата, и аз посрещнах тласъците му. Това не беше просто чукане; това беше обладаване. Никога не бях виждала толкова силно собственическо чувство като това, което гореше в момента в погледа на Логан.

За пръв път в живота си бях щастлива да ме притежават.

Той ме притежаваше и не просто тялото ми.

Удоволствие започна да вибрира в тялото ми, заливайки ме с вълна от нужда, след която само едно леко побутване щеше да ме прехвърли през ръба. Пръстите ми се свиваха и разтваряха отново и отново, и исках да докосна клитора си и да открадна оргазма, който бе само на една ръка разстояние от мен, но Логан ми каза да държа ръцете си на капака и бях напълно решена да следвам заповедите му.

Сякаш можеше да каже от какво имам нужда, Логан освободи едната си ръка от кръста ми и притисна палец към клитора ми.

Експлодирах на мига.

Бедрата ми сякаш по своя воля се повдигнаха и изкрещях името му.

— Да, о, Боже мой. Да.

Замреженият поглед на Логан блесна, когато се отдръпна от мен. На мига изпитах чувството, че ми липсва пълнотата му, но знаех какво предстои и цялото ми тяло се напрегна за това.

Той посегна към чантата ми и аз разтворих пръсти, пускайки я. Той погледна надолу и я разкопча, преди да измъкне половин дузина пакетчета с лубрикант.

— Мамка му, обичам те, Бенър.

Лека усмивка се плъзна по устните ми.

— Казваш го само, защото ще ти дам да ми го сложиш в дупето.

Той поклати глава.

— Не, казвам го, защото това е проклетата истина.

Той пусна чантата на капака до мен и сложи пакетчетата до него. След това протегна ръка към мен и аз я поех, позволявайки му да ми помогне да сляза от капака.

— Надявам се, че не съм я одраскала...

— Няма никакво шибано значение.

Той обхвана лицето ми с длани и плени устните ми само за миг, преди да се отдръпне. С очи вперени в моите, той каза.

— Обърни се и се наведи напред. Сега, точно както се упражнихме преди малко, знам, че можеш да държиш ръцете си на капака, като добро момиче.

Нареждането му изпрати вълна от похот през тялото ми.

— Толкова си секси, когато ми казваш как ще ме чукаш.

Очите му пламнаха.

— Още не сме стигнали до там. Сега, направи го.

Прехапах устни и бях почти сигурна, че влагата от женствеността ми се стичаше по бедрата ми. Обърнах се и се наведох напред, усещайки всичко с невероятна интензивност. Топлината на грапавия метал, където лежеше тялото ми допреди миг. Гладки кръпки, на които сложих дланите си. Горещината от ръката на Логан, която се притисна към гърба ми и ме натисна още надолу, преди да хване края на полата ми и да я издърпа нагоре по задните ми части. Хладен въздух помилва кожата ми, а зад мен се чу стон на одобрение.

— Разтвори си краката.

Изпълних нареждането му, макар и не прекалено добре.

— По-широко и вдигни нагоре бедрата си. Искам да видя розовото мокро котенце, което чуках до сега.

Плъзвайки крака още малко настрани, аз вирнах задник нагоре. Исусе Христе, ако някой погледнеше точно сега през прозореца, щеше да остане с пълни очи. И щеше да види всеки милиметър от мен.

Но въобще не ми дремеше. Всичко, което имаше значение сега, бе къде ще ме докосне Логан и колко силно ще ме накара да свърша.

Тогава ръката му се озова между бедрата ми, плесвайки леко женствеността ми. Поех рязко дъх, когато вълна от удоволствие премина през тялото ми от клитора към зърната ми.

— По-широко и по-високо — изръмжа той.

Направих каквото ми нареди, чувствайки се порочна в тази поза, но Логан мислеше, че е идеална.

— Мамка му, Исусе Христе. Само ако можеше да се видиш точно сега...

Представих си как изглеждам пред него и не се чувствах засрамена от тази представа. С периферното си зрение видях как Логан грабва едно от пакетчетата. Явно го бе отворил, защото в следващия миг усетих студения мазен гел по задните си части. Логан го размаза около малкия вход, запалвайки с докосването нерви, които не са били палени от доста време.

Част от мен искаше никога преди да не съм правила това, за да мога да дам на Логан поне нещо, в което да е пръв, но след това си напомних, че е добре, че няма да ми е за пръв път, тъй като членът му бе огромен. А и така или иначе, той получи пръв нещо, което не бях давала на друг, нещо много по-важно... сърцето ми.

Умът ми се изпразни на мига, в който Логан пъкна пръста си вътре в мен.

Не знам защо бе така със *задната врата*, но всеки път се чувствах сякаш ми бе за пръв път. И без значение, как съм звучала, докато обсъждах този въпрос с най-добрата ми приятелка през годините, задникът ми беше най-близкото нещо, девствена територия, за мен.

— Мамка му, скъпа, адски тясна си.

Каза той, докато в същото време сипваше още лубрикант и тогава... Милостиви, Боже. Втори пръст. Притиснах се леко назад, когато той тласна внимателно напред.

— Божичко. Усещам пръстите ти много по-големи, отколкото мислех, че са.

Той ги разтвори леко и ги завъртя, за да ме разтегне. Когато ги измъкна, чух отварянето на още едно пакетче и си представих как Логан покрива с лубрикант члена си и тези нервни окончания, които бе запалил преди малко, се стегнаха при мисълта колко е огромен и колко интензивно ще бъде усещането.

Логан се наведе напред над тялото си и заговори тихо в ухото ми, докато притискаше голямата главичка на члена си към задника ми.

— Ще стискаш члена ми силно и няма да му позволиш да излезе. Тази нощ това задниче е мое и след това ще ме молиш да го чукам

отново и отново, защото ще те накарам да свършиш по-силно, отколкото някога преди.

Милостиви Боже, помислих, че ще съм готова да свърша само като пъхне главичката на члена си в мен... и той го направи.

Затаих дъх, докато поемах милиметър след милиметър, а Логан потъваше в мен. Едва когато усетих тестисите му да опират женствеността ми, издишах.

— Как се справяш, скъпа? Можеш ли да го понесеш?

Притискайки се назад към него, поех още няколко милиметра.

— Мога да понеса всичко, което пожелаеш да ми дадеш.

Логан простена и гърдите му извибрираха срещу гърба ми.

— Знам, че можеш.

Женствеността ми бе толкова влажна, че отново усетих как по бедрата ми се стича влага. Копнеех да се докосна, но не го направих, следвайки заповедите му.

Логан явно бе открил кое може да взриви тялото ми, защото посегна с лявата си ръка и покри клитора ми с пръсти, натискайки, масажирайки, докато чукаше задника ми с бавни плавни движения, ускорявайки скоростта с всеки следващ тласък.

ГЛАВА 14

ЛОГАН

Оргазмът на Бенър ме хвана неподготвен. Тялото ѝ се стегна и името ми проехтя в гаража съпроводено от виковете ѝ. Най-красивият звук, който някога бях чувал, след този, с който я чух как ми казва, че ме обича, за пръв път.

Тази жена можеше да ме изпепели, но щях да се наслаждавам на огъня.

Продължих да тласкам, ускорявайки скоростта, притискайки клитора ѝ, и не можех да усетя дали оргазма и продължава или се заражда нов.

От устните ѝ се ронеха накъсани думи и молби, но, докато всеки звук излизащ от устата ѝ е знак за удоволствие, нямаше да спра.

Оргазмът ми се надигна, стягайки топките ми, готвейки се да се стрелне през гръбнака ми, като мълния, която ще ме отведе до върха. С един последен вик от Бенър, изгубих контрола, в който се бях вкопчил, тялото ми се напрегна и аз се излях в нея.

— *Мамка му, обичам те.*

Паднах напред и в последния момент успях да притисна и двете си длани върху капака на колата, за да не я смачкам, докато се борех да поема дъх, сякаш не можех да си спомня как се диша.

— Майко, мила. Мисля... не знам. Аз... — думите на Бенър секнаха.

— Какво, скъпа?

— Не знам дали това е най-дългият оргазъм, който съм имала някога... или са най-много поредни оргазми, които съм изпитвала. Не знам. И в двата случая, аз печеля.

Притиснах устни към рамото ѝ.

— И двамата печелим, Брус.

Излизайки от нея, аз отстъпих назад и откъснах няколко чисти парчета от рулото домакинска хартия, след това взех бутилка вода и

почистих и двама ни.

Бенър легна на капака разтвори ра̀це, дори още по-широко, от усмивката ѝ.

— Е, кой ще каже на Боун Трашър, че колата му вече е била в *Кафявия Град*?

ГЛАВА 15

БЕНЪР

Да вляза в *Бири и Кегли* на следващата вечер, заедно с ръката на Логан в долната част на гърба ми, ми даде усещане за притежание, което не бях изпитала миналия път, когато бях тук. Боулинг залата беше пълна с хора и почти всички маси на бара бяха заети.

— Какъв е поводът? — попитах Логан.

— Пей-пър-вю боксов мач. Никой друг наоколо няма програмата, а и повечето хора не искат да дадат петдесет или повече долара, за да го гледат. Бен обикновено го пуска тук в бара и навалищата, която хапва и пийва, докато гледа, обикновено покрива загубите.

Огледах препълнената зала и кимнах. Имаше смисъл, макар това да не беше нещо, за което бих се сетила, че може да напълни една боулинг зала. Жените бяха облечени в кънтри стил... дънки съшити със сребърни конци и кристали залепени по задните джобове, кожени чанти с ресни, пъстри каубойски ботуши и тесни горнища с триъгълни деколтета.

Лицата на няколко от тях светнаха щом видяха Логан, но израженията им показаха силно разочарование, щом осъзнаха, че съм застанала до него.

Проклятие, предполагам, че Джулиан е била права. Волтури обикалят около моя мъж. Явно ѝ дължах повече благодарност, задето ми се обади, отколкото осъзнавах. Разбих разочарованието на нечии лица, тъй като ако аз имах последен шанс с Логан, и ако го изгубех, щях да бъда наистина разочарована.

Осъдителните им погледи се плъзнаха по блестящите ми ботуши Лобутен, по тесните ми дънки, сексапилната-но-класна черна туника и фан-тас-тич-на-та ми страхотна огърлица... едно от няколкото неща, които купих с новото си наследство. Кристалите Сваровски, черният оникс и златната верижка улавяха светлината и привличаха погледите към шията ми.

Джулиан, точно жената, която исках да видя, се насочи към мен и Логан, с питие в ръката и мъж по петите й.

— Хей, градско момиче. Мислех, че си се изнесла от тук завинаги. Бих казала, че нямам никаква идея защо си се върнала, но много добре знам причината. Както и да е, ако *Волтури* те накъсат на парченца, може ли да взема огърлицата ти?

Логан обвини ръка около раменете ми. Тонът му бе твърд.

— Разбира се, че се върна. И никой няма да си позволи да каже нещо на Бенър, докато съм наоколо — той погледна лошо към мъжа с Джулиан, което ме изненада.

Джулиан се засмя.

— Може би, а може би не. Но определено ще имат да кажат доста неща, веднага щом се отлепиш от нея.

Изпънах рамене.

— Хей, мога да се оправям и сама. Голямо момиче съм.

— Ще ми кажеш, ако някой те обиди, и аз ще се разправам с него — заяви Логан.

Усмихнах се сладко и му отвърнах.

— Няма да има с кой да се разправам. Ще бъда добре. — Погледнах към Джулиан. — Кой е приятелят ти?

Мъжът протегна ръка към Логан.

— Хубаво е да те видя отново, Брантли.

— Мич — тонът на Логан бе студен и той не се здрависа с мъжа.

— Хайде момчета, беше преди много време. Освен това, Логан, ти си този, който нарича задника на Мич.

— Без лоши чувствам, човече — каза Мич, вдигайки и двете си ръце във въздуха.

Погледът ми се местеше от Мич към Логан, все едно гледах мач по Пинг-понг, не че някога го бях правила. Като изключим *Форест Гъм*, предполагам.

— Какво пропускам? — попитах, когато осъзнах, че никой няма намерение да ми каже какво се случва и неудобната тишина тежеше много, като се има предвид, че това беше вечер, в която с Логан възнамерявахме да се забавляваме.

— Мич реши, че е негова работа да ми нарича задника, когато научи, че ще изведе сестра му на среща?

— Моля? — попитах, слагайки ръце на кръста си.

— Това беше преди години, градско момиче. Дишай дълбоко — заяви Джулиан.

— Някои неща не се забравят лесно — тихо заяви Логан.

— Виж, човече, съжалявам. — Мич пхна ръце в джобовете си. — Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че предпочитам ти да й беше надул корема, а не онова лайно, за което се омъжи година след като завърши? Той е пияница. Рядко си вдига задника от фотьойла в хола им, и то само, за да харчи парите, които тя е изкарала, работейки на половин ден в аптеката, за порно и оръжия. Мамка му, иска ми се да я бях бутнал в колата ти, вместо да я измъкна от нея, защото тогава животът ѝ щеше да е адски по-хубав от този, който живее в момента.

Напрежението в раменете на Логан намаля осезаемо.

— Съжалявам, че тя преживява всичко това. Не го знаех.

Мич поклати глава.

— Тя не казва на никой. Прекалено много се срамува. Опитвам се да я накарам да го напусне от години, но тя просто ходи на църква и казва, че ще намери начин сама да носи товара.

— И аз се опитах да я убедя да го напусне, когато дойде в салона ми — каза Джулиан. — Но тя не иска да чуе нищо от никой.

— Това е толкова тъжно — не исках да го казвам на глас, но всички ме погледнаха, а Мич кимна.

— Определено не е това, което искам за сестра си.

Джулиан се облегна на него и Мич обвини ръце около раменете ѝ.

Логан протегна ръка към него.

— Добре, нека заровим томахащата. Мисля, че си се пребил повече отколкото аз бих могъл да го направя.

Мъжът поклати глава.

— Поне мога ли да те почерпя една бира? — предложи Мич.

Логан погледна надолу към мен.

— Искаш ли да поръчаш някаква храна, а аз ще взема питиета и ще намеря маса?

Погледнах към опашката пред прозореца за храна и към тълпата около бара.

— Разбира се. Какво ти се яде?

— Чийзбургер. Средно препечен. С всичко и кошничка пържени картофи.

— Добре.

Направих крачка встрани от него, но ръката му бързо ме дръпна обратно.

— Не забравяш ли нещо?

Объркана повдигнах глава, за да срещна погледа му.

— Не?

Логан ме пусна и вдигна ръка, за да хване брадичката ми и да наведе главата ми назад, преди да ме целуне по устните. Сините му очи блестяха и силно подозирах, че това бе начинът на Логан да предяви правата си над мен, пред цяла тълпа хора.

— Вие двамата сте адски сладки заедно — каза Джулиан, преди двамата с Мич да се смесят с тълпата следвани от Логан.

Обърнах се и се насочих към опашката за храна, но не се съдържах да погледна през рамо. На половината път към бара Логан спря, за да се здрависа с още един мъж, и двамата се залюляха на пети, както правеха почти всички мъже, започвайки разговор.

Минах леко настрани, за да го виждам по-добре, но някой ме блъсна по рамото.

— Гледай къде стъпваш.

Обръщайки глава, отворих уста да се извиня, но спрях думите, преди да излязат от устата ми. Беше блондинката, която говореше простотии за мен с дружките си в Пигли Уигли, когато дойдох за пръв път в града. Онази, която смело уведомих, че Логан е намерил клитора ми, G-точката ми и задната част на гърлото ми.

— Моля?

— Казах, най-добре да гледаш къде стъпваш, малка градска кучке.

Е, това беше незаслужено и напълно грубо.

— Може би ти трябва да внимаваш какво говориш — изрекох колкото е възможно по-учтиво.

— Защо? Боиш се, че Логан ще плъзне члена си в устата ми и ще забрави за съществуването ти? Обзалагам се, че той няма да намери края на гърлото ми, тъй като мога да *го поема целия надолу в гърлото си.*

— Сериозно? Да не би току-що да се похвали с уменията си да правиш свирки на всеослушание в боулинг залата? Уау.

Докато се чудеше как да ми отговори, аз я огледах от глава до пети. Проскубана руса коса, с два пръста тъмни корени, които отчаяно

имаха нужда от внимание, тясна розова блуза, която не стоеше никак добре на фигурата ѝ, и още по-тесни дънки, които бяха с ниска талия и караха кръста ѝ да прилича на излял се от формичката си мъфин.

— И какво смяташ да направиш?

— Смятам да ти предложа да отидеш да ти боядисат тези корени, за да можеш да си намериш свой мъж, вместо да мечтаеш да имаш моя.

Мъжът на опашката пред мен, почти с размерите на мечка гризли, се обърна назад, очевидно заинтересован от разговора ни.

— Мама му, тук ще стане женски бой, може ли да отидем навън, така че повече хора да му се насладят? Залагам си парите на теб, сладурче. — Той ме погледна и гласът му бе уверен и някак мил, но предположението му, че ще се бием, бе абсурдно.

— Млъквай, Стан. Ще ѝ наричам задника и ще отскубна тези екстеншъни направо от главата ѝ.

Това вече ме накара да се разсмея.

— О, скъпа. Толкова си заблудена, че дори не можеш да разпознаеш истинската коса от фалшивата. Само защото ти носиш екстеншъни, не значи, че и другите го правят. Как се казваше по тези места? *Благословено да е сърцето ти?*

— Изгоря, Триша — каза Стан, имитирайки много добре Аштън Къчър от шоуто му *Това шоу от 70-те*.

— Млъкни, Стан. Не се меси.

Стан поклати глава.

— Мамка му, няма начин. Това може да е по-добро и от истинския бой. Нека взема малко пуканки от машината. Веднага се връщам. Не започвайте без мен.

Когато Стан се отдалечи, аз направих крачка напред на опашката, надявайки се, че като ѝ обърна гръб, Триша ще си тръгне, но други двама мъже на опашката пред нас продължиха да ни гледат. Раменете на Триша се стегнаха и имах чувството, че сега ставаше вече въпрос на чест.

— Защо не се върнеш там, от където дойде? В Ню Йорк няма ли милион мъже или нещо такова?

Засмях се.

— Не точно и не, няма да си тръгна.

— Вероятно си спала с всеки един от тях и след като всички знаят каква отрепка си, се е наложило да пропътуваш стотици километри, за да започнеш наново. Жени като теб дават лошо име на всички нас.

— Може би би искала да спреш до тук, защото звучиш нелепо.

Тя вирна циците си и скръсти ръце под тях.

— Ще те изхвърлим от града, ако се наложи. Не си мисли, че няма да го направим.

Предположих, че тя говори за малката си дружина от супермаркета, но не осъзнаваше, че с думите си ме правеше още по-решена да остана.

— Може да се пробвате.

— Момчета, ще поръчвате ли или не.

Двамата мъже стоящи през прозорчето за храна ни зяпаха като идиоти, затова се възползвах и пристъпих пред тях. Нямахше нужда да се занимавам с госпожа Кофти Боядисана Коса С Тъмни Корени и лошото ѝ настроение тази вечер. Бях тук с Логан и животът бе прекрасен.

— Добър вечер, аз бих искала да поръчам. Два чийзбургера, средно препечени, с всички добавки и голяма кошничка с пържени картофи.

Момичето, което изглеждаше не по-възрастно от шестнадесет, записа поръчката ми с разширени очи. Тя определено бе чула последните думи, които си разменихме с Блонди Грознокоренова.

— Има ли нещо друго?

— Не, това е всичко. Благодаря.

Тя ми даде сметката и плъзнах парите към нея.

— Задръж рестото.

— Благодаря — тя ми подаде червена пластмасова плочка с номер. — Ще ви донесем поръчката, когато е готова.

Благодарих ѝ отново и този път се обърнах по-внимателно. И да, Триша и двамата мъже все още стояха там, чакайки, един Господ знае какво, а Стан бързаше към нас с картонена кофичка пуканки в ръка, пъхайки по цяла шепа в устата си на всяка крачка.

— Момчета, готови ли сте да пренесем това навън? Вече имаме залози!

Погледнах го лошо.

— Мисля, че си в грешка. Не се бия на паркингите пред боулинг залите или на каквото и други паркинги.

Лицето на Триша се изкриви в гневна гримаса.

— Прекалено си добра за това, така ли? Трябваше да се досетя, че ще си тъпа курва, която не може да задържи мъжа си.

Скръстих ръце на гърдите си, стиснала здраво пластмасовото номерче между пръстите си.

— Наистина ли искаш да паднеш толкова ниско? Просто така хвърляйки думата с К? Да не би боевете в бара да са нещо, което правиш за забавление през уикенда?

— Уличница — изсъска тя.

Погледнах към тавана, сякаш нещо може да ме спре да не направя нещо, за което ще съжалявам. *Все едно това някога е действало.* Май в крайна сметка щях да спретна малко шоу на грамадния мъжага.

Милостиви Боже, моля те, спри ме да не изкъртя зъбите на това момиче, защото тогава вероятно ще трябва да платя да ѝ сложат фасети и ще съм бясна, задето зъбите ѝ изглеждат по-добре от моите. Амин.

Поемайки дълбоко дъх, срещнах изпълнения с омраза поглед на Триша.

— Ти си само парче задник за него. Ще те нарича, когато приключи с теб и ще те остави да пълзиш обратно на четири крака там, от където си дошла, макар че вероятно си свикнала да прекарваш времето си в тази поза.

Мамка му, тя наистина се опитваше да ме разяри... и сега успя. Темпераментът ми пламна, а тълпата около нас се сгъсти.

— Точно сега, трябва да мислиш как да си опазиш лицето, защото ако продължаваш няма да ти остане кожа по него, Триша. Сериозно, отстъпи. Не ми дреме какви простотии ми говориш...

— Обзалагам се, че ще ти дреме ако Логан Брантли се зарови до топките в задника на Еми Харис. Ти си само замявка за това, което той иска наистина.

Това беше. *Приключих* с това да бъда добра.

— Ходи си го начукай, или по-добре, ходи го начукай на брат си дете е роден от кръвосмешение.

Устата ѝ зейна отворена и явно бях улучила болен нерв, защото тя се хвърли към мен с боен вик.

— Да не си посмяла да говориш за брат ми. Майка ми не знае!

Дори не успях да осмисля думите ѝ... в ума си стигнах само до *мамка му, какво по дяволите...* преди тя да заби юмрук в лицето ми.

Болка експлодира в лицето ми, когато юмрукът ѝ се заби в бузата ми, и аз залитнах назад, падайки по гръб. Още една вълна от болка премина през мен, когато гръбнакът ми се срещна с пода на боулинг залата.

И изведнъж, Триша беше върху мен и чух Стан да крещи.

— Женски бой! *На живо* в Бири и Кегли! — той имитираше страхотно спортен коментатор, приканвайки да дойдат още хора.

Вдигнах ръце, опитвайки се да защитя лицето си, и съжалявайки, че не бях се записала на уроците по джиу-джицу във фитнеса преди няколко години. Триша опита да ме удари, но аз вдигнах лакът, отбивайки атаката. И мамка му, тя бе много по-тежка отколкото изглеждаше, все едно върху мен беше сложен чувал с пясък притискащ ме към пода.

Всички крещяха, а аз просто се опитвах да се прикрия... докато тя не посегна към чисто новата ми огърлица.

О, мамка му, кучка такава, не. Това са Сваровски. Грабнах ръката ѝ и започнах да я извъртам, докато тя не изкрещя, а някой я вдигна от мен.

— Видяхте ли какво направи тя? Тази кучка! Тя ме нападна! — пищеше Триша, опитвайки да надвика тълпата около нас.

Някой докосна рамото ми и аз се дръпнах, преди да чуя дълбокия глас на Логан.

— Уоу, Брус. Аз съм. Добре ли си? — лицето на Логан бе изкривено от гняв.

Понечих да кимна, но остра болка премина от бузата ми, през гръба и задника ми, карайки очите ми да се напълнят със сълзи. *Проклятие, нямаше да плача пред тези хора.*

— Мамка му. Не си добре.

— Добре съм — подсмръкнах и прехапах устната си. — Просто малко ме боли. Тя е по-тежка, отколкото изглежда.

Още един човек клекна до мен. Никол.

— Тя вече бе изпила три уискита с кола и говореше простотии за теб, още преди да дойдете. Кълна се, треската в рамото ѝ не е намаляла още от гимназията. Искаш ли да ѝ наричам задника заради теб, тъй като Логан е прекалено добър мъж, че да набие жена?

Логан изръмжа нещо, но главата ми пулсираше прекалено силно, за да изтърпя алфа ръмженето му точно сега.

— Просто искам да се прибера у дома.

— Връщайте се по масите си. Тук няма нищо за гледане — извика Бен, докато се полюшваше към нас, опирайки се на бастуна си. — Мамка му, кажи ми, че не те е наранила. Ще изгубя всичко, ако решиш да ме съдиш.

Логан ми помогна да се изправя на крака и погледнах възрастния мъж.

— Не е ваша вината. Трябваше да отстъпя.

Когато ми подаде бяла торбичка, я погледнах, без да помръдвам.

— Нямам замразен грах или пържола, но имам малко замразени кюфтенца, които да подържиш малко на лицето си. Мамка му, дори може да ги задържиш и по-късно да си ги опържиш. Аз черпя.

Мислех, че в този момент никой не може да каже нещо, което да ме разсмее, но изглежда Бен доказа, че греша.

Цялото ми тяло се разтресе и Логан се стегна, притискайки ме към гърдите си в прегръдка.

— Скъпа, не плачи. Мила, адски съжалявам, че те доведох тук тази вечер.

Но аз не се сдържах. От гърдите ми изригна толкова силен смях, че чак от очите ми потекоха сълзи.

ГЛАВА 16

ЛОГАН

Отне ми цялата сила и воля, която притежавах, за да не изпратя Никол след Триша. Тази жена бе започнала повече боеве в града, отколкото всички други жени взети заедно, кълна се. И по някаква причина, когато се върнах, след като напуснах корпуса, тя бе една от жените, които ми вдигна мерника, заедно с Еми Харис и останалите.

Знаех го, защото тя бе адски нещастна, сортирайки и доставяйки пощата, след като съпругът ѝ бе повишен във фабриката за мебели и напусна града със секретарката си. Преди това Триша бе домакиня, която си седеше у дома да се грижи за децата си, и сега адски усърдно си търсеше мъж, който да ѝ осигури стила на живот, на който бе свикнала. Но това не значеше, че има право да напада моята жена, и макар да знаех всичко за нея, вече не таях нито капка симпатия към ситуацията, в която се намираше.

Когато чух виковете, дълбоко в себе си знаех, че моята Бенър вероятно бе замесена. Направих я мишена в този град и трябваше да намеря начин, с който да променя тази ситуация, иначе никога нямаше да я убедя, че това между нас може да бъде дълготрайно. Точно така, Логан Брантли, Кралят на ергените в Голд Хейвън, искаше да се задоми и проклет да съм нямаше да позволя на дребните, задръстени задници в този град да застанат на пътя ми. Тук имаше много добри хора и такива, които щяха да се радват Бенър да е наоколо. Не всички бяха жалки и огорчени като Триша.

Бутнах вратата и пристъпихме навън на паркинга. Бенър спря, затова спрях и аз.

— Има ли нещо, Брус?

Тя изглеждаше адски сладка с торба замразени кюфтенца, притиснати до лицето ѝ. Кълна се, никоя друга, освен Бенър не би успяла да изглежда толкова красива в подобна ситуация.

— Съжалявам. Тя каза някои неща. Аз казах някои неща. Нейните неща бяха по-лоши от моите. Можех да ѝ кажа много гадни неща, но се сдържах, защото не исках да те излагам. Нямах никаква идея, че брат ѝ действително е роден от кръвосмешение. Сериозно. Каква беше вероятността да улуча?

Обвих и двете си ръце около раменете ѝ.

— Никога не би могла да ме изложиш. Никога. Щом това, че не знам кой е баща ми, и това, че майка ми се друсаше в дневната ни, не ме е спряло да живея в този град, нищо друго не би могло, и нищо, което направя няма да го стори. Затова не искам никога да се тревожиш по този въпрос.

Тя свали кюфтенцата от лицето си.

— Обичам те, Логан. Но мисля, че току-що усложних живота ти.

Отворих уста, за да ѝ кажа, че това бе най-абсурдното нещо, което бях чувал, и че тя бе най-прекрасното, най-страхотното усложнение в живота ми, когато чух затварянето на две врати на кола.

— Виж ти. Изглежда сме пропуснали голямо забавление — каза Ръсти Милс докато чакълът хрущеше под ботушите му. Но не това ме изненада, а жената, която го следваше.

Еми Харис.

Исусе, тя поне можеше да намери по-добър мой заместител от това мекотело, което щеше да изхарчи всичките ѝ пари, защото всички знаехме, че живее с пенсията от увреждане, което действително няма.

Бенър се опита да скрие кюфтенцата, но не беше достатъчно бърза.

— О, не. Какво се е случило? Да не си паднала? — попита Еми.

— Изглежда момичето ти е изгубило бой, Брантли.

Вратата на боулинг залата се отвори и през нея мина Стан с жълти петна от масло по ризата си, със сигурност от пуканките.

— Изпуснах ли го?

— Върни се вътре, Стан.

— Но те изхвърлиха Триша навън, задето се сби и очаквах да ви чака тук, за да ѝ скочи... — той се обърна и видя Еми. — Е, предполагам, че не се налага да ти казвам, какво се случи, Еми.

Лицето на Еми почервения.

— Тази жена е зла. Ако не бях въоръжена в онзи ден, един господ знае какво щеше да опита да ми направи тя.

Погледнах от Еми към Стан и обратно.

— Да не би да ми казваш, че Триша е нападнала и теб?

— Не знаеш ли? Мамка му, човече. Мислех, че аз последен научавам за всичко в този град. Очевидно не.

Мамка му, в мен се надигна вълна от вина, тъй като очевидно тази лунатичка бе нападнала две жени, с които бях свързан.

— Има ли още нещо, което трябва да знам, Стан? Еми? Защото, какво, по дяволите?

Еми стисна по-силно чантата си.

— Погрижих се за себе си — тя стрелна Бенър с поглед. — Не искам из града да се носят слухове за мен. Имам бизнес за управление и репутация, която трябва да поддържам. Освен това, всяко умно момиче носи пистолет със себе си.

Бенър се размърда до мен и аз хванах ръката ѝ в своята.

— Предполагам, че ще трябва да ме научиш как да стрелям, Логан. Защото очевидно не съм добре оборудвана да живея тук и да се справям с жените от Кентъки без пистолет.

Грухтящият смях на Ръсти отекна из паркинга и ми се прииска да шибна един на тъпанаря и да го залепя за земята.

— Кой би предположил, че ще намериш кучка от висока класа, която ще се смеси толкова добре с бедните жители от малките градчета?

Когато изрече думата *кучка*, всичко в мен застина.

— Най-добре си затвори устата, Ръсти или аз с радост ще ти я затворя вместо теб.

Мъжът, който нямаше достатъчно големи топки, колкото твърдеше, млъкна на мига.

— Ние просто дойдехме тук, за да гледаме боя.

— Значи ще е най-добре да влизате и да направите точно това. Да се махаме от тук. — Обвих ръка около Бенър, която вече не се интересуваше, кой ще я види, че държи плик кюфтенца до лицето си, и се насочихме към пикапа ми.

Щом се качихме, чух запалването на друг двигател. Едва когато излязох на заден от паркинга и се насочих към пътя видях, кой зави в края на шосето.

Беше старият буик на Триша.

ГЛАВА 17

ЛОГАН

— Чу ли рапорта за това кой е отседнал в хотела тази сутрин? Бях в *Домашни вкуснотици*, за да взема нещо, докато идвах насам, когато научих, че наистина някаква мацка от националните новини е дошла, за да проучи въпроса с метамфетамините. Чудя се, дали ще дойдат и други?

Джок седеше облегнат на камарото на Лони, върху което бяхме спрели да работим, тъй като Лони нямаше да одобри стойността на поправките, които бяха нужни. Изглежда той нямаше парите нужни да започне проекта, както се хвалеше, но като гледах и не бързаше да си прибере колата.

Но това, което сега казваше Джок, бе напълно различна новина.

— Нима?

Джок кимна и отпи от кафето си.

— Освен това е много сладка. Може би ще дойде тук да направи някои интервюта и ще можем да я огледаме.

Пресегнах се към кутията с инструменти и взех друг номер муфа, преди да се обърна към него.

— Нямаме време за интервюта. Трябва да приведем колата на Боун Трашър в перфектно състояние за по-малко от две седмици, иначе ще изгубя най-голямата възможност в живота си.

С леко изплашено изражение, Джок свали чашата си.

— Само водех разговор, човече. Помислих, че е интересно. Чух, че шериф Тимънс действително се опитва да се справи с този проблем сега, вместо да се опитва да го прикрива.

Част от раздражението ми изчезна, защото това бе истината.

— Прав си, но започвам да се чувствам така, сякаш този краен срок ще прекърши врата ми. А сега и г-жа Борст не си вдига телефона и не мога да получа информация какво се случва с интериорните

панели и тапицерията. Тази кола трябва да е готова за боядисване следващата седмица.

Той кимна.

— Знам, Логан. Ще се справим. Всичко сме разпределили добре — той млъкна, докато отиваше към една от масите, за да остави чашата си.

— Г-жа Борст не беше ли братовчедка на майката на Триша? Защото, другото, което чух в *Домашни вкуснотии* е за малкото боричкане на Триша и жена ти, когато сте излизали миналата събота. Мислиш ли, че може да има някаква връзка?

Мамка му. Дори не се замислих над това. Лошо предчувствие сви стомаха ми.

— Мамка му. Прав си.

— Може би, ще е най-добре да отидеш лично и да видиш какво се случва. Доста си убедителен, шефе.

Рик излезе от банята и затвори вратата след себе си. Исусе, колко време вися там? Отбелязах си мислено да не ходя там днес.

— Готов ли си най-после да започнеш работа, днес? — попитах Рик.

Той се засмя и погали корема си.

— Сега вече определено съм. Ще прекарам поне няколко часа под тази кола, заменяйки всички маркучи и кабели, затова реших, че ще е най-добре да изхвърля всичко, така че да не ми се налага да излизам изпод колата на всеки пет минути. Моята дама снощи прави чили, и казвам ви, тази манджа е убийствена.

Бутнах с крак плъзгащата рампа към него и тя спря на няколко сантиметра от краката му.

— Скачай на нея, човече. Не ти плащам, за да седиш в кенефа половин ден.

— Ясно, шефе.

— Добре, вие двамата се залавяйте за работа. Аз ще отида да издиря г-жа Борст и да видя какво се случва с интериора ми. Днес искам да видя прогрес.

И двамата ми изкозируваха, а аз се насочих към вратата.

* * *

Точно щях да се кача на пикапа си, когато видях тълпа събрана пред аптеката от другата страна на улицата.

— Какво, по дяволите?

Реших, че мога да отделя няколко минути, за да видя какво се случва, затворих вратата и се насочих натам.

Изглежда там се бяха събрали всички пенсионери, които по това време, прекарваха в *Домашни вкуснотици*. Бяха обградили оператор с камера, който снимаше една брюнетка, докато тя говореше за Голд Хейвън и за епидемията от метамфетамин, която бе пламнала тук.

— Ще може ли малкият град да се възстанови? Или малки аптеки като тази тук, ще бъдат мишена на хора, които да купуват материали за направата на нелегална дрога? — Тя спря и операторът свали камерата. — Мерси, Адам. Мисля, че това е добре.

— Искате ли да ви дадем интервю? Имам доста неща за казване — попита Рита Доус, бивша начална учителка към методистката църква.

— Ще направя списък с имената и номерата ви, за да ви звънна, ако имам нужда от информация — каза репортерката. Тя беше към края на двадесетте или началото на тридесетте си години.

— В момента имам време — отвърна Рита. — Но тази вечер ще играем бинго и не мога да обещаая, че ще съм на разположение.

Усмивката на репортерката се стегна леко, но остана на мястото си. Рита можеше да бъде доста настоятелна, което бе иронично, имайки предвид какво бе работила.

Една от трите полицейски патрулки на Голд Хейвън спря пред аптеката.

— Всички вие трябва да се връщате в кафенето. Няма нищо, което да гледате тук.

Тълпата замлъкна, а жената насочи вниманието си към колата. В нея беше Рон Тимънс, шефът на полицията в Голд Хейвън.

— Полицейски началник Тимънс! — жената пристъпи по тротоара, правейки жест на оператора. — Аз съм Мемфис Локуус, от новинарската телевизия, много бих искала да говоря с вас за случващото се в Голд Хейвън.

Наклоних глава настрани, любопитен да видя дали мъжа наистина ще говори с нея. Той беше едно от онези ченгета, които не обичаха да разговарят. Коди би бил много по-добър на тази длъжност,

но докато Тимънс не решише да се оттегли, мястото му на шеф на полицията в Голд Хейвън бе като циментирано, тъй като беше много близък с Лестър Фрийман, кмета.

— Точно сега, графикът ми е зает, госпожо. Чувствайте се свободна да говорите със секретарката ми, за да провери дали може да ви смести някъде.

Няколко човека от тълпата се засмяха на очевидните простотии, които говореше, и на мига лицето на Тимънс пламна повече от обикновено, а той винаги бе със зачервено лице задето пиеше по цели ноци.

— Полицейски началник Тимънс... — започна тя, но той вече бе вдигнал прозореца и премина през непрекъснатото мигация на червено светофар, отправяйки се към полицейския участък.

— Безполезно лайно — промърмори някой в тълпата и камерата се насочи към Еймън Кент, мъжа, който бе изрекъл думите.

— Мислите ли, че от полицейския участък не си вършат работата качествено в опита си да разкрият защо толкова много къщи в града експлодират, превърнати в нелегални лаборатории за дрога?

Камерата се завъртя отново и Еймън пристъпи напред.

— Не знам дали мога да кажа, че разследването е качествено, след като не знам дали въобще има разследване. Е, не, това не е истина. Коди Рийвс се мотае наоколо, разпитва и се опитва да разбере какво се случва, но това е всичко.

Отстъпих от тълпата. Последното нещо, което исках, бе да се окажа показан по новините и Тимънс да започне да ми създава проблеми. Така или иначе, нямаше какво да добавя по въпроса.

Когато пресякох улицата, се качих в пикапа си, а телефонът ми извибрира.

БЕНЪР НЮ ЙОРК СИТИ: Кутията ми с членове е на път! Жената в пощата ми каза, че няма да я доставят в къщата на Холи, затова трябва да отида и да си я взема направо от пощата. Това нормално ли е?

Налагаше се да изтрия това *НЮ ЙОРК СИТИ* от контактите си, защото, що се касаеше до мен, тя нямаше да се върне повече там.

Смених името ѝ, преди да отговоря.

ЛОГАН: Спряха да носят пратки до адресите преди няколко седмици след като им орязаха бюджета. Ще се наложи да минеш да ги прибереш.

МОЯТА ЖЕНА: Ясно. Да ти донеса ли нещо за обяд?

Ето това вече ми харесваше.

ЛОГАН: Излязох по работа, затова ще взема нещо, преди да се прибера.

МОЯТА ЖЕНА: Добре, чао. Ще се чуем по-късно.

Когато плъзнах обратно телефона в джоба си, на лицето ми се мъдреше огромна усмивка.

ГЛАВА 18

ЛОГАН

Почуках на вратата на г-жа Борст, само на крачка от магазина ѝ за тапициране и изчаках няколко мига, преди да отвори вратата. Тя ме погледна намръщено през мрежестата врата с твърдо изражение на лицето.

— Това, че не ти вдигнах телефона, не беше ли достатъчен отговор?

Мамка му. Реших да се правя на тъп.

— Помислих, че може да не сте чула телефона, госпожо.

— Чух го. Освен това имам идентификатор на телефона си и виждам кой се обажда.

Това не беше никак добър знак. Време беше да мина по същество.

— Какво трябва да направя, за да довършите интериорните панели и тапицерията, г-жо Борст? Да не би да искате да вдигнете цената, след като вече се договорихме?

Тя поклати глава, а стоманено сивите ѝ очи се впиваха в мен, без да трепнат.

— Няма да пипна нито панелите, нито тапицерията, докато отраканата ти приятелка не се извини на братовчедка ми и на втората ми братовчедка за това, че е казала, че племенникът ми е роден след кръвосмешение. Вината за това не беше на Мини. Тя не знаеше, че тя и Лайл имат кръвна връзка, доста месеци след като забременя.

Мамка му.

— С цялото ми уважение, г-жо, това няма нищо общо с работата, която вие вършите за мен.

Тя скръсти ръце, а на костеливия ѝ пръст имаше напръстник.

— Точно тук грешиш. Без извинения, няма да свърша работата.

Искаше ми се да хвана възрастната жена и да я разтърся, но бях се заклел никога да не докосвам жена в гнева си. Ако не вярвах в това с

цялото си съществуване, щях лично да се оправя с Триша за всичко, което причини на Бенър.

— Ще свършите работата, ако има извинение. Това ли е условието ви?

— Точно това. И след като каза, че имаш нужда тези неща да бъдат направени наистина бързо, нямаш време да се мотаеш наоколо.

— Ще взема всичко, което ви донесох да обработите, и приключваме.

Устата ѝ остана отворена.

Нямаше никакъв начин да искам от Бенър да се извини на Триша, особено след като Бенър цяла сутрин покрива с грим насиненото си око.

— Какво? — гласът на г-жа Борст не беше вече толкова уверен, както преди миг.

— Вие не бяхте там и съм сигурен, че историята, която ви е разказала Триша не е цялата истина. Ако беше така, щяхте да осъзнаете, че горите мост, който няма нужда да бъде унищожаван.

Тя повдигна вежди.

— Ти имаш повече нужда от мен, Брантли, отколкото аз от теб, не го забравяй. Кой мислиш, може да оправи тези седалки на лъскавата кола и да поправи интериорните панели толкова бързо и на толкова ниска цена?

— Изглежда много скоро ще разбере, госпожо, тъй като повече нямам нужда от услугите ви. Ще си взема собствеността още сега, ще платя за това, което сте направили по нея, и ще си вървя.

— Пет хиляди долара и можеш да си ги вземеш.

— Първо ще видя какво сте свършили по тях.

Тя отстъпи настрана и влязох в работилницата, виждайки всички части от интериора на колата, разхвърляни наоколо.

Стрелнах я с поглед.

— Направили сте панелите и едната седалка? И искате да ви платя пет хиляди долара?

Тя сви рамене.

— Измила съм всичко останало. Не забравяй това. Останалото е за невъзвръщаеми разходи.

Сдържайки темперамента си, измъкнах портфейла си и отброих парите. Това бе доста голям удар за бюджета ми, но проектът бе

прекалено важен, за да рискувам.

Г-жа Борст прибра парите.

— Върви и си вземи боклуците от работилницата ми. — Тя се завъртя на пети и се насочи към къщата си.

Натоварих всичко в багажника на пикапа си, и ги покрих с мушама, като през цялото време я проклинах на ум. *Толкова с това да бъдем професионалисти, г-жо Борст.*

И сега имах недовършена тапицерия и нямах идея какво щях правя.

ГЛАВА 19

БЕНЪР

Спрях на паркинга на Пигли Уигли, отчаяно нуждаейки се да напълня хладилника си, след като Логан го бе изпразнил откакто заминах, за да не се развали храната. Точно днес не бях особено развълнувана да пазарувам в супермаркета на малкия град, но отказвах възможността да се сблъскам с някой неприятен човек да застане между мен и храната.

Взех количка от паркинга и я забутах към автоматичните врати. Веднага щом влязох, разбрах, че момента нямаше как да е неподходящ. Мислех, че следобед в понеделник ще е мъртвило, но не бях виждала Пигли Уигли толкова препълнен, откакто дойдох да живея тук. Очевидно, почти всички в този град бяха извън работа десет минути след четири часа.

Преминах бързо през магазина, вземайки каквото ми трябваше от рафтовете в периметъра, преди да се насоча към рафта с алкохола. За нещастие, точно когато завих зад ъгъла се натъкнах на една от жените, които клюкарстваха за мен откакто пристигнах в Голд Хейвън. За щастие този път онази кучка Триша не беше с нея. Брюнетката взе бутилка евтина водка, а аз паркирах количката си точно пред нейната, за да взема една от хубавите водки на горния рафт.

Не й казах нито дума, дори не направих зрителен контакт, но това не я спря да проговори в мига, в който оставих бутилката в количката си.

— Просто трябваше да се изтъкнеш, нали? Мислиш си, че си по-добра от нас. Този уикенд не ти ли беше достатъчно?

Не се изненадах, че историята за случилото се в боулинг залата вече се е разпространила, макар че бях сигурна, че е изопачена така, че да изкара мен лошата.

— Не беше там, затова по-добре научи цялата история, преди да решиш да говориш за това.

— Няма нужда да бъда там, за да знам, че си по-голяма неприятност, отколкото си струва за Логан Брантли.

Това болеше, тъй като и аз самата си го мислех. Въпреки това, нямаше да покажа на жената, че е ударила болезнено място.

— Отново, не знаеш за какво говориш. — Реших да грабна още една бутилка водка, преди да я заобиколя с количката си, но отдалечаването ми не бе особено грациозно имайки предвид как скърцаха колелцата на количката ми.

Зад мен, тя продължи да говори.

— Знам, че Логан Брантли работи по някакъв голям проект, защото Джок се хвали с това цяла сутрин в *Домашни вкусотици*. И също така, знам, че в мига, в който Триша каза за случилото се на г-жа Борст, братовчедката на майка й, тя реши, че няма да довърши тапицерската работа, за която я нае Логан, докато не се извиниш на Триша и на майка й, затова, което каза за брат й.

Бутилките водка се затъркаляха из количката ми, когато замръзнах на място.

Бавно се обърнах и погледнах жената.

— Моля?

Брюнетката ме погледна злобно.

— Чу ме. Забърка се с грешното семейство и сега Логан ще плати за това стократно.

И той не ми каза нищо за това.

Решавайки да не давам повече муниципии, с които да зареждат клюките, аз й казах.

— Няма абсолютно нищо, което може да спре Логан да довърши този проект, най-малко куп завистливи жалки кучки.

— Предполагам, че ще видим дали е така — каза тя, преди да се обърне и да затъркаля собствените си бутилки из количката.

Насочих се директно към касата. Когато стигнах до там, вече пишех съобщение на Логан.

БЕНЪР: Жената, която прави тапицериите ти, напусна ли? Заради мен и кучката от боулинг залата?

Когато не получих отговор на мига, погледът ми се насочи към една жена, която бе взела дузина газирани напитки *д-р Пенър* и стоеше пред рафта със списанията.

Грабнах едно, на чиято корица видях познато лице.

КАВАНОУ УЕСТМАН СЕ ЗАДОМИ СЪС СЕСТРА НА МИЛИАРДЕР

И ето, там бяха моята най-добра приятелка, Гриър, и нейният мъж, Кав, седейки един до друг на тротоара на малко кафене.

Телефонът в ръката ми извибрира.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Не се тревожи за това. Ще се оправя.

Палците ми полетяха по екрана.

БЕНЪР: Значи, това е „да“?

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Проблемът не е твой. Ще се справя.

БЕНЪР: Вината е моя. Какво да направя, за да поправя това?

Колкото и да ми бе омразна дори мисълта да се извиня на онези кучки, щях да го направя, за да спася проекта, който *Логан* правеше за *Боун*, тъй като знаех, че е адски важен за него.

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Няма да правиш нищо, за да го поправяш. Мамка му, забранявам ти.

Уоу, чакай малко.

Това не беше съгласието, което исках, но бях сигурна, че няма да получа нищо повече от него точно сега. Умът ми започна да прехвърля опциите, които имах. Не познавах никой, който правеше тапицерии, но знаех някой, който трябваше да познава.

Жената пред мен избута количката си напред.

— Госпожо, готова ли сте? — попита касиерката, чакайки ме.

— Извинете — разтоварих количката си на лентата и метнах таблоида отгоре. Може някой ден да направя албум с изрезки и да го подаря на Гриър.

Веднага щом платих и натоварих всичко в колата си под наем й звъннах. Тя отговори на първото позвъняване.

— Хей, Би, какво става? Върна ли се в Кентъки?

— Да, и дори не ме карай да започвам да говоря за кучките в този град. Трябва да наплюеш Холивуд, задето лъжат, че малките градчета са мирни и гостоприемни.

— Повече от способна си да се справиш с тях.

— Разбира се, че съм, но проблемът е в това, че всичко рикошира в Логан.

— Какво имаш предвид?

Разказах й всичко, което не й бях казала, включително и ситуацията в боулинг залата и последиците от нея.

— Милостиви Боже. Само ти, Бенър. Само ти.

— Е, моят живот не е толкова интересен, колкото вашия Мис Таблоидна Кралица.

Тя простена.

— О, не. Какво са публикували пък сега?

— Нищо лошо. Само ти и твоя секси мъж. — И тогава ме осени идея. — Между другото той дали познава някой от онези мъже в шоутата за коли? Като тези реставрации, които дават по телевизията?

— Опитваш се да оправиш ситуацията с тапицерията, без да се налага да се извиняваш, нали?

Свих рамене, макар че тя нямаше как да ме види.

— Знаеш, че бих го направила на секундата, ако Логан ме помоли, но той няма да го направи. Дори ми забрани да го правя.

— Чакай малко! Логан Брантли *ти е забранил* да правиш нещо и ти ще го послушаш?

— Обикновено, приемам заповеди само като съм гола или е замесен член. Бих направила изключение за това, но само ако намеря начин да го оправя.

Последва дълго мълчание.

— Гриър? Там ли си?

— Извинявай, опитвам се да осмисля думите ти. Не знаех, че обичаш мъжете да ти нареждат какво да правиш, докато сте в леглото. Точно сега се чувствам така, сякаш въобще не те познавам.

— Млъквай — казах, а бузите ми пламнаха.

— Логан наистина е различен, нали?

Поех си дълбоко дъх и й казах нещо, което не й бях казвала до сега.

— Влюбена съм в него.

Гриър изпищя по телефона.

— Знаех си! Мамка му, знаех си! Толкова се радвам за теб.

— Успокой се, *чика*. Звучиш така, сякаш си открила лек за рак. Това е просто един мъж.

— Но не е. Той е *мъжът*. Онзи, който променя всичко. Ти намери своя и това ме прави толкова адски щастлива за теб.

— Не бъди толкова щастлива, защото ако прецакам, най-важния проект, който някога е имал, нещата скоро може да не са така хубави.

— Млъквай. Всичко ще бъде наред. Ще попитам Кав. Той познава адски много народ, и ако не познава точно такъв човек ще познава някой, който познава. Нека задействам тези холивудски връзки и ще го измислим.

— Кълна се, повече няма да идвам при теб да ми чистиш кашите, Гри — гласът ми бе тих и Гриър отговори по същия начин.

— За това са приятелите, скъпа. Обичам те.

— Обичам те.

Затворих и възелът в стомаха ми се отпусна леко.

Щях да поправам това. Нямах да оставя бизнеса на Логан да страда заради нещо, което бях направила аз.

ГЛАВА 20

ЛОГАН

Когато спрях пред къщата на бабата на Холи, за която по неznайна причина не можех да мисля като за къщата на Бенър, всички лампи светеха и можех да видя силуета ѝ през дантелените завеси на предния прозорец.

Исусе Христе, изглеждаше така, сякаш стоеше пред готварската печка.

Спомени за това, което се случи миналия път, щом се опитваше да готви, минаха през ума ми, включително и за това как завърши нощта. С мен заровен до основата в тялото ѝ.

На мига изскочих от колата и се насочих към вратата. Беше отключено, затова направо влязох. Вместо миризма на изгоряло обаче, вътре ухаеше невероятно.

Запържена кайма, чесън и някаква италианска подправка.

Бенър се завъртя рязко, при звука на отварящата се врата.

— Подрани. Все още не съм готова — лека, почти колеблива усмивка изви устните ѝ.

— Какво правиш, Брус?

— На какво ти прилича, Логан?

— Готвиш.

Тя кимна леко.

— Улучи от първия път.

Наклоних глава настрани, опитвайки се да разбере какво пропускам и Бенър долови объркването ми.

— Аз... ами... взех няколко урока, докато бях в Ню Йорк.

През мен премина вълна от изненада, следвана плътно от възхищение.

— Защо?

— Защото реших, че е време да се науча как да готвя, за да не го правиш ти през цялото време.

— Знаеш, че нямам нищо против — казах аз, но сърцето ми се изпълни с топлота. *Тя се бе научила да готви заради мен.*

— Исках да го направя. — Бенър погледна към врящата смес в тигана зад нея. — Не мога да обещаая, че резултатите ще са ужасно впечатляващи. Това са само спагети с кюфтенца. Но сама направих кюфтенцата, не бяха готови.

— Ухае адски страхотно и съм сигурен, че и на вкус ще е така. Наистина съм впечатлен, скъпа.

Очите ѝ се разшириха.

— Ще ме урочасаш. Още не съм запалила огън и не съм изгорила нищо, но има време. — Таймерът иззвъня на плота и тя се завъртя. — Това е пастата.

Пристъпих към нея.

— Нека я прецедея вместо теб.

— Исках всичко да е готово, като дойдеш и да те изненадам.

Срещнах погледа ѝ.

— Изненада ме. Но освен това сме екип. Нека ти помогна.

Усмивката на Бенър стана по-широка и тя отстъпи, позволявайки ми да взема тенджерата от котлона. Гевгирът вече беше на плота затова се заех да ги изцеждам, докато Бенър вадеше чесновите хлебчета от фурната и ги слагаше на масата, преди да отнесе там и кюфтенцата със соса.

Беше проста рецепта, но за мен значеше адски много, че си е направила труда да се научи как да я готви.

Тази жена, с която мислех, че нямаме абсолютно нищо общо, доказа, че пасва в живота ми много по-добре, отколкото някога си бях представял.

И двамата седнахме на масата, пред мен имаше чаша бира, а пред нея чаша с червено вино.

— Може вече да съм изпила една или две чаши, но мисля, че това ми помогна да се успокоя и да не прецакам нищо.

Тя затаи дъх, когато опитах първата си хапка. Веднага щом сдъвках и преглътнах дадох присъдата си.

— Страхотно е.

Гордостта изписана на лицето ѝ бе очевидна, когато и тя опита.

— Мамка му, справила съм се страхотно. Дори мисля, че е вкусно.

— Казах ти.

След това и двамата започнахме да се храним, Бенър изчака да свършим и да отнесе чиниите, преди да повдигне темата, която смятах, че ще разискваме много по-рано.

— Смяташ ли да ми кажеш какво стана с жената, която ти прави тапицериите?

— Проблемът е мой и ще го реша.

— Но аз го причиних.

Поклатих глава, допивайки бирата си.

— Триша го причини, не ти. Не ти нападна първа.

— Знаеш какво имам предвид. Трябваше да си държа устата затворена. От къде да знам, че има брат роден от кръвосмешение? Просто бях решила да отправя нелепа обида. Дори не мога да осъзная каква лудост е тя наистина да има такъв брат.

Оставих бирата си на масата и се засмях.

— Доста са докачливи на тази тема. Историята разказва, че майка ѝ не е знаела, че бащата на сина ѝ, е неин чичо, но доста хора обсъждат това из града. Сигурен съм, че историята никога няма да умре.

— А си мислех, че в Ню Йорк е лудница.

— Не е като малките градчета, но нека говорим за нещо друго. През целия ден мисля за това и сега наистина имам нужда от нещо, с което да се разсея.

— Мисля, че мога да се справя с това. — Бенър се изправи и отвори хладилника, който бе точно зад стола ѝ в малката кухня. — Какво ще кажеш за десерт?

Тя измъкна флакон бита сметана и бутилка шоколадов сироп.

— И под десерт, имам предвид, мен.

ГЛАВА 21

БЕНЪР

Тези чаршафи никога нямаше да бъдат същите, но хич не ми пукаше, защото главата на Логан беше между краката ми, а гърбът ми се изви, когато свърших за втори път.

— О! Боже! Мой!

Логан застана на колене и вдигна лепкавия ми задник във въздуха.

— Ще те чукам под душа.

— Добре — съгласих се задъхано, — но може би ще ти се наложи да ме носиш. Не съм сигурна, че краката ми ще ме издържат.

— Всичко, което трябва да направиш е да ги държиш обвити около кръста ми.

Той ме отнесе до малката баня и ме сложи да стъпя на крака, колкото да свали последните си дрехи и да пусне водата, преди да ме вдигне отново.

— Смятам да те вдигам и спускам върху члена си и да те чукам като за последно, опряна на стената.

— Какво мислиш за това съседите да чуят как крещя името ти?

— Адски феноменално.

Логан пристъпи под душа и започна да прави това, което бе обещал. Притисна ме към стената покрита с плочки и милиметър след милиметър се плъзна целият в мен. Наложих се да преместя ръцете си и да ги обвия около тила му, когато той се отдръпна от мен, преди отново да се тласне мощно напред. Силно чувствителният ми клитор запулсира, докато се потъркваше в тялото му, а оргазмът ми започна да се надига. Отново и отново, той ме чукаше, без да забавя и без да променя ритъма си. Отметнах глава и я опрях на плочките, докато той се движеше мощно в мен. Отново го стиснах, сякаш от това зависеше живота ми, докато той ме отведе до върха.

— Логан!

Стонът му изпълни малкото пространство на банята и той застина, а членът му запулсира, докато се освобождаваше в мен.

Исусе Христе!

Главата ми се залюля настрани, когато стъпих на пода, а той ме притисна в прегръдките си. Обърнахме се, правейки няколко крачки, докато горещата вода започна да се излива по гърба ми.

— Обичам те, скъпа.

Вдигнах глава и срещнах погледа му.

— И аз те обичам.

Той ме целуна по челото и останахме така, прегърнати под струята топла вода, без да казваме нищо, докато водата не изстина.

* * *

Часове по-късно, телефонът на шкафчето ми извибрира, но Логан спеше дълбоко на леглото до мен. Аз се пресегнах и прочетох съобщението от Гриър.

НАЙ-ДОБРАТА КУЧКА: Намерих човек, който познава човек. Ще ти пиша, когато имам повече информация.

Разшифровах съобщението ѝ, което значеше, че все още има надежда да поправа това, което без да искам прецаках за Логан.

БЕНЪР: Благодаря ти! Обичам те!

НАЙ-ДОБРАТА КУЧКА: И аз те обичам. ХО

Сгуших се отново в обятията на Логан и най-после можах да заспя.

ГЛАВА 22

ЛОГАН

В събота, всички в града излязоха, за да празнуват Деня на Основателя и да вземат участие в годишния парад на главната улица, въпреки ниските температури. Като всяка година, аз бях доброволец да дърпам с пикапа си една от рампите на гимназията, но този път Бенър седеше плътно до мен с ръце обвити здраво около чаша горещо кафе.

Тази седмица доста напреднахме с колата на Боун, но след като говорих с няколко тапицера в радиус от триста километра, все още не бях намерил заместничка на г-жа Борст, без значение колко пари им предлагам. Никой не искаше да се заеме с толкова сложен проект, без да има поне седмица, за да го огледа и обмисли, а без специално създадения интериор бях тотално прецакан.

Все още не се бях признал за победен и се бях заклел, че няма никакъв шибан начин да поискам от Бенър да се извини. Въпреки всички ползи понякога наистина мразех това, че живеех в толкова малко градче.

— Това е нереално — каза Бенър, гледайки през прозореца на колата. — Кълна се, никой не си е у дома точно сега, защото всеки човек от града е тук.

Почти бяхме стигнали до светофара, където имаше тенти с бира и състезания по барбекю.

— В Голд Хейвън не се случва почти нищо друго, освен фестивала, а когато има бирена тента, може да си сигурна, че всички ще излязат навън, за да празнуват. Мамка му, помня, когато Холи доведе съпруга си на Зимния празник. Ако мислиш, че ние с теб получаваме погледи, това е нищо в сравнение с това как зяпахме тях.

Бенър се обърна към мен и повдигна вежди.

— Обзалагам се, че ако пробваме, тази вечер можем да им спретнем страхотно шоу.

— Хей, по-кратко. Получаваме доста внимание, без да се опитваме. Спомняш ли си боулинг залата...

Веселието изчезна от лицето ѝ.

— Добре. Ще се държа прилично. Не казвам, че тогава не се държах така, но отказвам да си тръгна и днес с пликче със замразени кюфтенца.

Синината вече почти не се забелязваше, особено с пласта грим, който бе нанесла на нея.

— Мисля, че това е добър план, скъпа. Ще ти купя бира, ще те нахраня с барбекю и може да погледаме тълпата, преди да те отведе у дома и да те държа будна през цялата нощ.

— Имаме сделка.

Тя ми намигна, а аз намалих, следвайки парадния трафик, преди да завия на ляво, а след това още веднъж, за да спра на паркинга на гаража си и да откача платформата. Един от бащите на децата щеше да я прибере по-късно.

Пред *Режещата* кучка, Джулиан имаше голяма маса и момичетата от салона раздаваха флаери и малки розови чантички на минавачите.

След като паркирах, помогнах на Бенър да слезе, а всички хлапета от гимназията слязоха от рампата и се насочиха към храната. Обвих ръка около моята жена и я насочих към същата посока.

Джулиан ни махна щом ни видя.

— Добре си прикрила синината!

Бенър ѝ махна, но дори гримът не успя да прикрие изчервяването ѝ.

— Исусе, мина вече седмица. Колко време мислиш, че ще мине, преди хората да забравят за това?

Погледнах надолу към нея.

— Истината ли искаш или искаш да те излъжа?

Тя се намръщи.

— Не съм сигурна.

Опитах да прикрия усмивката си.

— Сигурен съм, че до другия уикенд ще са забравили.

Тя се отдръпна от мен или по-скоро се опита да се отдръпне, но аз не ѝ позволих.

— Лъжеш. Никога няма да забравят, нали?

— Вероятно не, но погледни от хубавата страна. Не е много вероятно някой пак да се опита да те нападне. Ти се държа доста мъжки.

Бенър извъртя очи.

— Наритаха ми задника. Вероятно ще ми трябва реванш, за да се отсрамя.

— Уоу, кечистке. Мисля, че един път е достатъчен.

— Не ме е грижа дали бащата на брат й е спал със сестра си. Или каквото е там. Ако ме нападне отново...

Хванах лицето на Бенър в ръцете си и сложих палец на устните й, опитвайки да не се засмея.

— Ето за *това* няма нужда да се тревожиш повече. Тя няма да те нападне.

Бенър затвори очи за миг, преди да срещне погледа ми.

— Да продължаваме.

— Добре. Какво мислиш за барбекю?

Тя притисна ръка към стомаха си.

— Нахрани ме. Имам нужда от много храна.

— Това мога да направя.

Наредихме се на опашката и наслагахме на подноса си с месо от барбекюто, печени картофи, царевича и пай. Щом напълнихме чиниите си, намерихме две места в края на една от пикник масите на главната улица, и седнахме един срещу друг.

— Ще взема бира. Искаш ли?

Бенър вдигна бутилката вода, която бе взела, докато пълнихме чиниите си с храна.

— Добре съм. За един момент забравих колко не харесвам бирата. Освен това, мога аз да шофирам, като се прибираме.

— Става — кимнах й, преди да се насоча към тълпата пред тентата с бира. Опашката вървеше бързо, което не бе изненадващо, тъй като Никол работеше зад тезгяха.

— Хей, Логан, какво ще искаш?

— Което е най-хубаво тази вечер.

Тя се обърна и взе две вече пълни пластмасови чаши със светла бира.

— Това е любимата ми, от всички, които има тук — тя млькна.

— Бенър добре ли е след онази нощ? Беше адски епично.

Пъхнах ръка в задния си джоб, за да извадя портфейла си.

— Добре е. — Подадох ѝ парите и тъкмо щях да ѝ кажа още нещо, когато Коди пристъпи към нас.

— Да ви предложи ли нещо, полицай? — попита го Никол.

— Трябва да дойдеш с мен, Никол. Имам няколко въпроса към теб.

Ръцете ми замръзнаха обвити около чашите, докато ги гледах, а всичко, което Еми ми каза за Никол, се върна в ума ми. *Няма начин...*

Никол направи жест към опашката зад мен.

— Не може ли да почака? Работя.

— На човек му е много по-трудно да те открие, отколкото предполагам. Бях у вас три пъти и никога не беше там. — Начинът, по който говореше Коди, намекваше прекалено ясно, че според него тя го избягва умишлено.

— Съжалявам, че имаш кофти тайминг, но не мога да тръгна точно сега.

Изражението на лицето на Коди стана сериозно.

— В момента моля. Не ме карай да ти нареждам.

Никол примигна.

— Да не би да ме заплашваш с арест?

— Казвам ти, че имам да ти задам въпроси свързани с настоящото разследване, и ми писна да те издирвам из града, за да получа отговорите си.

— Какви отговори?

— Не искаш да го правим тук.

— Има ли някакъв проблем? — Джордан Бърч, дистрибутора на бира за града и мъжът отговорен за бирените тенти, се появи иззад Никол. — Защото имам бира за продаване, а тази опашка не намалява.

— Трябва да намериш някой друг да поеме смяната на Никол. Тя идва с мен.

Погледът на Джордан се стрелна от Никол към Коди и обратно.

— Какво става тук, по дяволите?

— Добре. Ще дойда. Но само защото не искам да давам повод на задниците в този град да клюкарстват за мен, което ще се случи, ако ме измъкнеш насила от тук. — Гласът ѝ бе изпълнен с раздразнение и може би малко страх. Тя погледна твърдо към Коди. — Трябва ли ми адвокат?

Полицаят сви рамене.

— Ако мислиш, че ти е нужен, ти решаващ.

Тя изпъна рамене.

— Нямам нищо за криене, но знам как става. Автоматично ще решиш, че има нещо нередно, ако повикам адвокат. Затова, майната му, ще дойда с теб до участъка и можеш да си зададеш въпросите. И за протокола, това са простотии.

Никол бутна купчина пластмасови чаши от временния бар и тръгна напред. Коди бе по петите ѝ и фактът, че той не си позволи да я изпусне нито за миг от поглед, ме накара да се зачудя, какво ли има полицията срещу нея.

Какво се случва в този град, по дяволите?

ГЛАВА 23

БЕНЪР

Очевидно, всичко, което трябваше да направя, за да може всички да говорят за епичния ми бой в боулинг залата, беше да изчакам следващата сочна клюка да удари Голд Хейвън. И не ми се наложи да чакам дълго.

— Чу ли, че Коди Рийвс току-що арестува Никол Хирам?

— Какво?

Разговорът започна на пикник масата, на която седях, преди Логан да се върне с бирата си. Оглеждах тълпата за него и го видях да приближава. Веднага щом седна прошепнах.

— Току-що чух, че Никол...

Изречението му потъмня.

— Исусе, случи се преди 2 минути. Хората тук са адски бързи, когато стане въпрос за клюки.

— Значи е истина — прошепнах малко по-високо.

Логан поклати глава.

— Той просто я извика да ѝ зададе няколко въпроса. Това е.

Шумът от разговорите зад нас стана по-силен и Логан вдигна поглед над рамото ми.

— *Значи тя е виновна за експлодирането на всички тези къщи? Само за да купи боулинг залата? Срамно е какви неща вършат хората тези дни за пари.*

— *Да ви кажа знаех си. Винаги съм мислила, че има нещо нередно в това момиче.*

Ръката на Логан се сви в юмрук върху масата, а кокалчетата му побеляха. Той нямаше как да я защити от клюките и знаех, че това го разярява. Но последното нещо, от което имаше нужда, бе да избухне и хората да започнат да говорят за него.

— Искаш ли да довършим храната у дома? — попитах аз. Вечерята ни така или иначе беше в кутийки, затова нямаше да е

проблем да си я занесем вкъщи. Логан взе бирата си и я изпи на един дъх, преди да кимне.

— Аз ще карам — казах, когато той изпи и другата бира. Просто исках да се разкараме от тук.

Само след минути бяхме навън от тентата, вървейки към пикапа му.

— Мамка му, не мога да повярвам — каза Логан, а гласът му бе дрезгав и изпълнен с раздражение. — Няма начин Никол да смесва тези боклуци. Тя не е такъв човек. Защо, по дяволите, ще си скъсва задника от работа, както прави, и на края ще реши, да тръгне по този път?

Той отвори вратата на шофьора за мен и ми помогна да се кача в пикапа. Имах само тридесет секунди да измисля отговор, докато той заобиколи колата и седне до мен.

— Не казвам, че го прави, но може би... понякога хората си скъсват задниците от работа, но не успяват да спестят достатъчно пари, че да се измъкнат от отчаянието си, и когато се появи по-лесно решение, те може да решат, че това не е най-лошата идея на света.

Юмрукът на Логан се блъсна в таблото.

— Това не е тя. Познавам я от цяла вечност и, мамка му, отказвам да повярвам, че би направила нещо такова.

Запалих пикапа и го погледнах, без да мога да сдържа повече въпроса, който ми се въртеше в ума от мига, в който чух клюките.

— Защо ще пътува 80 километра посред нощ, за да ѝ откажат, когато опитва да купи нещо от аптеката?

Той се обърна и ме погледна твърдо.

— Трябва да има някакво обяснение. Като това, защо ти имаше тест за бременност, макар дори за миг да не се бе замислила, че може да си бременна.

— Туше — понаместих се на шофьорската седалка. — Къде отиваме? В моята или в твоята къща?

— Не съм в настроение да спя на мъничкото ти легло тази вечер.

— Добре — завъртях волана и насочих колата към къщата на Логан.

Обикновено, винаги тишината между нас бе някак успокоителна и приятна, но не и тази вечер. Буквално се гърчех на шофьорското

място, толкова неудобно се чувствах, и не знаех какво да кажа, за да оправя нещата.

— Може би фактът, че я разпитват, е добър. Все пак, това значи, че взимат разследването на сериозно, нали?

Логан се облегна назад на седалката, а стиснатите му в юмруци ръце лежаха на бедрата му.

— Само защото националните новини научиха какво се случва и тук се домъкна някаква репортерка. Шериф Тимънс ще изглежда некомпетентен, ако не си вдигне задника и не започне да се опитва да стигне до дъното на всичко това.

— Каква репортерка? — завих от светофара на ляво, насочвайки се към крайния квартал.

— Мемфис някоя си от канала за разследвания.

Стрелнах с поглед Логан.

— Мемфис Локууд? Тя е доста печена. Виждала съм нейни разследвания на различни неща в Ню Йорк. Повечето случаи й са за корупция и спорове.

— Да, точно тя. Тук в града е.

Шок премина през мен, докато чаках една кола да завие, преди да продължи напред. Ако Мемфис Локууд бе тук, то Голд Хейвън щеше да привлече много повече внимание, отколкото, когато Холи Уикс спечели Кънтри Мечти и се превърна в звезда.

— Да се надяваме, че не е чула, че са извикали Никол за разпит, защото това е последното нещо, което се нуждае да знае.

Логан погледна през прозореца.

— Да, да се надяваме.

ГЛАВА 24

БЕНЪР

Останалата част от уикенда бе някак унила, и макар че клюките за Никол да продължаваха да се носят, тя гледаше да не се набива на очи. Част от мен искаше да я потърси, но не знаех каква полза би имало от това. Когато Логан не прекарваше цялото си време в гаража, работейки по колата на Боун, той бе мълчалив и знаех, че тази ситуация го изяжда отвътре.

Рано в понеделник сутринта, получих съобщение от Гриър относно човека, който правеше тапицерии за коли.

НАЙ-ДОБРАТА КУЧКА: Какво ще кажеш, ако ти кажа, че Кав поиска услуга от приятел, и че Елиът Крисп, от шоуто „Подмени“ има някой човек в Нашвил, който може да направи седалките на колата на Боун?

Нямах никаква идея какво е *Подмени*, затова направих бързо проучване в Гугъл. Очевидно беше известно телевизионно шоу, в което взимат потрошена кола и я превръщат в произведение на изкуството за адски кратък период от време. *Мамка му. Това може да свърши работа.*

БЕНЪР: Няма начин, мамка му! Сериозно ли?

НАЙ-ДОБРАТА КУЧКА: Логан само трябва да отнесе всичките части и дизайна до утре сутринта в Нашвил и те ще поемат от там.

БЕНЪР: И ще са готови до няколко дни? Колко ще струва?

НАЙ-ДОБРАТА КУЧКА: Какво ти пука? Ти наследи 30 милиона.

Беше права. Не ми пукаше. Но на Логан да.

БЕНЪР: О, Боже, Мой, ти си невероятна! Току-що ми спаси задника, да не трябва да се извинявам на онези кучки. Можеш ли да ми изпратиш телефон за контакти?

Гриър ми изпрати всичко, заедно с прегръдки и целувки.

Веднага се обадох и говорих с мъжа. Сметката беше доста голяма, но склучихме сделка, аз да платя страхотната такса за експресна поръчка, а Логан да получи сметка за останалото. Веднага щом получих думата му, че ще се справи, и че Логан никога няма да научи за пълната цена, на която се бяхме договорили, аз изтърчах към колата си под наем и скочих вътре, без да ме е грижа, че имам очна линия само на едното око и никаква спирала.

Мамка му, наистина го обичам, след като съм готова да изляза от къщата в този вид.

Когато спрях на паркинга на гаража на Логан, едва успях да сдържа вълнението си. Както обикновено музиката дънеше оглушително и тримата мъже работеха над колата на Боун, която бе почти напълно готова, като се изключи боята и интериора.

— Логан!

Логан отстъпи от колата щом ме видя и спря музиката.

— Всичко наред ли е, Брус?

Кимнах с глава.

— Всичко е много повече от добре. Намерих някой, който ще направи тапицерията и няма да се налага да се извинява на Триша.

— За какво говориш?

— Единственото, което трябва да направиш, е веднага да занесеш седалките в Нашвил, защото някакъв мъж, който работи за някакво шоу, познава някой, който ще свърши работата. Името му е Елиът някой си — обяснението ми бе развълнувано бърборене и Logan смръщи вежди, докато обмисляше всичко.

— Елиът Крисп? От *Подмени*? Мамка му, сериозно ли?

Кимнах, вероятно прекалено развълнувано.

— Да, говорих с Гриър, и тя заяви, че ти е длъжница, затова нейният мъж се е обадил и е поискал услуга, и този Елиът ти е намерил свой приятел, който ще свърши работата.

Logan вдигна глава и се загледа в тавана за миг, карайки ме да се чудя, дали не съм се объркала, смятайки, че ще съм му много полезна със стореното. Когато обаче срещнах блестящите му сини очи, отговорът ми бе ясен.

— Мамка му, скъпа, спасяваш ми живота. Чудя се колко ли ще ми струва.

— Услуга е, затова трябва да платиш само стандартната цена.

— Мамка му, слава Богу. Къде трябва да ги занеса?

Въздъгнах облекчено.

— Ще ти пусна адреса на съобщение.

Той погледна към работниците си.

— Ей, Джок. Рик. Ще се оправите с предницата, нали? Трябва да занеса седалките веднага в Нашвил, за да спася задниците ни.

Този, на чийто гащеризон беше избродиран Джок, отговори.

— Нямах грижи, шефе. Няма да се прави още много, преди да я откараме за боядисване. Ще свършим всичко тук.

Изпратих адреса на Logan със съобщение, докато той сменяше гащеризона си с дънки и намъкваше блуза с дълъг ръкав върху тениската си.

— Ще дойдеш ли с мен, скъпа?

Когато се поколебах, очите на Logan се разшириха.

— Мамка му, твоите... неща пристигат днес, нали? — И под неща имаше предвид кутията ми с членове, но без съмнение заради публиката, която имахме, подбираше внимателно думите си.

— Да, но...

Логан поклати глава.

— Без никакво „но“. Оставаш тук да чакаш доставката. Това е много по-важно. — Той ме дръпна близо до себе си и прошепна достатъчно тихо, че Джок и Рик, които бяха наблизко, да не могат да ни чуят. — Но довечера, когато се прибера у дома искам да те намеря в леглото си, докато си играеш с една от играчките ти. Ще седя и ще те гледам как се докарваш до ръба, преди да дойда и да ти дам база за сравнение.

И просто така, бикините ми станаха изгубена кауза.

— О, нима?

— Мамка му, да.

— Имаме сделка.

Логан се наведе и ми даде една бърза, страстна целувка.

— Докато шофирам през целия ден ще съм адски твърд, заради теб.

* * *

Няколко часа по-късно, получих имейл от компанията за доставки, че кутията ми е била доставен в пощата на Голд Хейвън. И имайки предвид, че бе почти четири часа, за втори път този ден изхвърчах забързано от къщата, този път обаче напълно гримирана. *Печеля.*

Тъй като пред пощата нямаше свободни паркоместа, спрях пред *Режещата* кучка и изскочих навън. Джулиан започна да тропа по прозореца, за да привлече вниманието ми.

Аз обаче продължих да вървя, бързайки да си взема доставката, преди пощата да затвори. Когато потропа отново по прозореца, аз вече отварях вратата на пощата.

Имаше опашка от трима човека и нетърпеливо зачаках да дойде моя ред. Най-после стигнах до гишетото.

— Тук съм да прибера две пратки. — Извадих телефона си и го обърнах с екрана към нея, за да ѝ покажа информацията за доставката.

Жената взе телефона ми и започна да пише на клавиатурата си. Тя въведе номера, натискайки лениво бутоните, което още повече

опъна нервите ми.

Изржението й се смръщи объркано, но тя отново въведе кода, преди да ме погледне.

— Съжялявам, но тази пратка вече е получена.

— Моля? — гласът ми се извиси и всички разговори в малкия пощенски офис замлъкнаха.

Тя прочисти гърлото си.

— Да, г-жо. Тук пише, че някой вече е взел пратката днес.

— Това е невъзможно. Пратката е моя. Не би трябвало някой друг да я вземе.

Тя прегледа страниците поклащайки глава.

— Може би е станала някаква грешка?

— Очевидно има грешка, ако сте ги дали на някой друг, който очевидно не съм била аз. — Темпераментът ми избухна в същия миг, в който търпението ми удари дъното. — На кой сте ги дали? Къде са те?

Мъжът от съседното гише се приближи и застана зад жената, с която говорих.

— За кои пакети става въпрос?

Жената посочи към компютърния екран.

— Тези двата.

— По-рано Еми Харис беше тук и получи дузина кутии за *Домашни вкусноти*. Чудя се, дали не е станала някаква грешка и да съм ги дал на нея.

Чувайки името Еми Харис, ми се прииска да изкрещя. Кълна се, тази жена продължаваше да ми се пречка и всеки път бе по-голям трън в задника ми.

Мъжът се върна на бюрото си.

— Хммм. Може би съм направил грешка — той ме погледна. — Съжялявам, госпожо. Мисля, че съм се заплеснал, докато товарех кутиите й и съм сложил още няколко, които не са за нея.

Главата ми щеше да експлодира.

— Тогава можете да отидете и да ми ги вземете, нали? — *Домашни вкусноти* са от другата страна на улицата, нямаше да му бъде особено трудно.

— Съжялявам, не мога да изляза, преди да затворя и да приключа касата. Ако ги искате веднага, може да отидете при г-ца

Харис, каквато е мила и добра, сигурен съм, че няма да има никакъв проблем да ви ги върне.

Измъчен стон се изтръгна от гърлото ми.

— Ама сериозно ли? Няма да си направите труда да поправите собствената си грешка? Ще ме карате аз да го правя?

Той сви рамене, сякаш не е кой знае какво.

— Всеки прави грешки понякога. Не е като да не можете да си ги вземете от нея. Сега, чувствайте се свободна да отстъпите от опашката, за да обслужа следващия клиент.

Това. Не. Може. Да. Ми. Се. Случва.

Но когато една жена застана пред мен и започна да говори с пощенския служител, беше очевидно, че се случва наистина.

Какво, по дяволите, не им бе наред на хората в този град?

Излязох от офиса, заставайки на тротоара, докато се чудих дали тук съществуват неща като професионализъм и етика.

— Ехо!

Очевидно не.

Завъртайки глава на ляво, видях Джулиан да пъхва глава през вратата на салона си и да ми маха.

— Веднага се връщам — извиках и тръгнах напред.

— Но...

— По-късно!

Прекоших улицата и се насочих към вратата на *Домашни вкуснотии* решена да си взема кутиите и да приключа с този ден.

Когато бутнах врата и тръгнах напред, разговорът на голямата маса, заобиколена от пенсионирани дами, които пийваха кафе, замлъкна, за да могат да чуят всяка дума, която ще си разменим.

— О, Божке, това тя ли е?

— Да. Точно тя.

Косъмчетата на тила ми леко настръхнаха, но аз ги игнорирах.

Сервитьорката Дарлийн спря пред мен със самодоволна усмивка на лице.

— Мога да предположа защо си тук.

— Трябва да говоря с Еми.

Тя се засмя.

— Обзалагам се.

Мамка му, сигурно се майтапите с мен.

Когато Дарлийн се отдалечи, аз се обърнах, изправяйки се лице в лице с жените, които шептяха зад гърба ми. Те погледнаха настрани, докато аз потропвах с крак и чаках.

Най-после Дарлийн се върна, а Еми вървеше след нея.

— Мисля, че две от пратките ми са ти били дадени по погрешка от пощата — заявих, без да си правя труда да губя и нейното и моето време с излишни поздрави.

Еми се облегна на плота и можех да разчета ясно изражението ѝ.

— Точно когато си мислих, че един човек не може да причини повече скандали в едно малко градче, се оказа, че греша напълно.

Извъртях очи.

— Просто си ми върни кутиите и можем да забравим, че се е случило.

— О, не мисля, че добрата ми приятелка Триша, ще забрави какво видя в офиса ми преди двадесет минути. Кутия пълна с... дори не мога да го кажа.

Триша. Мамка му.

— Нека позная. Била е толкова скандализирана, че е трябвало да разкаже на целия град как без да искаш си отворила кутия с членове, която не е била за теб.

Еми си пое дълбоко дъх, доказвайки, че съм права.

— Нямаш ли никакъв срам? Или самоуважение? Какво ще си помисли Логан, когато научи, какво си поръчала да бъде доставено тук...

Възприех най-сладкия тон, който можех да възпроизведа, и я прекъснах.

— О, скъпа, ако мислиш, че той не знае, и не подкрепя идеята на сто процента, то значи си много тъжна и заблудена.

Устата ѝ остана отворена.

— Да, точно така. Всъщност, ако бъдеш така добра да ми върнеш кутиите, ще мога да последвам инструкциите, които той ми даде за тази вечер, а именно да го чакам в дома му, в леглото му, и да започна да се възбудям.

— Аз никога...

— Не си имала свестен оргазъм? Дай ми само още няколко седмици и компанията ми ще може да ти продаде онова, което ще поправи тази несправедливост.

Сега не просто Еми звучеше така, сякаш се бореше за въздух, подобно на риба на сухо, защото чух същите задавени звуци и зад себе си. Завъртях се, разперих ръце и извисих глас, така, че да съм сигурна, че всички ще ме чуят.

— Точно така, дами. Обичам членове. Много. И за мое голямо щастие, получавам един наистина страхотен член. Но за ваше голямо щастие, мога да се погрижа и вие да получите страхотни членове. Оргазми за всички!

Бавно пляскане огласи тишината и се обърнах към вратата, където стоеше Джулиан.

— О. Боже. Мой. Това беше адски безценно.

— Може да си вземеш кутиите, но ние нямаме нужда от твоите неморални неща — Еми се завъртя, насочвайки се към задната част на магазина.

Понечих да я последвам, но спрях, когато започнаха още аплодисменти. Обърнах се и видях шест от възрастните дами да стават на крака.

— Не я слушай, скъпа. И ние искаме страхотни членове — каза едната.

— Ще взема по две от всичко, което имаш, стига да работят. Сестра ми Агнес със сигурност ще иска.

Изведнъж още жени станаха от масите и се приближиха към мен с въпроси какво имам в кутиите си и какво бих могла да им дам.

Джулиан също се приближи, но не можеше да спре да се смее.

Този ден беше невероятен. Може би, само може би, не бях прекалено скандална за жените от Голд Хейвън.

* * *

Когато излязох от *Домашни вкусноти*, Джулиан носеше една от кутиите, тъй като заяви, че две кутии с членове са прекалено много за една жена да се справи сама и ми помогна да ги занеса до колата си.

— Честно, преди да дойдеш не можех да намеря нито капка забавление в този град — каза тя. — Сериозно, тази реч бе най-добрата, която съм чувала в живота си. Мисля, че трябва да се кандидатираш за кметица. Ще спечелиш само по съпричастност, тъй

като жените в този град сме много повече от мъжете. Плюс това с лозунга *оргазми за всички*, наистина няма как да сгресиш.

— Боже. Спри с това. Логан ще чуе цялата история, още преди да успее да стигне до дома. Сигурна съм.

— Вероятно, но не мога да си представя да има кой знае колко за казване, тъй като ти се подсигури всички да разберат, че получаващ страхотен член.

Притиснах кутията към ханша си, докато бърках в джоба да извадя ключовете на колата под наем и да отворя багажника.

— Така е. Наистина се изфуках. Но това е така, защото той наистина има най-страхотния член. Ако не бях алчна и не го исках само за себе си, щях да му направя копие, и да го пусна като следващия продукт в линията ми. Но няма начин да покажа члена му пред света, защото е само мой и не си го давам.

— Това е доста егоистично от твоя страна. Обаче те разбирам — каза Джулиан. — Боже, ще ми се да бях записала малката ти реч на видео. Сериозно, беше епична. — Тя сложи кутията в багажника, а аз пъхнах втората до нея.

Обърнах капака на онази кутия, която бе отворена. *Много благодаря, Еми*. Измъкнах един, красиво пакетирани вибратор и го подадох на Джулиан.

— Опитай го. Виж дали ще ти хареса.

Очите ѝ се разшириха и тя запляска с ръце все едно беше Коледа.

— Сериозно ли? Исках един, ама ме беше срам да попитам. Обаче бях на крачка да загубя битката и да те питам.

— Щях да ти дам един дори да се беше опитала да си тръгнеш, без да поискаш. Можеш да ми бъдеш тестов обект.

— Мамка му, да, мога. Ако са толкова страхотни, колкото казваш, искам да бъда оторизираният ти дистрибутор. Ще бъде страхотно допълнение към нещата, които продавам в салона си... по-добро и от онази преса за изправяне, която взех миналата година.

Порових в кутията и измъкнах още един пакет.

— Ето. Пробвай и този. После ще ми кажеш, кой ти е харесал повече.

Тя притисна и двата към гърдите си.

— Сериозно, ти може би си най-хубавото нещо, което се е случвало на този град откакто Логан се върна. Не позволявай на Еми

Харис или онази кучка Триша да те прогонят от тук. Голд Хейвън има нужда от теб.

С тези думи, тя се насочи обратно към фризьорския си салон и през прозореца видях как държи високо в ръцете си двете кутии. В следващия момент, вътре жените започнаха да пляскаат, а Джулиан се обърна, погледна ме през прозореца и ми намигна.

Може би, мястото ми е тук.

ГЛАВА 25

ЛОГАН

След цял ден пътуване, най-после спрях пред дома си. Умората и напрежението от дългото шофиране изчезна на мига, в който видях колата на Бенър паркирана пред гаража ми. Това беше нещо, с което можех да свикна много лесно.

Изскочих от пикапа си и се насочих към задната врата, затваряйки я леко, за да не издам присъствието си. Членът ми вече бе адски твърд само при мисълта какво може да прави тя точно сега в леглото ми. Докато вървах към спалнята, вниманието ми се покачваше с всяка стъпка.

Когато стигнах до прага, спрях и благодарих на всички вселенски сили, които бяха довели тази жена в живота ми.

Защото, мамка му, нищо не бях направил, за да заслужи всичко това.

Бенър се бе излегла на върху чаршафите ми, като сбъдната фантазия, облечена само с парченце червена дантела, която можеше да се нарече сутиен, през която можех да видя зърната ѝ. Краката ѝ бяха разтворени широко, а играчката дълбоко заровена в котенцето ѝ. Очите ѝ бяха затворени, като отметна глава назад и простена.

Тя нямаше идея, че съм тук, а вече се бе отвела почти до върха. Порочно момиче.

Свалих единия си ботуш и го пуснах да падне шумно на пода. Бенър отвори рязко очи и извърна глава към мен.

— Не можа ли да ме изчакаш?

Вместо да изглежда смутена, самодоволна усмивка изви устните ѝ, озарявайки невероятно красивото ѝ лице.

— Просто подгрявам. Да съм споменавала, че съм гений на дизайна? Това нещо наистина е адски невероятно.

Фокусирах погледа си на играчката, която се плъзгаше навън и навътре, чувайки се едва доловим шум.

— Нима? Харесваш фалшивия си член, повече от това да имаш истински?

Тя изцъка с език, преди да го измъкне от тялото си.

— Няма нужда да ревнуваш. Сигурна съм, че вече половината град знае, че получавам страхотен член и че той определено не е фалшив.

Спрях докато се навеждах да сваля втория си ботуш.

— Я пак?

Бенър започна да ми разказва какво съм пропуснал този следобед в *Домашни вкуснотии*.

Беше официално, тя беше перфектната жена. Никой никога не е успявал да ме разсмее така силно, въпреки че членът ми беше твърд като камък.

— Исусе, Брус. Никога не спираш да ме изумяваш. — Свалих ботуша си и посегнах към копчетата на дънките си.

— Мисля, че е време да ми покажеш какво прави това нещо. Може ли да те накара да крещиш както го правя аз?

— Предполагам, че ще видим.

Измъкнах блузата през глава и свалих дънките заедно с боксерките си, преди да коленича пред леглото и да прокарам ръка по впечатляващото деколте на Бенър.

— Не мисля, че напоследък съм обръщал достатъчно внимание на тези прекрасни гърди.

Тя се усмихна нагоре към мен, докато прокараваше играчката по клитора си.

— Тогава, не се срамувай... чувствай се поканен да правиш каквото пожелаеш.

Бенър пъкна играчката в себе си, притискайки малкия вибриращ израстък към клитора си, а аз се наведох и засмуках зърното ѝ през червената дантела. Когато то щръкна точно така, както исках, посветих същото внимание и на другото.

Очите ѝ бяха затворени и отделих миг да се насладя на всяка част от тялото на тази невероятна жена. Главата ѝ се завъртя на възглавницата и тя повдигна бедра във въздуха, стенойки името ми отново и отново, всеки път все по-силно.

Това беше най-сексапилният звук, който някога бях чувал.

Когато най-последно оргазмът я заля, членът ми бе по-твърд от закалена стомана, а от главичката му изтичаше предякулационна течност.

Бенър завъртя глава настрани, а аз покрих ръката ѝ, с която държеше играчката.

— Сега е мой ред да те накарам да крециш името ми.

Очите ѝ се отвориха.

— Давай.

Измъкнах вибратора от тялото ѝ и не успях да устоя на изкушението да сведа глава и да вкуся сладостта ѝ. Само след минути, тя започна да се гърчи под мен, готова да яхне поредния оргазъм.

— Как е възможно да правиш това с мен?

Отдръпнах се и наместих члена си срещу отвора на тялото ѝ.

— Защото, мамка му, ти си създадена за мен.

И с тези думи се тласнах в нея, там, където ми беше мястото, с думата *моя* на устните ми.

ГЛАВА 26

БЕНЪР

БЕНЪР: Можеш ли да умреш от прекалено много оргазми?

НАЙ-ДОБРАТА КУЧКА: Сега само се фукаш.

БЕНЪР: Може би само малко.

НАЙ-ДОБРАТА КУЧКА: Имаш късмет, че те обичам. И че аз също изживявам куп невероятни оргазми.

БЕНЪР: И аз те обичам, Гри. Липсваш ми.

НАЙ-ДОБРАТА КУЧКА: И ти ми липсваш. ХО.

Оставих телефона си на шкафчето и се претърколих в леглото. Не бях сигурна, че бих могла да преживея още един оргазъм поне в следващите двадесет и четири часа. Логан ме държа будна през почти цялата нощ и ме чукаше отново и отново. В началото мислех, че е свързано с мъжката гордост, да докаже, че вибраторът ми не може да се сравнява с него, но когато се тласна в задника ми, и взе вибратора, за да си играе с женствеността ми, разбрах, че греша. Той се опитваше да ме убие с удоволствие.

Цялото ми тяло бе така отпуснато, че не знаех дали някога ще успея да се измъкна от леглото. Душът спря и Логан излезе от банята след няколко минути, загърнат само с кърпа през кръста.

Реших, че бях чакала в леглото точно тази гледка. Дамските ми части, които бяха работили снощи извънредно, би трябвало сега да са в хибернация, но вместо това, усетих леко потръпване.

Капки вода се стичаха по гърдите му, надолу към твърдия му стегнат стомах. Изведнъж волята да се раздвижа изпълни крайните ми, пък било то само за да уловя капките вода с езика си.

— Не е честно, че изглеждаш толкова добре след душ. След миналата нощ би трябвало да сложа знак *ЗАТВОРЕНО ЗА НЕОПРЕДЕЛЕНО ВРЕМЕ* на вагината си, но вместо това сега ми се иска да се покатеря върху теб.

Усмивката на Логан не помогна с нищо на това да успокоя нуждата, която изпитвах.

— Членът ми трябва да е счупен след всичките рундове, които изкарахме снощи, но само това, че те виждам сгъшена в леглото ми, ме прави по-твърд и от камък, Брус. Адски красива си, без грим, с разрошена коса и с този секси глад в погледа ти.

Думите му изпълниха гърдите ми с топлина.

— Проклятие, определено знаеш как да накараш едно момиче да се чувства хубаво на сутринта.

Логан поклати глава.

— Не си хубава. Красива си.

— Чаровник.

— Само за теб.

Изправих се в седнало положение, притискайки завивката към гърдите си.

— Е, какво е следващото в списъка ти?

— Освен това, че искам да остана през целия ден в леглото с теб?

И двамата знаехме, че с крайния срок на проекта му, който беше в края на седмицата, и с новите мостри на продуктите ми, нямаше как да се случи. Понякога да бъдеш отговорен възрастен беше гадно, но предполагам, че в крайна сметка си заслужаваше. През повечето време.

— Колата на Боун е изпратена за боядисване, което ще е адски трудно без интериора, и адски много се надявам да успеят да се справя с дизайна, който им нарисувах.

И аз се надявах, защото знаех колко много Логан разчита на тази кола.

— Ще бъде перфектно. Сигурна съм.

— Ами ти?

— Трябва да звънна на фабриката, след като изпробвах прототипите и знам, че работят страхотно — намигнах му. — След това ще се обадя на маркетинговата фирма и ще финализираме крайните дати, след като се разбере с фабриката, кога ще е готова първата партида. На практика имам адски много работа и нямам търпение да се заловя с нея.

Може би, задълженията на възрастни не бяха чак толкова неприятни. Беше тотално различно да работиш за себе си, вместо за някой, който те кара да си скъсваш задника от работа.

— Радвам се, за теб, скъпа. И двамата сме доста заети тези дни.

Не споменах, че трябва да говоря и с финансовите си съветници, и с адвокатите си, тъй като имаше още бумащина за подпис, докато приключим с прехвърлянето на наследството на Мирна. С Логан още не бяхме обсъждали наследството ми и не бързах особено да повдигна темата. Не исках да го карам да се чувства некомфортно.

Когато бях почти разорена и се налагаше да живея в къщата на бабата на Холи, тъй като ме изритаха от апартамента, той нямаше проблем с мен. Макар че не му казах, че ще съм разорена само за кратко, тъй като си имах своя тръстов фонд, но той не се и налагаше да го знае. Аз бях същата, както и тогава. Сигурността на парите не променяше за мен чак толкова неща, с тази разлика, че сега можех да инвестирам повече в бизнеса си.

Когато Логан пусна кърпата си, щом застана пред гардероба, всички мисли изчезнаха от ума ми, с изключение на *мамка му, този мъж е истинско съвършенство.*

Провиснах от ръба на леглото.

— Ако искаш да докараш този твой прекрасен член, при мен, мисля, че мога да направя сутринта, много по-хубава и за двама ни.

* * *

След като Логан излезе час по-късно, като *много* щастлив мъж, аз се изкъпах и набутах вещите в сака си, преди да се насоча към колата си, за да се прибера у дома. Никога преди не се бях замисляла да се преместя да живея с мъж, но това мъкнене на вещи напред-назад беше изтощително. Казахме си, че се обичаме, и знаех, че Логан ще подивее ако неочаквано реша да напусна Голд Хейвън, но все още не бяхме провели дискусията какво правим от тук нататък.

Това беше напълно непозната територия за мен. Да бъда във връзка не беше нещо, което бях отбелязала в списъка си с „*Неща, които трябва да направя*“, затова няхах реална идея какво би следвало да правя. Имах чувството, че следващата най-логична стъпка бе да заживеем заедно, но няхах намерение да повдигам аз въпроса. Ами ако той не искаше да съм тук през цялото време?

Можех да си представя как казвам нещо за това и след това неудобната тишина от страна на Логан.

Не. Определено нямаше да го направя.

Едно от нещата, които вършех обикновено, бе да се хвърлям с главата напред, без да спра за миг и да се замисля над последствията, но този път нямаше да бързам и нямаше да прецакам всичко.

Или се колебаех, защото ме беше страх, че Логан може да пожелае да остави нещата между нас точно такива, каквито са в момента.

Предполагах, че ще почакаме и ще видим.

Междувременно, щях да се наслаждавам на настоящето.

ГЛАВА 27

ЛОГАН

— Шефе, имаш посетител — Гласът на Джок отекна в гаража до задния ъгъл, където бе скрит офиса ми.

Сега, докато чаках бояджиите да приключат с колата на Боун и да я направят страхотна, планирах да наваксам с останалата работа, която бях избутал на заден план заради проекта. Или казано с други думи, да разчистя бумацината по бюрото си. Имаше куп документи, и макар да ги сортирах от десет минути, човек не би могъл да кажа, че дори съм ги пипнал. На този етап, прекъсването на Джок бе добре дошло.

Излязох от офиса и закрачих през гаража. Рик тъкмо бе приключил с ремонта на една от дамите работещи в аптеката, затова поне днес щяхме да изкараме някакви пари.

Джок ми намигна, когато прекрачих праха на вратата, която водеше от гаража към чакалнята за клиенти.

Какво, по дяволите?

Спрях вътре, заставайки пред брюнетка в черен костюм с бележник пъхнат под мишницата. Репортерката. Разпознах я от тълпата онзи ден.

— Ще ви оставя насаме — заяви Джок. — Беше ми приятно да се запознаем, г-це Локууд.

Тя му кимна и протегна ръка към мен.

— Здравейте, г-н Брантли. Аз съм Мемфис Локууд, от канала за Разследвания. Благодаря, че отделихте време да говорите с мен. Наистина го оценявам.

— Все още не съм се съгласил да говоря с вас.

Раменете ѝ се стегнаха само за миг при откровените ми думи, но това не я отказа.

— Не ме отписвайте още, г-н Брантли. Не съм тук да създавам проблеми. Преди няколко дни получих анонимна информация, че тук в

Голд Хейвън се е зародило нещо като епидемия, а местната полиция не прави нищо по въпроса. В нюзрума не бяха особено заинтересовани, докато не порових малко и не открих, че това градче в свързано с Холи Уикс. И просто така намерих историята, което искам да разкажа, а от мрежата са щастливи от възможния рейтинг.

От всичко, което каза тя, едно нещо се запечата в ума ми. *Анонимна информация? От кой?*

Тя чакаше отговора ми, затова реших да кажа нещо, напълно неангажиращо.

— Наричайте ме Логан, или Брантли, но не и г-н Брантли.

— Добре, Логан. Има ли нещо, което можеш да ми кажеш за случващото се тук?

— Не знам повече от това, което съобщават по радиото, г-це Локууд.

— Може да ме наричат Мемфис и не съм сигурна, че вярвам на това ваше твърдение. Изглежда, че гаражът ви е доста популярно място и почти всички се отбиват тук по едно или друго време. Сигурна съм, че си чул не една клюка.

Скръстих ръце на гърдите си.

— От тук минават доста хора, но нямам информацията, което търсите.

— И все пак полицията те е разпитвала повече от веднъж по този въпрос.

— Къде сте чула това?

Тя кимна към гаража.

— Служителят ти беше много разговорлив. Разбрах, че имаш родствена връзка с един мъж, който едва не е умрял от свръхдоза, и че си помогнал за спасяването на живота му. И още по-важно е това, че тялото намерено в развалините на една експлодирала къща, използвана за лаборатория за направата на метамфетамини, е било на твой бивш служител. Вярно ли е?

Джок трябва да се научи да държи проклетата си уста затворена.

— Истина е, но няма какво повече да добавя, както казах и на полицията. Не съм виждал Джеф откакто бе дошъл да ми иска пари, а Рой Плантър не работи тук от месеци.

— И все пак имаш връзка...

— Намирате се в малък град, г-це Локууд. Не се налага да търсите много, за да намерите връзка между повечето хора тук. Това е място, на което повечето хора остават, вместо да си тръгват.

— Значи не мислиш, че има нужда да обсъждаме връзката ви с Никол Хирам, макар полицай Рийвс да я разпитваше в събота вечерта? Разбрах, че от време на време е работила тук, и че е твоя приятелка от дълги години.

Погледнах твърдо към репортерката.

— Какво искате от мен, госпожо? Искате да спекулирам за това, кой според мен е отговорен? Защото нямам никаква идея. Ако имах, може би щях да говоря с Коди да го арестува, тъй като всички знаем, че Тимънс няма да си мръдне и пръста.

— Липсата на интерес на шефа на полицията бе точно това, което наистина ми направи впечатление. Въобще не харесвам хора, които имат влиянието, но не го използват така, както би трябвало.

— Значи сме на едно мнение по този въпрос. Няма какво повече да кажа, което да не сте чула вече от някой друг.

— Но би ми се искало да го чуя от теб, г-н Брантли. Ти познаваш играчите. Имаш изгода този град да се върне към това, което е бил.

— Ако знаех кой е замесен в това, бъдете сигурна, щях да направя нещо по въпроса. Налага се да питате само няколко човека, за да научите, че Джеф няма достатъчно акъл да намери изхода от стая с една врата, камо ли да води някаква наркооперация. Или че Рой Плантър беше алкохолик, който имаше нужда от пари и че моралът му никога не е бил на ниво, особено, когато станеше отчаян да се сдобие с бутилка алкохол.

— Ами Никол Хирам?

— Тя е най-работливият човек, който познавам, и ако искате да повярвам дори за миг, че тя би направила нещо подобно, значи си хабите напразно дъха.

Репортерката забързано драскаше нещо в тефтера си и ме погледна щом спря.

— Ами боулинг залата? Казаха ми, че се опитва да събере пари, за да я купи. — Тя погледна към записките си, — *Бери и Кегли*. Това само по себе си не е ли достатъчен мотив?

Отново, споменът за това как Никол опитва да купи нещо в аптеката в нощта, когато с Бенър ходихме за лубрикант, изникна в ума

ми.

И все пак отговорът ми бе твърд.

— Не. Не е. Защото ако тя търсеше лесния начин, щеше да го направи преди много време. Имам много работа, госпожице, затова, наистина трябва да се върна към нея.

Тя затвори бележника си и срещна погледа ми.

— Г-н Брантли. Логан. Това не е лов на вещици, само заради сензационните новини по телевизията.

— Тогава защо, по дяволите, сте тук?

— Защото съм от малък град в средния запад, който не е много по-различен от Голд Хейвън, и ако това се случваше в моя град, щях да искам да знам кой стои зад него. Голяма част от нашето общество се сблъсква с проблемите, пред които е изправен този град. Метамфетамините са национална епидемия, особено в нашите отдалечени райони. Надявам се, че когато хората видят как Голд Хейвън ще се справи и ще излезе от това положение, ще могат да постъпят по същия начин.

Речта ѝ истински ме впечатли, но това не значеше, че ще започна да спекулирам, без да имам всички факти.

— Оценявам това, което се опитвате да направите, г-це Локууд. Но най-добре говорете с полицаите и пожарникарите, които се занимават с тези случаи. Никой друг няма да е способен да ви даде позизчерпателна информация. Нямам какво повече да ви кажа.

— Значи не се интересувате от това да застанете пред камерата ми? — попита тя, леко извивайки устни в усмивка, защото вече знаеше какво ще кажа.

— Не, благодаря. Но потърсете Грейнджър Райън в пожарната станция. Той може да успее да ви каже нещо полезно.

Тя мушна тефтера си под мишница и пъхна молива в джоба си.

— Вече опитах. Отказва да коментира.

— Е, предполагам, че и сега нямате особен късмет.

Тя се усмихна.

— Не знаеш много за репортерите, нали, г-н Брантли? Ние сме упорити същества. Не ходя на там, накъдето ме бутат хората. Ще разнищя тази история. Може би няма да навреди да се отбия отново да поговоря с г-н Райън и полицай Рийвс. Още не знаят колко упорита мога да съм, но ще им покажа.

— Успех с това, госпожо.

Мемфис Локууд кимна и се обърна към вратата.

Господ да е на помощ на Грейнджър и Коди.

Имах усещането, че Мемфис Локууд е като питбул що се отнася до нещо, което е важно за нея.

ГЛАВА 28

ЛОГАН

В сряда, отново бях на път за Нашвил, за да прибера седалките си. Трябваше да ги върна в гаража си и да ги монтирам в колата, веднага щом излезе от бояджиите, преди да закача ремаркетото за пикапа си и да доставя колата на Боун Трашър.

Километрите бяха без значение, единствено проектът бе важен. С поглед насочен към пътя, оставих ума ми да започне да се рее над възможностите, които този проект можеше да отвори пред мен.

Това можеше да е всичко, от което се нуждаех, за да се появи гаража ми на картата. Да се реставрират стари коли беше бизнес, който се отплащаше много добре, и щях да мога да се разширя и дори да наема още няколко момчета.

Имаше едно хлапе от търговското училище в съседния град, което вчера сутринта се обади, за да попита, дали съм съгласен да го наема на половин работен ден, и беше гадно да кажа, че точно сега не мога, но да ми се обади след няколко месеца.

За мен да имам собствен бизнес не се свършваше с това да правя пари и да бъда уважаван член на обществото, а с това как мога да използвам бизнеса си, за да помагам на хората и обществото, в което живеех. Трябваше да наема някой да се занимава с клиентите и бумацината, но засега го отлагах, защото не исках да наема някой, само за да го уволня скоро след това. Имах нужда от още няколко техници, които да се справят с по-големите ремонти и да съкратим времето за работа на половина. Мамка му, ще ми се да имам и собствено място, където да боядисваме колите, така че всичко да се прави при мен и да имам повече контрол над случващото се.

Мечтите ми бяха големи, но точно сега трябваше да се фокусирам единствено върху това, което бе възможно за сега.

Освен това, не биваше да забравям и Бенър.

Жената наследи тридесет милиона долара и почти не го споменаваше, освен ако не се обади някой адвокат или финансов съветник от време на време. Може би това бе разликата между хората, които винаги са имали пари, и тези, които не са. Да, родителите ѝ я бяха отрязали финансово още в колежа, но може би това е нещо вкоренено в човек. Аз никога не съм имал много пари, затова няма как да кажа.

Би трябвало да съм облекчен, задето поведението на Бенър не се промени откакто получи парите. Имах предвид, мамка му, ако някой в Голд Хейвън спечели лотарията, което се равняваше на това, което се случи с Бенър, щеше да си купи чисто нова кола и да пръска пари из целия град. Бенър все още караше колата под наем, за която бяха платили Холи и Крейтън.

И като заговорихме за това, жена ми имаше нужда от по-добро возило от тази Тойота Камри, но не беше нещо, от което се бе оплакала до сега.

Бенър беше изненада по всички параграфи. Начинът, по който се адаптира да живее тук, не бе друго, а чудо. Нямах Старбъкс на всеки ъгъл, нито пък суши, освен ако не ядеш сурова рибата, която сам си хванал, което не бих препоръчал на никой. Като се изключат коментари от време на време за някои дребни неща, които ѝ липсваха от Ню Йорк, Бенър изглежда се бе установила тук много добре.

Бях разярен, задето някои жени се отнасяха зле с нея, но след случилото се в боулинг залата с Триша и кутията с членове при Еми, се надявах, че на това вече ще бъде сложен край. Бенър се бе сприятелила с Джулиан и Никол, но нямах да е зле да има още няколко приятелки, особено след като смятах да я помоля да заживее за постоянно в Голд Хейвън и вероятно да се премести в дома ми.

Знаех какво е да бъдеш аутсайдер в този град и много пъти се бях питал правилно ли постъпих задето се върнах у дома, вместо да започна наново някъде другаде. Бенър нямахше корени тук, както имаш аз. Имаше само мен.

Достатъчен ли бях, че да я задържа тук?

До края на пътуването ми, умът ми се въртеше около това как да направя Голд Хейвън правилния избор за нея. Бенър можеше да отиде навсякъде, но аз исках да я вържа тук.

Избутах мислите си назад за малко, докато влязох в колата на паркинга на *Професионални интериори* и паркирах до вратата.

Когато оставих седалките в понеделник, се отправих колкото се може по-бързо към дома. Днес трябваше да огледам внимателно всичко, за да съм сигурен, че работата бе свършена точно така, както исках за колата на Боун. Момчетата тук знаеха кой е крайният клиент, затова се надявах, че са свършили качествено работата.

Собственикът не беше тук последния път, затова, когато влязох вътре и видях непознат мъж с тъмна коса хваната с ластик на тила, се зачудих дали това не е той.

— Мога ли да ви помогна? — попита мъжът, когато влязох.

— Логан Брантли. Дойдох да взема интериорните парчета за Олдс 442, който реставрирам за Боун Трашър.

Очите му блеснаха щом ме разпозна. Определено бе чул за мен.

— Ти си този, чийто задник бе спасен, след като бяха поискани куп услуги. Аз съм Дел. Мястото е мое.

Не ми допадна как ме описа, макар да си бе самата истина.

— Да, това съм аз.

— Страхотен дизайн, брат ми. Щастливец си, че успяхме да го направим. Откакто ни ги донесе момчетата ми работиха денонощно.

— Оценявам го. За мен това е голям проект, а човекът, който ми прави тапицериите, не се справи.

Мъжът се разсмя.

— О, чух историята. Бой в боулинг зала и наранените чувства на някоя мацка.

Вдигнах шокирано глава. *Бенър*.

— Предполагам, че няма нужда да обяснявам.

— Не съм спрял всички проекти в това място без причина. Изглежда ръцете ти са пълни с тази жена. Сигурно е адски добра, защото се подсигури задника ти да бъде покрит.

— Най-добрата.

Дел кимна.

— Обзалагам се. Искаш ли да видиш какво направихме? Точно приключихме преди час и те чакат отзад.

— Мамка му, да.

Той ми махна и аз минах зад плота и го последвах отзад, където дузина хора седяха зад шевни машини, шийки дизайни за тапицериия.

Той ме поведе, минавайки покрай ъгъла, където частите от седалките лежаха върху чист брезент.

— Какво мислиш?

Червено-черните кожени седалки, с контрастиращи шевове и метални акценти изглеждаха по-добре отколкото си ги бях представял.

— Мамка му, невероятни са.

— За това ни плащат големите пари. От голяма помощ беше, че дизайнът не е скапан.

Коментарът му за „големите пари“ беше странен, имайки предвид цената, която ми даде, тъй като за подобно качество, дори да бе поискал двойно, щях да го платя.

— Ще хвана две момчета да ги обвият във фолио и ще ги метнем в пикапа ти.

— Оценявам го.

— Двамата с теб през това време ще оправим сметката и сме готови — Дел тръгна обратно и аз го последвах. — Обади се, когато си в града с готовата кола. Искам да направя снимки за рекламните си материали.

— Да, няма проблем. В събота може да видиш Олдс в пълния му блясък.

— Радвам се, че твоето момиче се обади, тъй като не мисля, че някой друг би успял да се справи с този проект за толкова кратко време. Ние сме най-добрите интериорни експерти за коли тук на юг.

— Звучи така, сякаш няма да е зле да идвам и друг път при вас — казах му, когато стигнахме до плота и извадих портфейла си. — Колко е крайната цена?

Дел чукна нещо на компютъра.

— Нека да погледна фактурата, за да съм сигурен. Не мога да си спомня много добре. Всичко, което знам, е, че твоята жена покри по-голямата част, затова за теб не остана много.

И просто така, всички добри чувства, които имах към това място се сринаха.

— Какво каза?

Той погледна от компютъра към мен и бързо сведе поглед към екрана.

— Няма значение, човече, не е важно.

— За какво говориш, по дяволите? Жена ми е покрила по-голямата част? Тя ми каза, че ще ми дадете крайната цена — в мен се надигнаха подозрения и гняв.

Дел натисна един бутон и принтера оживя.

— Нищо. Забрави, че съм казал каквото и да е.

Пресегнах се и взех листа от принтера.

Цената беше само малка част от това, което смятах, че ще трябва да платя. Нямаше информация за депозит или за други плащания. Не знаех какво е направила Бенър, но щях да го поправам. И след това ще си поговоря на дълго и на широко с нея за това.

Измъкнах портфейла си и хвърлих кредитната карта на фирмата ми на плота.

— Аз ще платя за всичко. И ще ми кажеш колко е платила тя, за да ѝ ги върна.

— Пич, не трябваше да казвам нищо. Заклех се да мълча.

Чаках в мълчание, защото алтернативата бе да изригна по-бързо от огньовете на ада.

Дел най-после проговори отново.

— Наистина ли мислеше, че който и да е магазин ще поеме подобна поръчка и ще накара хората си да работят денонощно, без да сложи процент отгоре? Хайде, човече.

— Колко? — попитах през стиснати зъби.

— Таксата за извънредния труд и бързата изработка е три пъти колкото изработката. Жена ти я плати, затова ти остава да платиш редовната цена.

— Значи ми казваш, че ти плащам четири пъти повече от нормалната цена за работата? Нормалната цена плюс тройно за извънредния труд и бързата изработка?

Той кимна.

— Мамка му.

— Обикновено при нас се чака четири месеца, за да не се налага да бързаме толкова, освен ако не си струва.

— Върнете парите в картата ѝ и си дръпнете парите от моята — мамка му, това щеше да ме дръпне доста назад и да изяде голяма част от облагите, които мислех, че ще имам от този проект, но трябваше да се направи.

Дел натисна няколко бутона на клавиатурата.

— Освен ако нямаш картата ѝ под ръка, не мога да го направя.
Мамка му.

— Ако тя ви се обади с номера на картата, ще стане ли?

Той ме погледна.

— Само ако твоята карта може да покрие сметката. Не работя без пари.

— Няма проблем.

— Може би не е моя работа да се меся, но замисли ли се просто да приемеш добрия жест и да продължиш напред? Тя задейства много услуги, за да ти спаси задника, а ти не ми звучиш никак благодарен.

Последното, от което имах нужда, беше лекция от непознат.

— Благодарен съм, не ме разбирай погрешно. Но освен това съм от типа мъже, които плащат за грешките си, без значение, как съм се озовал в тази позиция.

Дел сви рамене все картата ми и въведе номера ѝ.

— Предполагам, че така е честно.

След като подписах фактурата, излязохме навън, където двамата мъже вече бяха натоварили седалките в пикапа ми.

— Оценявам помощта — стиснах ръцете на двамата мъже и се обърнах към Дел. — Твоята също.

— Не бъди много суров с нея. Аз се издъних, задето се изпуснах пред теб.

Здрависахме се и когато пуснах ръката му, казах.

— Да, но тя е тази, която те е накарала да не ми казваш, а това не ми допада. Ще се оправя сам с този проблем. Благодаря отново.

Качих се на пикапа си и завъртях ключа. Докато излизах от паркинга, първият ми инстинкт бе да вдигна телефона и да се обадя на Бенър, за да я попитам, какво, по дяволите, си мислеше, че прави, но това щеше да почака докато я видя лично.

Пътуването до Голд Хейвън щеше да е адски дълго.

ГЛАВА 29

БЕНЪР

Сновях из кухнята на Логан, притичвайки между фурната, котлона и микровълновата, надявайки се, адски много да успея да се справя с изненадващата проста вечеря от домашно приготвени печени на фурна свински котлети, картофено пюре, задушени броколи и черешов коблер.

Жените, които правят това всеки ден, трябва да бъдат наградени с медал, защото *не е* лесно. Пазаруването, приготвянията, планирането и, пресвети Боже, *времето*.

Ако Логан се прибере късно или всичко това се прецака, или изстине, щях да легна на пода и да рева, докато пия вино.

Вино. Може би това бе отговорът. Сипах една чаша от червеното вино, което купих от магазина и отпих. *Добре, мога да се справя с това. Добре съм.*

Поне, докато кухненският таймер не се изключи и да трябваше да се мъча да се сетя кое след кое следваше. Броколите последни, значи трябва да са картофите.

Огромна тенджерата с картофи се вареше на котлона и погледнах рецептата на телефона си, за да проверя как се вижда дали са готови.

Да набодеш картоф с вилица не изглеждаше сложно. Опитах да бодна този най-отгоре, но той ми избяга.

Мамка му.

Посегнах за една голяма лъжица, измъкнах картофа и го намушках. Вилцата се плъзна навътре и навън с лекота.

Това значеше, че са готови, нали?

Обзалагам се, че във всяко нормално семейство, момичето на моето място би вдигнало телефона, за да се обади на мама за инструкции. Но семейството ми не беше нормално и единствения човек, който бих могла да питам, щеше да бъде г-жа Франсис. На мига

се изпълних с тъга, която напълни очите ми със сълзи и ми напомни, че трябва да се обадя на София и да проверя как са двете с Джордана.

След като напуснах Ню Йорк, реших, че няма смисъл апартамента да стои празен, затова помолих София да живее там с г-ца Джорди, и да наглежда апартамента вместо мен. От реакцията ѝ, човек би си помислил, че тя е наследила тридесетте милиона. Но във всички случаи, това беше идеалното решение.

Кое то ми напомня: трябва да говоря с онзи пич, финансовия ми съветник, за да се погрижи да покриват разходите ѝ.

София бе отказала да ѝ плащам да наглежда жилището и бе настояла, че не иска да спира да работи с възрастните хора в града, които имат нужда от ежедневна помощ, и уважавах решението ѝ. Но това не значеше, че не мога да сложа пари в сметката ѝ, и да ѝ обясня, че са от тръста на Джордана, и че сега са нейни. Мисля, че фрау Франсис би одобрила, затова щях да го направя.

Погледнах надолу към картофите, надявайки се да са сварени. Точно изсипвах водата от картофите в мивката, внимавайки да не се опаря, когато се изключи още един от таймерите.

Мамка му. Кой беше това?

Изпуснах без да искам няколко картофа в мивката, но ги метнах бързо обратно в тенджерата, преди да ги оставя да изстиват. *Все тая. Бях измила мивката на Логан. Нищо им няма. Важеше пет секундното правило, щом не са били повече от пет секунди, нищо им няма, нали?*

Проверих телефона си, за да видя, кой таймер чаках сега. Коблера. Пишеше нещо, че трябва да се охлади час, преди да се яде. Отидох до фурната и я отворих. Червените черешови работи, които купих, защото нямаше начин сама да направя плънката, се стичаха през ръба на тавата капейки по долната част на фурната.

Мамка му. Доста щях да чистя след това.

Взех две ръкохватки и измъкнах тавата от фурната, преди внимателно да я сложа на плота, с едната ръкохватка отдолу на дъното.

Пот потече по челото и шията ми, когато пъхнах глава обратно във фурната, за да нагледам котлетите. Сосът около тях бълбукаше. Само това можех да кажа. Не съм мастър шеф. Таймерът за тях щеше да се изключи след петнадесет минути, затова за хиляден път се

помолих, Логан да си дойде на време, точно както го бях изчислила. Няколко минути по-рано или по-късно, нямаше да са проблем, нали?

Затворих фурната и грабнах чашата си с вино, докато ровех в шкафовете за термометъра за месо. Никога не съм използвала такова нещо в живота си, но нямаше да рискувам да отровя някой от нас със сурови котлети.

След като пресуших чашата си, намерих термометъра и локализирах ръчния миксер, с който да направя пюрето. Не знаех как го правят другите хора, но аз разгледах *как се прави картофено пюре за идиоти* и се оказа доста полезен сайт. След това в Гугъл потърсих *мачкачка за картофи* или *преса за храна*, и се оказа, че Логан няма нито едно от тези неща. Но той имаше добър старомоден ръчен миксер, и след като порових хубаво из шкафчетата, намерих и малките му приставки.

Извадих мляко и масло и вдигнах косата си на кок. Всичко, което ми трябваше, бе някой рапър гангстер да скандира името ми, за да се подготвя психически за това. *Мога да се справя.*

Отмерих млякото и маслото и изчаках, докато на котлетите им останат само седем минути, преди да сложа броколите да се задушават. И тогава се заех с пюрето.

Миксерът бе като от 1972-ра година, със зелен цвят като на авокадо и можеше да бъде адски шумен, но се справяше добре с мачкането на картофите. Или поне се справяше докато някой не ме потупа по рамото, карайки ме да подскоча и да се завъртя, още с миксера в ръка.

О. Мамка. Му.

Картофеното пюре се разхвърча *навсякъде*, падайки на малки топчета, включително и по лицето на Логан.

Сърцето ми заблъска силно, паникьосах се и натиснах всичките бутони, което накара бъркалките на миксера да се въртят още по-бързо, правейки още по-голяма бъркотия.

Логан се пресегна покрай мен и измъкна кабела от щепсела на стената.

Той погледна към черната си блуза с дълъг ръкав, която сега бе покрита с пръски пюре, което покриваше и лицето ѝ косата му. Тъмното изражение на лицето му не свидетелстваше за нищо добро за мен.

— Съжалявам. Не исках да...

— Да ме лъжеш за това колко ще струва работата по тапицерията и да ме оставиш да мисля, че съм направил страхотна сделка?

Мамка му. Бутнах миксера обратно в тенджерата с картофите и взех кърпа.

— Просто исках да помогна. Аз бях виновна, че не можеш да ползваш услугите на жената, с която работиш обикновено. Не биваше ти да плащаш за това. Вината беше моя и я поправих.

Логан си пое дълбоко дъх и затвори очи, преди да срещне погледа ми.

— Тази тапицерия за моя бизнес ли беше?

— Да, но...

— Аз бъркам ли се в твоя бизнес и правя ли неща, за които не си ме помолила?

— Не, но...

— Приключих с всички но-та, Бенър. Имаш повече пари, отколкото ще спечеля някога в живота си. Не искам да се месиш в проблемите ми и да ги караш да изчезнат. Между нас нещата не са такива.

Той взе кърпата, която му подавах и избърса пюрето от лицето си, докато обмислях думите му. Разбрах какво е становището му, но той пропускаше главното тук.

— Значи ми казваш, че ако вбесиш собственика на фабриката, която произвежда продукцията ми до точка, в която той няма да произвежда нищо, докато не му се извиниш, но аз не ти позволя да се извиниш, няма да направиш всичко по силите си, за да решиш проблема? Ще можеш ли да ме оставиш да се справям сама с всичко и въпреки това да спиш спокойно нощем?

Твърдото му изражение омекна.

— Бих преместил планини за теб, Бенър. Ще направя всичко по силите си, да направя живота ти по-лесен.

Бях готова да го засипя с още аргументи, но всичко се изпари от ума ми. Логан не бе просто добър мъж. Той бе най-добрият.

— Тогава как може да очакваш от мен да направя за теб нещо по-малко? Обичам те, Логан. Няма просто да преместя планини; ще построя кораби и ще преплувам океаните ако се наложи. Тези пари са

просто инструмент и ако някога мога да ги използвам, за да улесня живота на единия или на двама ни, ще го правя.

Логан ме притисна към покритите си с пюре гърди.

— Исусе, жено. Правиш напълно невъзможно решението ми да съм ти сърдит, като казваш такива неща.

Напрежението в раменете ми се отпусна и аз отметнах глава назад.

— Въпреки че те покрих с картофено пюре?

— Това ли правеше? Не успях да го различа, докато летеше към лицето ми. — Той протегна ръка настрана и преди да го попитам какво прави, я насочи към устата си, а на пръста му имаше картофено пюре.

— Още не е готово.

Устните му се извиха в усмивка.

— Но е адски вкусно.

Отворих уста да кажа нещо друго, когато се изключи и последния таймер.

— Имам свински котлети и броколи.

Очите на Логан се разшириха.

— Мамка му, скъпа, сготвила си цял пир — той се отдръпна и наклони глава настрана.

— Какъв е случаят?

Ухилих се.

— Любимият ми... защото мога.

Логан се разсмя високо и ме пусна, за да извадя котлетите от фурната.

ГЛАВА 30

ЛОГАН

Бях приготвил голяма реч за това как няма да позволя на Бенър да харчи отново парите си за бизнеса ми, но се спрях, когато осъзнах нещо друго.

Тази жена бе най-големият дар в живота ми и макар това, което бе направила, да не бе най-традиционното, тя го правеше с цялото си сърце и беше трудно да я виня за това.

Мамка му, беше ми трудно да правя каквото и да е било, освен да се влюбвам дълбоко и истински в нея.

Плюс това, да я видя в кухнята си, когато се прибрах? Наречете ме неандерталец, ако искате, но ми хареса. Не очаквах да готви за мен, но да я гледам как се старее и влага усилия, макар да не се налага да го прави, беше много приятна изненада.

А по-хубавата изненада? Храната беше феноменална. Не се налагаше да се преструвам, че искам допълнително, тъй като втората ми порция изчезна също толкова бързо колкото и първата.

— Да знаеш, че има и черешов коблер, може да искаш да си оставиш място за десерт.

Вилицата ми замръзна на средата на пътя към устата ми.

— Да не каза черешов коблер?

Тя кимна.

— Не съм го опитала, затова не знам дали се е получил...

Бенър подскочи, когато натъпках останалата част от вечерята в устата си и скочих на крака, заобикаляйки барплота.

— Уоу, реагира така, сякаш съм скрила ключ за Ферари в това нещо. А дори не съм споменала за ваниловия сладолед във фризера.

Погледнах към нея и посегнах да взема купа.

— Ще надебелея откакто живея с теб, ако продължиш да ме храниш така.

Очите на Бенър се разшириха и осъзнах какво казах току-що.

— Ние не живеем точно заедно — гласът ѝ бе тих.

— По всички параграфи го правим. Може би е време да го направим официално.

— Ти... искаш да живееш с мен? Да заживеем заедно?

Сложих купата на плота и се обърнах към нея, а гладът ми за сладко за миг бе изместен назад.

— Нима сериозно ме питаш това?

Бенър кимна.

— Да, сериозна съм.

— Мислиш, че има сутрин, в която не искам да се събуждам и да те откривам в леглото си? Мислиш, че има вечер, в която не искам да заспивам обвил ръце около теб?

Очите ѝ блеснаха.

— Сигурен ли си?

Заобиколих плота и спрях пред нея.

— Ти си за мен, Бенър. Единствената. Бях се отказал да търся идеалната жена за мен, но се появи ти и ми показа, че не съм търсил на правилното място. Кой да знае, че е трябвало да отида до Ню Йорк Сити, за да те намеря? И няма да спра с това да се преместиш при мен. Искам много повече, но няма да те притискам, докато сама не започнеш да мислиш като мен.

— Наистина ли?

Кимнах.

— Наистина.

Тя примигна, за да прогони сълзите си, точно преди да плъзна пръсти в косата ѝ и да покрия устните ѝ със своите. Когато се отдръпнах, тя ме гледаше така, сякаш ме виждаше за пръв път.

— Какво има, Брус?

— Ти си най-добрият мъж, който познавам, и си *мой*.

— Целият твой и ничий друг.

— Най-добре аз да пробвам първа черешовия коблер, само за всеки случай, ако е ужасен. Няма да ти дам шанс да промениш мнението си.

Смехът ми отекна в кухнята.

— Може да ми докараш стомашно отравяне, но, мамка му, не бих променил мнението си за нищо на света.

Бенър притисна три пръста към устните ми.

— Не го казвай. Забравих да проверя свинското с термометъра за месо. Надявам се, да не пипнем трихиноза.

Целунах пръстите ѝ, преди да отстъпя.

— Ще се справим.

Обратно в кухнята напълних две купи с черешов коблер, след това намерих сладоледа и сложих по една голяма лъжица отгоре.

Беше адски невероятно.

Когато приключихме, с Бенър заедно почистихме картофеното пюре из кухнята. Погалих корема си, който бе по-пълен и от последния Ден на Благодарността.

— Ако продължиш да готвиш така, ще трябва да ходя по пет пъти на фитнес.

Бенър ми хвърли поглед.

— Кога намираш време да ходиш на фитнес?

— Защо мислиш, че ставам толкова рано? Ходя три пъти в седмицата, рано сутрин. Да не мислиш, че такова тяло се прави само с поправка на коли?

— Не съм се замисляла за това, само оценявам всеки сантиметър от гледката.

Сантиметрите, които исках да оцени, се изправиха и проявиха интерес, докато я гледах.

Когато и последните чинии бяха измити, аз я притиснах до гърдите си.

— Знам, че имаше добра причина да се намесиш и да ми помогнеш с намирането на тапицер, но следващия път, скъпа, искам да дойдеш и да говориш първо с мен.

— Добре — тя замълча за миг. — Това значи ли, че още си ми ядосан?

Стиснах я по-силно към себе си.

— Не мога да ти се ядосвам дълго, дори да искам.

Дупето ѝ се отърка в слабините ми.

— Но все пак може да пожелаеш да ме накажеш, задето бях непослушно момиче, нали?

Сведох глава надолу, за да погледна към лицето ѝ.

Изражението ѝ бе истински пакостливо.

— Мисля, че *ти* искаш да те накажа, задето си непослушно момиче.

Цялото ѝ тяло се напрегна.

— Имам предвид, че трябва да се увериш, че съм си научила урока.

Членът ми не просто се изправи и прояви интерес, ами стана твърд като скала и готов да пробие дънките ми.

— Нима? — отстъпих назад и плъзнах ръце по задничето ѝ. — Ако го зачервя, ще си спомниш ли да мислиш повече преди да действаш, следващия път?

Тя се притисна назад към докосването ми и за кой ли път осъзнах, че моето момиче не е просто невероятна. Тя бе перфектна.

— Може би.

Отдръпнах я леко от мен.

— Искам да те намеря след малко в спалнята, легнала по корем на леглото, само по бикини и сутиен — когато тя не се раздвижи на мига, я плеснах по дупето. — Веднага!

Бенър веднага се насочи натам, вече сваляйки блузата си, още преди да е излязла от кухнята.

Всъщност, когато след две минути се насочих към спалнята, следвах дрехите ѝ разхвърляни по пода на коридора. Вдигнах всяка, една по една, и ги пуснах вътре до вратата на спалнята. Тя бе направила точно това, което исках от нея, бе легнала по корем и ме чакаше.

Хванах края на тениската си и я измъкнах през глава, преди да разкопчая дънките си и да ги смъкна на пода.

— Ти си лошо момиче, нали, Бенър? — попитах приближавайки се към нея. Задничето ѝ се повдигна нетърпеливо.

— Да. Много лошо.

Мамка му. Обожавам това, че е готова да играе тези игрички с мен.

— Значи, трябва да те накажа, за да не забравяш, че винаги трябва да ми казваш истината.

— Да. Трябва ми помощ, за да не забравям.

Още една стъпка и бях до леглото, само на ръка разстояние от нея. Плъзнах два пръста надолу по гръбнака ѝ, докато стигнах до ръба на прашките ѝ.

— Мисля, че подходящо наказание за действията ти е да разкъсам тези нежни твои гащички и да напляскам задничето ти,

докато обещаеш никога повече да не правиш така.

— Ммм. Да.

— Тогава какво да чакам? — плеснах едната ѝ задна буза и на мига потърках с ръка мястото, за да успокоя болката и паренето, които бях причинил. Кожата ѝ вече започваше да пари под дланта ми.

— Утре ще си преместиш нещата тук. Ще кажем на Холи, че заедно ще държим къщата ѝ под око, но те искам тук през цялото време.

Бенър завъртя глава и ме погледна през рамо.

— Мисля, че ще прояви разбиране.

— И аз мисля така.

ГЛАВА 31

ЛОГАН

Във вторник взех Олдс 442 от бояджийницата и момчетата там се бяха справили адски добре. Всичко беше перфектно, чак до червените черти. Джок и Рик приключиха с поставянето на седалките и излъскаха всичко в интериора, точно когато часовникът показа пет часа след обед.

Ето точно за такива проекти живеех. И въпреки всички проблеми, ме караше да се чувствам велик.

Може да прозвучи нескромно, но Боун Трашър щеше да бъде един адски щастлив мъж. Специално изработеният скоростен лост пристигна вчера и сега върху дръжката пишеше с черно БТ, обградено от кръстосани кости.

— Знам, че някой трябва да я изведе на пробно каране и, шефе, ти заслужаваш да се прибереш поне една вечер рано... — започна Рик, но аз вдигнах ръка.

— Няма никакъв начин да позволя някой друг да я тества — посегнах към джоба си и извадих портфейла си. — Вие двамата си скъсахте задниците от работа и го оценявам. Отидете пийнете по няколко бири от мен — казах и им подадох петдесетачка.

Джок пристъпи и я взе от ръката ми.

— Не е нужно да ни казваш два пъти, шефе. Хайде, Рик. Може да се състезаваме до *Бири и Кегли*.

Рик изсумтя и хвърли още един изпълнен с копнеж поглед към Олдс-а, преди да ми кимне.

— Някой ден ще имам една такава за себе си. Всеки път щом ги довършим и се налага да ги върнем на собственика, отнасят по едно парче от сърцето ми.

Думите му ме накараха да се замисля за нещо, за което не се бях сетил по-рано. Имаше жена, родена да кара черешовочервен кабриолет, и тъй като тя бе напълно уникална, не можеше да е нещо, което човек

просто да кара из квартала. Веднага щом се върнем от Нашвил, щях да започна да търся кола за Бенър, и това щеше да е проект, с който с радост щях да я изненадам. Освен това, тя не знаеше, че този уикенд ще ходи в Нашвил, но довечера щях да ѝ кажа. Сигурно умираше да излезе поне за минута от Голд Хейвън и да отиде в истински голям град със Старбъкс.

Момчетата излязоха и чух да палят пикапа си навън. Измъкнах телефона, за да се обадя на Бенър, но в същия миг той започна да звъни и видях името на Боун Трашър на екрана.

— Хей, Боун.

— Времето ти изтече, а аз имам огромни планове за тази кола. Каж ми, че е готова, Брантли.

— Готова е.

— Мамка му, слава Богу. Това ще е епично. Моето момиче ще бъде там и ще я изненадам, като я помоля да се омъжи за мен, след това ще излезем на сцената с колата и ще го обявим. Вчера купих пръстен и всичко каквото трябва.

— Мамка му, човече. Поздравления. Уау. — Ако си спомням правилно, гаджето на Боун беше друга кълтри певица. Дребно същество, което изглеждаше и пееше по-скоро като поп звезда. Предпочитах кълтри звученето на Холи и то не заради познанството ни.

— Уау, е точната дума. Мамка му, никога не съм мислил, че ще доживея деня, в който ще искам да се завържа за една жена, но тя е първата, която можеше да разбере какъв е животът ми и няма нищо против това.

— Това е страхотно. Радвам се, че колата е готова, за да може да реализираш плановете си.

— Всичко при теб наред ли е? Ще доведеш ли със себе си градското ти момиче, за да ви покажа как да се забавлявате? Имам ВИП пропуски и за двама ви и апартамент, където да пренощувате, за да не се налага да шофирате след шоуто. Пресконференцията и фотосесията със списанията за класически коли в събота ще започнат по обед, за да мога да се появя и да им кажа всичко за проекта, преди да трябва да отида зад сцената, за да се тревожа за звука и всякакви такива простотии. И мамка му, ще правя предложение за брак в събота вечерта. Исусе Христе. Чак сам не мога да повярвам.

— Утре ще бъда там с колата. На сутринта ще я кача на затворено ремарке и можем да я докараме направо на стадиона, за да не се тревожиш за нищо.

— Идеално. Ще кажа на моите хора да подсигурят, че за утре вечер ще имате резервации. Благодаря, че успя да се справиш, човече. Тези дни не всеки държи на думите си, но знаех, че ти ще го направиш. Холи каза много добри работи за теб, а тя умее да преценява хората.

— Оценявам гласуваното доверие. Радвам се, че си доволен.

— И най-добре се готви да разшириш бизнеса си. Дружките ми вече обмислят да използват услугите ти, а все още дори не са видели колата.

Широка усмивка разтегна устните ми.

— Готов съм за всичко, което поискат.

— Идеално. Сега ще ходя да се срещна с бъдещия си тъст за вечеря и да му поискам позволение да се ожения за момиченцето му. Мамка му. Не съм бил толкова нервен откакто излязох за първото си шоу.

— Не мисля, че е възможно да ти каже „не“ — казах, надявайки се да съм прав. Освен това бях адски изненадан задето Боун споделя всичко това с мен.

— Прав си. Аз съм Боун Шибания Трашър. Ще се справя. Утре ще видя теб и колата си — каза той, преди да затвори.

Повече от когато и да е било, наистина се радвах, че всичко се получи. Сега просто трябваше да направя един приятен и спокоен тест драйв на колата с Бенър и да направя няколко проверки за последен път, преди да я кача на платформата на сутринта.

Почуках с пръст няколко пъти по екрана на телефона си, преди да отворя последното съобщение на Бенър и да напиша.

ЛОГАН: Искаш ли да дойдеш в гаража ми? Ще те изведе на разходка с кола.

МОЯТА ЖЕНА: Някой каза ли разходка с кола? Там съм. Дай ми няколко минути да се приготвя. Цял ден съм до лакти затънала в членове.

Засмях се и пъгнах телефона обратно в джоба си, преди да се насоча към вратата и да я отворя. В мига, в който пристъпих навън, Джулиан ми махна от прозореца на *Режещата кучка* и аз също ѝ магнах. Тя излезе, пресече улицата и пъгна глава в гаража.

— Уау, по дяволите. Това ли е колата на Боун Трашър? Мамка му. Страхотна е.

— Определено е. Утре той ще я види за пръв път.

— Искаш да кажеш, че утре ще мърсува за пръв път в нея, защото адски страхотни мъже като него правят точно това.

— Нямам намерение дори да подхващам подобен разговор с теб.

— Е, просто казвам. Ще я караш ли?

— Чакам Бенър да дойде.

— Преди това може ли да говоря за нещо с теб?

— Какво има?

— Ами ходих в окръжния регистър, за да подновя разрешителното си за практикуване на бизнес, и видях тази репортерка да рови из публичните данъчни регистри, търсейки дела и разни такива неща.

— И?

— По рано днес, чух някой да казва в *Домашни вкуснотии*, че тя интервюирала доста хора и споменала, че ти си бил доста полезен. И най-добре е да повярваш, че много хора бяха шокирани от това.

— Не съм ѝ казвал нищо.

— Може би ще е добре да изясниш това. Сега всички си мислят, че си ѝ издал някоя огромна тайна, защото тя е заявила, че е на крачка от това да разкрие случая.

— Нямам време за тези простотии. Имам бизнес, който да ръководя, и определено няма да позволя на тези глупости да ми пречат.

— Както кажеш, Логан. Но реших, че ще искаш да знаеш.

— Ще го имам предвид.

— Чул ли си нещо за Никол? Попитах Коди, докато го подстригнах, но, разбира се, той не ми каза нищо.

Поклатих глава. Толкова бързах заради крайния срок, че не бях имал време да потърся Никол.

— Единственото, което знам, е, че не се мярка много наоколо.

— Видях я да работи в боулинг залата, но вечерта беше спокойна и всички чакаха Роузи да отнесе напитките им по масите, вместо да

отидат сами до бара. Както изглежда, публичното мнение вече я е осъдило и то не в нейна полза.

— Тя не се занимава с тези идиотщини. И ти, и аз го знаем.

Джулиан сви рамене.

— Само защото ни е приятелка, не значи, че е светица, Логан. Страхотна работа си свършил с колата. Хубаво е човек да види, че още един човек от градчето ни се справя добре в живота, особено с всички ужасни неща, които се случват напоследък. Ще се видим по-късно.

Махна ми с ръка и напусна гаража, оставяйки ме да се чудя дали този град някога ще бъде отново същият.

ГЛАВА 32

БЕНЪР

Опитах да побързам, наистина опитах. Но честно казано няха идея какво да облека, когато излизам на разходка със супер яката кола на Боун Трашър. Усмихнах се широко, мислейки си, че въобще нямаше да е толкова страхотна, ако моят мъж не я бе направил такава.

И ние вече я закарахме в Кафявия град...

Образи на това как съм наведена на капака, докато Логан се тласка мощно зад мен, преминаха през ума ми. Мамка му, това беше секси.

Ако не бях внимателна, можеше да се хвърля върху Логан в мига, в който го видя, а тъй като този Олдс 442 тъкмо бе излязъл от бояджийницата, нямаше никакъв шанс да повторим онова изживяване. Тъжно, но някак щях да преживея това.

Спрях до задната врата, за да обуя ботушите си и да завърша това, което за мен беше униформата ми в Голд Хейвън... тесни дънки, ботуши до коляното и черна блуза. Стоях пред гардероба си цяла вечност, колебаейки се дали да облека това или супер късата пола, която носих миналата вечер. Дали не трябваше да сложа полата? Може би изгубих достатъчно време над това, а Логан вече сигурно изгаряше от нетърпение да изведе колата на разходка.

Часовникът на колата ми под наем показа, че бях закъсняла адски много. Казах му, че ще съм там след минути, а бе минало почти час. Може би трябваше да му предложа автомобилна свирка, за да се извиня за забавянето.

Тогава щях да мога да кажа две неща на Боун Трашър за безценната му кола. *Хмм, сега дори виждам това като причина за една автомобилна свирка.*

Включих радиото на местния радио канал, тъй като бях развила нов вкус за музиката, и колкото и невероятно да звучи, по радиото пуснаха точно една от песните на Боун.

Той притежаваше този дрезгав глас, който веднага навяваше мисли за шофиране по черен път в провинцията с пикап. Всичко, което описваше в песните си, бе напълно непознато за мен до преди два месеца, а сега бяха неща от ежедневието ми живот. Животът в малкия град бе коренно различен от този в Ню Йорк.

Боун направи адски добро представление и Логан не го знаеше, но смятах утре да отида с него, когато доставя страхотната кола, за да мога да се запозная лично с мъжа.

Намалих на знака СТОП, на около 60 метра от непрестанно мигащия светофар, когато силен звук от взрив заглуши Боун. Бях спряла напълно и все пак се стреснах.

Цялата кола се разтресе, а аз замръзнах. *Нима целият град току-що експлодира?*

Откъсвайки се от моментната си парализа, аз огледах сградите пред мен. Зад огромните дъбови дървета отсреща, високите пламъци се срещаха с кълбата черен дим.

Гаражът на Логан бе точно зад тези дървета.

Натиснах газта и се изстрелях напред, докато източникът на дима не се показа пред мен. Пламъци се издигаха в небето над гаража.

Където трябваше да се срещна с Логан.

О, Боже Господи. Пикапът му беше паркиран близо до боклукчийските кошове, но нямаше нито следа от него, или от колата на Боун.

— Не! — изпищях аз, а гласът ми отекна над свистенето на гумите на колата ми, когато забих спирачка. Гумите оставиха тъмна следа по паважа, но не ме интересуваше.

Изскочих от колата и хукнах към пламъците, чиято горещина вече затопляше лицето ми.

— Спри! Недей!

Един мъж ме сграбчи през кръста и ме задърпа назад докато размахвах крака, опитвайки се да тръгна към гаража.

— Не! — гласът ми сякаш не беше моя. Беше дрезгав. Отчаян. Ужасен.

— Назад. Всички, назад! Бензиновите колонки ще експлодират! — крещеше мъж, докато ме дърпаше към пощенската станция — Прикрийте се!

Не знаех кой беше това, но всичко, което исках, бе да се освободя от желязната му хватка.

— Пусни ме! Трябва да стигна до него! Логан е там! — размахвах ръце, борейки се срещу мъжа, но той бе прекалено силен.

— Да не искаш да умреш? Трябва да се прикрием. — Той спря, когато се оказахме зад пощата и още една експлозия разтърси земята.

— Залегни! — той ме събори на колене и ме прикри с тялото си.

Письци изпълниха въздуха, а в далечината се чува сирени.

Беше хаос. Пълен, ужасяващ хаос. А в ума ми имаше само една-единствена мисъл. *Трябва да стигна до Логан.*

Измъкнах се изпод мъжа и се изправих, но застинах щом видях пламъците издигащи се високо в небето. Очите ми запариха, а по лицето ми започнаха да се стичат сълзи.

Една врата се затръшна зад мен, откъсвайки ме от вцепенението.

— О, Боже Господи! Какво стана току-що? — гласът на Джулиан проникна през мислите ми, когато тя излезе от *Режещата кучка*. — Бях в мазето. Предните ми прозорци са взривени. Гаражът на Логан е... унищожен — тя прошепна последните думи, когато хукнах към нея.

— Къде е той? — попитах аз — Видя ли го къде е?

Обърнах се и хукнах обратно с Джулиан по петите ми. Огънят бе толкова силен, че опари лицето ми веднага щом напуснах прикритието на сградата пред мен.

— Аз... аз говорих с него преди двадесет минути. Той те чакаше в гаража. — Гласът ѝ трепереше, сякаш искаше да каже всичко друго, но не и думите, които излизаха от устата ѝ.

— Не!

Чиста агония премина през мен. Притиснах ръка към гърдите си, опитвайки да спра болката, и се зачудих защо нямам зееща дупка в гърдите си, след като сърцето ми току-що бе изтръгнато.

— Толкова съжалявам — прошепна тя.

— Той не може да е бил... — задавих се с думите и започнах наново — Той не е...

— Толкова съжалявам — повтори Джулиан клатейки глава. — Толкова съжалявам.

Виещите сирени се приближаваха, а очите ми изгаряха изпълнени със сълзи.

— О, Боже мой. Ще повърна. — Отдръгнах се от Джулиан и притиснах ръка към стената на сградата, докато изпразвах стомаха си на асфалта пред мен, преди да залитна назад и да падна по задник.

Джулиан се срина на земята до мен, обви ръцете си около мен и заедно започнахме да се люлеем напред-назад. Не знам колко време бяхме стояли така, преди някой да се появи иззад нас и да почне да лае заповеди.

— Трябва да се отдръпнете. Всички трябва да са на поне 60 метра от това място. Тук не е безопасно.

— Исусе, Коди — каза Джулиан. — Какво стана току-що?

Макар зрението ми да бе замъглено от сълзите, видях мъжа раздаващ заповеди. Полицая. Той познава Логан.

— Къде е Логан? — извиках аз. — Там вътре ли е? Моля те, кажи ми, че не е там.

Изражението на полицая бе мрачно.

— Не съм го виждал. Но това не значи, че не е излязъл на време от сградата. Тук е пълна лудница, но имам нужда да се върнете зад пощата и да стоите далеч от опасността. Няма да поемаме никакви рискове.

Застанах на колене, впивайки пръсти в дънките му, докато го умолявах.

— Моля те. Намери го. Не мога да го загубя. Моля те.

Полицаят коленичи и обви ръце около мен, помагайки ми да се изправа.

— Виж, знам, че не сме се запознавали официално, аз съм Коди, и имам нужда да дойдеш зад тази сграда, за да съм сигурен, че си в безопасност.

Ударих гърдите му с ръце.

— Защо се тревожиш за нас? Логан... — гласът ми отново се пречупи и той почти ме пренесе зад сградата, където седеше мъжа, който ме бе издърпал.

— Видя ли какво се случи? — попита мъжа.

Коди ме пусна, а Джулиан се лепна за мен.

— Не — каза Коди. — Но чух. Ти видя ли нещо? Ще ни трябват всички възможни свидетели, за да разберем какво се е случило.

— Видях само част от случилото се — каза непознатият. — Бях в колата си и се готвих да тръгна, когато усетих, че мирише някак

странно, и тогава чух експлозията и видях пламъците.

— Аз не видях нищо — каза Джулиан подсмърчайки, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ. — Просто го почувствах. Помислих, че цялата сграда ще се срине над главата ми.

— Аз видях огъня — казах аз. — Почувствах ударната вълна. Опитах се да отида там, но той... — посочих към мъжа стоящ на няколко крачки от нас — той ме спря.

Коди кимна и мъжът, който ме сграбчи, проговори отново.

— Видях я как хуква натам, затова изскочих от колата си и я сграбчих. Знаех, че бензиновите колонки ще експлодират. Не искам още някой да пострада, Коди.

При думите *още някой* от гърдите ми се изтръгна ридание и тялото ми се разтресе неконтролируемо.

— Всичко е наред, Лони. Направил си това, което е трябвало — каза Коди и погледна отново към мен. — Мамка му. В шок ли изпадаш? Линейката идва насам.

— Логан — прошепнах аз с опустошен глас.

Джулиан знаеше какво се опитвам да кажа, затова довърши вместо мен.

— Той беше вътре.

Лицето на Коди пребледня.

— Мамка му, майтапите се с мен.

Джулиан поклати глава.

— Беше вътре и чакаше... — тя млъкна и ме погледна.

Коди потърка с ръка лицето си.

— Точно сега няма какво да направим по въпроса. Трябва всички да стоят настрана, докато пожарникарите си свършат работата. Бензиновите колонки усложняват всичко това още повече — чу се воя на още сирени, този път идващи от линейките. — Нека медиците ви проверят, госпожи — каза ми той.

Обвих и двете си ръце около гърдите си, люлеейки се напред-назад, докато клатех глава.

— Не. Няма да ходя никъде. Оставам точно тук. — Ако той се опиташе да ме премести щях да крещя.

— Наистина съжалявам, госпожо. Но Логан би искал от мен да се убедя...

— Млъкни! Не говори за него! — бях изпаднала почти в истерия, но не ме бе грижа. Ако точно сега лекарите ми кажеха, че умирам, щях да им повярвам. Никога не бях усещала толкова опустошителна болка през целия си живот.

— Трябва да се уверя, че положението е овладяно. Джулиан, можеш ли да се погрижиш тя да остане тук?

Мразех това, че той говореше за мен, все едно не съм тук, но нямах енергията да споря.

— Разбира се, ще се погрижа за нея.

— Лони, ще съм благодарен, ако ми напишеш всичко, което си спомняш и ми дадеш официалните си показания.

Мъжът кимна.

— Няма проблем. Ще го направя.

Неочакван и неприветствен глас се намеси в разговора.

— О, Боже Господи, полицай. Какво се случи току-що? — Еми Харис притича през улицата, присъединявайки се към малката ни група. — Описвах инвентара отзад, когато чух всичко. Трябва ли да се евакуираме? Някаква химическа експлозия ли е била? Безопасно ли е да останем тук?

— Върни се в ресторанта си, Еми. Погрижи се всички да останат вътре. Може да направиш кафе на пожарникарите. Ще минат няколко часа преди ситуацията да бъде под контрол.

— Разбира се. Всичко, за да помогна. Знаем ли дали някой е пострадал? — попита тя, изпращайки още една вълна от непоносима болка през тялото ми.

— Логан беше вътре — прошепна Джулиан.

Ръцете на Еми полетяха към лицето ѝ, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не. Това не може да е възможно. Той не може да е...

— Не можем да кажем със сигурност, докато пожарникарите не потушат огъня и шефът на пожарната не огледа останките — каза Коди.

Всички знаехме това, което той не каза. Началникът на пожарната, приятеля на Логан, трябваше да претърси останките за тялото му, за да бъдем сигурни.

Гърдите ми се стегнаха сякаш притиснати от непоносима тежест и силни ридания разтърсиха тялото ми.

ГЛАВА 33

ЛОГАН

Петнадесет минути по-рано

Днес просто не ми беше ден. Сериозно, понякога се чудех как, по дяволите, служителите ми успяват да направят поне едно нещо правилно, когато Рик не може да си спомни да си взима нещата, когато напуска гаража.

Още мислех над думите на Джулиан, когато се върнах в гаража, за да взема още един пешкир, с който да лъсна още малко Олдс 442 преди Бенър да пристигне. И тогава видях портфейла на Рик да се подава от горната част на кутията му с инструменти, която също бе забравил да заключи и прибере в бързината да си тръгне.

Не го винях, че бързаше. Двамата с Джок си скъсаха задниците, работейки както по тази кола, така и по другите ремонти, които изскачаха между другото.

Дължах на Холи адски големи благодарности, задето бе навила Боун да се обърне към мен, защото този проект щеше да промени всичко. Това само доказваше, че всичко, което постигаш в този живот, е тясно свързано с хората, които познаваш.

Можех да се ядосвам на това или да го приема. Избрах второто. Може би никога няма да бъда на финансовото ниво на Бенър, имайки предвид колко пари бе наследила, но поне не бях някой смотаняк, който ще гледа на нея само като ходещ чек. Гордостта ми не би ми го позволила.

С гюдерията и портфейла в ръка аз погледнах часовника. Тя бе казала, че ще е тук след няколко минути, което обаче знаех, че по часовника на Бенър значеше поне час. Можех да запаля старото момиче и да я покарам, преди да дойде.

Нямаше нищо, което да се сравни с ръмженето на мощния двигател, и завъртях ключа, за да се насладя на вибрациите, които ще

преминат през тялото ми. Вместо това обаче, всичко, което чух бе само едно *клик*.

Мамка му. Стомахът ми се сви.

Дръпнах ръчката за отваряне на капака и изскочих от колата, отивайки отпред, за да проверя. Трябваша ми няколко минути, за да разбера какъв бе проблемът. Акумулаторът не бе свързан. Закачих го и затворих капака.

Не ме прецаквай точно сега. Това трябва да е перфектно.

Затаих дъх, докато завъртах ключа за втори път.

Слава Богу.

Ръмженето на грамадния двигател премина през тялото ми и ме заля вълна от гордост.

Аз направих това.

След като включих на скорост, включих на първа и подкарах колата извън гаража. Адреналинът кипеше във вените ми и реших да кажа *майната му* и не затворих вратите на гаража.

Щях да се върна бързо, а гражданите на Голд Хейвън, които непрестанно си пъхат носа, където не им беше работата, ставаха за идеална охрана.

Карах бавно, докато не се отдалечих от главната улица, където ограничението за скоростта бе тридесет и пет километра, вместо петдесет и пет. И тогава натиснах педала на газта.

Смехът ми бе заглушен от рева на двигателя, докато скоростта нарастваше главоломно. Нямах търпение да повторя това, този път с Бенър на седалката до мен.

Животът бе адски хубав.

* * *

Отне ми повече време, отколкото очаквах, да занеса портфейла на Рик в боулинг залата. Всеки, който беше там, за боулинг вечерта в четвъртък дойде да се наслади на красотата на колата на Боун Трашър.

Ако трябваше да се обзаложа, че повече от един мъж от тези, които се върнаха вътре вече обмисляше започването на свой проект. Може и да не могат да си позволят цените ми за цялостната реставрация, но мисля, че току-що започнах революция.

Бях супер внимателен, докато излизах от покрития с чакъл паркинг на залата, защото не исках камъчетата да повредят страхотната боя на колата. Наложих си да впрегна целия си контрол да не натисна педала на газта до долу, след като излязох на паважа. Едно от нещата, които ме спираше, бе, че знаех, че Боун ще иска сам да изтърка гумите на колата си.

Включих на по-ниска предавка, когато до мен достигна воя на сирените, докато приближавах към центъра на града. Не беше нещо необичайно имайки предвид, колко често възрастните хора получаваха инфаркт или наранявания. Но колкото повече се приближавах, толкова по-силно се чуваха сирените.

Мамка му, надявам се да не е г-жа...

Застинах, когато погледът ми се стрелна към пламъците издигащи се към небето иззад линията на дърветата.

Гаражът ми.

Бенър.

Мамка му.

Вече не ме беше грижа за гумите, натиснах газта и двигателят изрева, когато колата се стрелна напред. Пламъци ближеха стените на магазина ми и не се виждаше нищо друго, освен страшни оранжеви пламъци и гъст черен дим.

Бенър.

Не!

Мамка му, не можеш да я изгубя.

Спомних си деня, в който ми се обадиха, за да ми кажат, че майка ми е мъртва. Плаках, защото така правиш, когато изгубиш последния член от семейството си. Но това не беше нищо подобно, въпреки знанието, че майка ми сама се бе убила, забивайки игла във вените си.

Болка разкъса тялото ми.

Аз бях виновен. Аз бях единствената причина Бенър да бъде тук, единствената причина да е в гаража ми. Причината да бъде все още в Голд Хейвън. Мамка му, не заслужавах нещо толкова перфектно като нея в живота си.

Навсякъде имаше спрели коли, превръщайки платното в паркинг, и нямаше начин да премина през тях. Ярост и гняв се надигнаха в мен, когато завъртях волана, насочвайки се към страничните улици с намерението да ги заобиколя.

Сърцето блъскаше болезнено в гърдите ми, имитирайки ръмженето на двигателя. Дланите ми се изпотиха и аз стиснах още по-силно волана.

Бих дал всичко, което притежавам... дори това, което не притежавам... на всяка висша сила, която може да направи така, че Бенър да е в безопасност.

Заслепяващ, инстинктивен страх стегна гърдите ми, изтласквайки въздуха от дробовете ми, когато завих, за да паркирам зад аптеката и пощата, където се бе събрала тълпа.

И точно отпред, зад ъгъла, беше колата под наем на Бенър.

Не. Проклятие. Не.

Цялото ми тяло се разтрепери на седалката, когато набих спирачки, без да ме е грижа за колата и отворих вратата, за да хукна към пламъците. За да се затичам към нея.

В мига, в който краката ми докоснаха цимента, аз се затичах.

— Логан? О, Боже, мой!

Гласът бе на Джолийн, а не този, който исках да чуя отчаяно. Погледът ми се насочи към нея и се впи в жената, стояща до нея.

— Бенър!

ГЛАВА 34

БЕНЪР

Едва се изправих на крака, преди да полетя към него, избягвайки протегнатите ръце на полицая, който щеше да ме задържи далеч от Логан.

— Логан!

Той се хвърли към мен.

— Добре си! Милостиви Боже. Никога повече не ме плаши така. Помислих, че...

Тялото ми се блъсна в неговото и Логан обви ръце около мен.

— Мислех, че си вътре. О, Боже. Джулиан ми каза, че си вътре. Помислих, че си умрял — сълзи се стичаха от очите ми, попивайки в блузата му.

— Не. Пресвета Дево, аз мислех, че ти си там. Изкара ми ангелите. — Той ме стисна толкова силно, че почти не можех да си поема дъх, и това беше най-страхотното чувство на света.

— Слава Богу, че си добре.

Джулиан и Еми дойдоха при нас, но мен не ме интересуваха нищо, освен факта, че Логан е жив и ме държи в обятията си.

Той вдигна глава и погледна през рамото ми, към Коди.

— Какво, по дяволите, се е случило?

Обърнах се леко, за да погледна полицая в лицето, докато отговаряше.

— Нямам никаква идея. Но трябва да стоиш настрана, докато потушат огъня. Къде беше, по дяволите? Джулиан каза, че си вътре.

— Рик си забрави портфейла, затова ходих до *Бири и Кегли*.

Джулиан удари Логан по рамото.

— Не съм те видяла да излизаш, идиот такъв. Мислех, че си там! Казах, на Бенър, че си там!

Логан ме стисна по-силно, когато от устните ми се откъсна ридание.

— Е, не бях вътре.

— О, Боже мили. Не мога да повярвам, че си добре. Всички мислехме... — гласът на Еми секна.

Логан пристъпи иззад пощата, водейки ме със себе си, за да погледнем какво е останало от гаража му, а другите ни последваха. Пяна покриваше стените на останките, докато пожарникарите продължаваха да се борят с огъня.

Всичко беше изгубено. Никой не обяви, че няма да остане нищо, тъй като беше повече от очевидно.

— Какво се е случило, по дяволите? — попита той отново и този път някой отговори.

— В момента се опитваме да разберем. Получих обаждане и веднага дойдох. Сграда обхваната изцяло от пламъци. Изгорели химикали — Коди спря за миг. — Мразя това, че трябва да те питам, но не си готвил вътре метамфетамин, нали? Или някое от момчетата ти?

— Мамка му, не — Логан буквално изплю думите. — По дяволите, не — добави той отвратен.

— Оставени запалени цигари? Или някоя горелка?

Логан поклати глава.

— Никой не пуши в гаража. Всички горелки са изключени. По дяволите, няма никакъв смисъл в това.

— Сградите не експлодират просто така, Логан. Не е нужно да ти го казвам.

— Без майтап. Но нямам идея, какво се е случило.

— Цяло щастие е, че не си бил вътре. Колко време те нямаше? — попита полицаия.

— Не знам, може би петнадесет или двадесет минути?

— Освен това, е адски голямо съвпадение, че колата, която току-що реставрира, не беше вътре.

Имаше нещо в тона на Коди, което не ми хареса, а очевидно и на Логан.

— Мамка му, какво се опитваш да кажеш? Че аз съм направил нещо? — гласът на Логан се сниши до шепот. — Защото, мамка му, нямам нищо общо със случилото се. Този гараж беше моят бизнес. Бъдещето ми.

— Просто си върша работата и опитът ми показва, че парите винаги са добър мотив. А в случай като този, пари от застраховката.

— Мамка му, нямам нищо общо с това. Вътре бяха колите на двама мои клиенти, и неща, които никога няма да мога да заменя.

— Но знаеш, че парите от застраховката ще покрият всичко.

Логан отпусна ръката си около раменете ми.

— Проклятие не мога да повярвам, че ми сервираш подобно нещо. Нямам нищо общо със случилото се.

Шефът на пожарната се откъсна от хората си и се насочи към нас.

— Исусе Христе, човече. Казаха ми, че си вътре.

Логан ме пусна и прегърна другия мъж.

— Мамка му, Грейджър. Не знам дали днес, е най-късметлийският или най-каръшкият ден в живота ми.

— Дишаш и не си изпечен до прегоряване, затова трябва да е късметлийски. Трябва да се връщам там, ама, мамка му, радвам се, че те виждам. — Грейнджър отстъпи назад и сложи обратно каската си, но преди да проговоря се намеси Еми.

— Радвам се, че си добре. Помислих, че сърцето ми спря, когато реших... е, няма значение вече. Ще се върна в ресторанта и ще опитам отново да успокоя хората. Грейнджър, ако ти или момчетата ти имате нужда от вода или кафе, от заведението са. Веднага почвам да правя кафе.

— Оценявам го, Еми — каза Грейнджър и тръгна обратно. — Впрегнали сме всички, за да потушим този огън.

— Аз също — каза Коди, преди да се отдалечи. Поглеждайки през рамо той добави — Логан, не е нужно да го казвам, но тези дни не ходи никъде. Ще имаме доста въпроси към теб.

— Каква катастрофа — прошепна Джулиан.

— Шибаният ми гараж го няма.

— Съжалявам, скъпи. Толкова съжалявам. Но съм адски щастлива, че си добре — подсмръкнах и сълзите ми отново потекоха. — Никога повече не ме карай да мисля, че си мъртъв. Иначе лично ще те убия.

Логан ме смачка притискайки ме към гърдите си.

— И ти ме изплаши адски много. Помислих, че може би си била вътре. Исусе. Каква катастрофа.

Погледнах към колата, която стоеше на няколко метра от нас, с все още включен двигател.

— Цяло чудо е, че ти не си бил вътре.

— Благодаря на Рик за това, че постоянно си забравя нещата.

— Бъди сигурен, че ще го направя. Ще дам вибратор на всяка жена, с която се среща. Поне това мога да направя.

— Ще ви оставя насаме — каза Джулиан. — Ще отида да потърся някакъв шперплат за прозорците. При взрива се изпочупиха всичките.

Логан вдигна поглед от мен към нея.

— Обади се в дърводелницата и кажи да ги пишат на моя сметка. Обясни какво се е случило и че трябва да ги донесат още тази вечер, за да можеш да се прибереш у дома спокойно.

Тя кимна и измъкна телефона си, преди да се отдалечи, за да се обади.

Погледнах нагоре към Логан.

— Коди каза да не ходиш никъде, но трябва да закараш колата утре в Нашвил.

— И ще го направя. Ние ще го направим. Идваш с мен. Може целият свят да е заминал по дяволите, но нищо не може да ме спре да доставя тази кола. Особено след като одева говорих с Боун и му казах, че е готова.

— Ами Коди?

Логан се замисли за няколко минути, преди да отговори.

— Каквито и въпроси да има, това няма да промени факта, че трябва да си свърша работата. Те ще стигнат до основата на това, а аз ще разчистя кашата. Но бизнесът ми няма да струва нищо, ако не доставя колата на Боун Трашър.

— Ужасен момент да се случи нещо такова.

— Определено, но няма нищо, което да направим по този въпрос.

Облегнах глава на гърдите му, а острата миризма на пушек се бе пропила и в двама ни.

— Съжалявам.

Той ме целуна по челото.

— Няма за какво да съжаляваш. И двамата сме добре и в крайна сметка това е най-важното точно сега. Всичко друго може да се замени с пари. Но мамка му, никога не бих могъл да заменя теб, Бенър — той спря за миг. — Никога не съм изпитвал толкова заслепяващ страх, както в мига, в който видях пламъците. Дълбоко в себе си знаех, че

идват от гаража ми и помислих, че най-ужасните ми кошмари се сбъдват.

Не се налагаше да го питам кой е най-ужасния му кошмар, тъй като знаех. *Той се боеше, че може да ме загуби.*

— Помислих, че ще умра, когато Джулиан ми каза, че си вътре.

Той отново ме притисна към себе си.

— Все едно бих те оставил без борба. Никога.

— Какво ще правим сега? — попитах аз.

— За момента, ще чакаме. Утре заминаваме за Нашвил, за да доставим тази кола, преди да се случи още нещо.

ГЛАВА 35

ЛОГАН

Беше дълга нощ, докато чакахме на паркинга. Еми Харис направи бюфет на тротоара пред *Домашни вкусноти*, за да нахрани пожарникарите, докато те продължаваха да се борят с огъня. И преди бях слушал как Грейнджър говори за потушаване на пожари, и дори бях чел някои неща, но това бе нищо в сравнение с чувствата, които изпитвах, докато гледах как огъня поглъща гаража ми.

Преди да срещна Бенър щях да кажа, че там съм загубил всичко, което има някакво значение за мен. Но вече не. Докато имах нея, щях да имам всичко, от което се нуждая. Всичко останало можеше да бъде заменено.

Нямах идея колко време ще ми отнеме да построя отново всичко, и колко пари ще изхарча, но след като знаех какво друго можех да изгубя, поставяше всичко в перспектива.

Джон Гроув, собственика на бензиновите колонки пред гаража ми, беше навън и крещеше на пожарникарите откакто дойде. Той бе абсолютният собственик на бензиностранцията с години и плащаше на други хора да я стопанисват, докато той само седеше и събираше парите. Пенсията му, току-що изгоря в пламъците и той не го приемаше никак добре.

Из града вече се носеха какви ли не клюки и хич не помагаше факта, че Мемфис Локууд правеше репортажа си, снимайки горящите останки от бизнеса ми.

Трите най-разпространени слуха, които чух, гласяха, че аз съм го взривил заради застраховката, че някой го е изгорил, защото съм помагал на репортерката, или че просто е инцидент.

Знаех, че не е първият вариант и нямах идея кое от другите две трябва да избира. Полицейският началник Тимънс също се появи, обикаляйки из периметъра и казвайки на хората да си вървят у дома.

В Голд Хейвън рядко се случваше нещо с такива мащаби и имаше хора, които донесоха хладилни чанти и разтегателни столове, за да гледат спектакъла, вместо да послушат началника на полицията и да се приберат по домовете си.

Предполагах, че това беше една от особеностите на живота в малкия град.

Дърводелците донесоха достатъчно шперплат, че да покрият липсващите или напуканите прозорци на пощата, фризьорския салон и аптеката. Фактът, че сгромолясването на бизнеса ми причини толкова много косвени щети, не ми даваше мира, но поне Джулиан каза, че няма да ме държи отговорен за това.

Но дори да го направеше, нямаше какво да направя по въпроса.

Блъсках си главата, за да измисля причина за случилото се, но така и не успях. Това, което Джулиан ми каза, точно преди да си тръгне, че Мемфис казва на хората, че съм ѝ помогнал с разследването, постоянно преминаваше през ума ми.

Макар да беше нещо, което не ми се нравеше, имаше вероятност някой да се е опитал да ме убие. Нямаше начин да го кажа на Бенър, защото тя щеше да откачи и вероятно щеше да ми наеме охрана или нещо от сорта. Гражданите започнаха да си тръгват малко по малко след като Еми затвори бюфета и огънят вече бе потушен. Бяха минали почти шест часа.

С Бенър седяхме на пейката пред пощата, гледайки всичко, без да разговаряме. Нямаше много за казване.

Грейнджър прекоси улицата и се мушна под жълтата полицейска лента, с която бе обграден периметъра.

— Хей, мисля, че най-после изгасихме всичко. Смятам да вляза вътре, за да огледам. Ако искаш, може да се облечеш и да дойдеш и ти. Изправих се от пейката.

— Остани тук, скъпа. Или по-добре, отиди вътре при Джулиан.

— Не...

— Кракът ти няма да стъпи в този гараж, Бенър.

— Мамка му, много ясно, че няма — добави Грейнджър. — Прекалено опасно е за нея.

Бенър затвори уста, макар да знаех, че иска да спори.

— Добре. Ще отида вътре.

Целунах я още веднъж по челото и я изчаках да влезе в *Режещата* кучка преди да последвам Грейнджър до пожарната кола и да облека защитен костюм. Когато бях готов, той ми махна да го последвам и пристъпихме прага на това, което някога беше вратата ми.

Металните греди, от които бе съставена сградата, сега бяха на показ, след като всичко останало бе напълно изгоряло. Чакалната бе неразпознаваема, докато минавахме през изолацията и металните панели на магазина ми.

Грейнджър посочи към ъгъла в задната част, където бе старата тоалетна, изпотрошена, но разпознаваема.

— Изглежда огъня е започнал от банята. Маркерът на изгарянията показва, че са виновни химикали.

— Какво, по дяволите? Банята?

Минахме покрай скелетите на двете изгорели коли на клиентите ми и остатъците от хидравличния ми повдигач.

Грейнджър приклепна на пода и огледа земята.

— Знам, че не ти се иска да го чуеш, но тук има всички следи от лаборатория за метамфетамин. Трябва да кажа на Коди и да уведомя щатските шерифи, за да изпратят следователи. Не бива да стоим тук.

Последвах го обратно по пътя, през който бяхме дошли към разрушената врата. Щом се оказахме навън, свалих маската си.

— Мамка му това е невъзможно. Нито Джок, нито Рик са готвили метамфетамин в банята ми и определено аз не съм го правил.

Грейнджър сви рамене.

— Трябва да съм безпристрастен, затова ти казвам, какво показва опитът ми. Всички знаци са там, просто са погребани под всичките други химически елементи, които имаш вътре.

— Някой е нагласил това. Не е никакъв шибан инцидент.

Устните на Грейнджър се опънаха в тънка линия.

— Мисля, че си прав. Може да не е инцидент, но определено е нагласено, ако наистина вярваш, че Джок или Рик не са замесени.

— Залагам живота си.

— Е, приятел, значи имаш враг, който иска да изглежда така, сякаш си имаш нарколаборатория.

Коди мина пред тълпата и застана пред Грейнджър.

— Какво мислиш? Тимънс ми диша в задника и иска информация.

Грейнджър му каза всичко, което каза и на мен, включително и факта, че не му прилича на инцидент.

Ситуацията ескалира. Трябваше ни някой със средства, мотив и възможност.

Блъсках си мозъка, за да се сетя кой би могъл да бъде.

— Джулиан беше тук, но няма начин да е тя.

— Не мисля, че с лекота можем да задраскваме хора от списъка със заподозрени — отвърна Коди.

— Ще ида да дам рапорт на Тимънс — намеси се Грейнджър. — Ще го разкарам от задника ти и ще му кажа, че ще се обадя на щатските шерифи. Ще изпратят тук някой утре сутринта, за да огледа и да започне разследване.

— Знам, че каза да не напускам града, но всичко, което остана от бизнеса ми, е това да доставя колата на Боун Трашър в Нашвил. Не е нещо, което мога да прехвърля на друг.

Коди срещна погледа ми.

— Казвам ти да не напускаш града, Логан, но какво ще направиш със заповедта ми зависи от теб.

— Спри да се държиш като задник, Коди. Знаеш, че ти би направил същото — заяви Грейнджър.

— Ако началник Тимънс утре дойде да те търси и не те намери, няма аз да го отнеса.

— Все едно той ще седне да работи в петък или през уикенда. Прекалено зает е да пие и да спи с всяка жена в града, за да си пробива път нагоре.

Завъртях рязко глава към Грейнджър.

— За какво говориш, по дяволите?

Изражението на Коди стана твърдо.

— На твое място бих внимавал какво говоря. Да разпространяваш слухове като този, няма да ти спечели приятели.

— Кметът е единственият, който може да ме уволни, затова Тимънс да ходи да си го начука. Всеки знае, че той чука различна жена всяка седмица. — С тези думи Грейнджър Райън се обърна и отиде да даде рапорта си на мъжа, оставяйки въпроси без отговори.

— Кой, по дяволите, би го направил? — попитах Коди. — Ти си ченге. Би трябвало да си понаучил нещо.

— Знаеш, че не мога да ти дам информация за текущо разследване.

— Но сега аз съм част от това разследване и съм крайно заинтересован да откриеш кой стои зад това още сега, мамка му.

Той ме погледна твърдо.

— Работя по въпроса. Имам някои следи. Надявам се скоро да получа отговорите.

Чуха се няколко удара от затваряне на коли и видях Мемфис Локууд и оператора ѝ да подкарват колата си към хотела.

— Ако не го направиш, залагам, че тя ще го стори.

* * *

Телефонът ми звънна, докато паркирах Олдс 442 пред дома си час по-късно. Бенър погледна към мен, когато го измъкнах от джоба си.

— Боун Трашър.

— Обзалагам се, че е чул — тя посегна към дръжката на вратата.

— Ще те оставя да говориш. Имам нужда от душ.

— Ще те настигна.

Вдигнах телефона.

— Хей, Трашър.

— Каж ми, че колата ми не е изгоряла в пламъците, човече. Един от екипа ми ми показа статия, че гаражът ти е изгорял тази нощ. Мамка му, какво става?

— Седя в колата ти точно сега. Добре е и няма нито драскотина по нея.

— Как е възможно, по дяволите?

— Поради милостта на Бога, предполагам.

Разказах на Боун какво се е случило и това, което знаех, което не бе много, но той веднага попита загрижено.

— Ченгетата ще ти позволят ли да напуснеш града, за да докараш колата? Не мога да дойда да я взема, а честно казано нямам доверие на никой, който да ми я докара. Онзи, който докара последната ми кола, замина за някъде. Скапана каша.

— Няма да е проблем. Ще получиш колата си утре. Ченгетата не могат да ми попречат да ти я докарам.

— Сигурен ли си, човече? Мамка му, това е невероятно.

— Говори ми.

— Е, радвам се, че колата ми е здрава и че никой не е пострадал.

— Аз също, човече. Аз също.

Той затвори, а аз излязох от колата и се насочих към къщата. Чух звука от душа и се насочих през къщата към спалнята.

Какъв проклет кошмар. Този град се разпадаше и сега, единственото, което ме държеше прикован в Голд Хейвън, се бе превърнало в купчина димящи останки.

Точно сега имах да взимам куп важни решения.

Влязох в банята и видях Бенър гола под душа. Изгубих бройката на това колко пъти благодарих на всички сили, задето тя не е била в гаража ми, когато е избухнал. Само няколко минути по-късно и тя щеше да се озове в зоната на ударната вълна.

Тя се обърна и избърса замъгленото стъкло, за да срещне погледа ми. Червените ѝ очи и облятото ѝ в сълзи лице накараха стомахът ми да се свие от вина. Мразех да я виждам да плаче.

Но тя не се фокусираше върху себе си. Дори сега, вниманието ѝ бе насочено към моите проблеми.

— Всичко наред ли е с Боун?

Кимнах.

— Да. Чул е за случилото се. Искаше да се увери, че колата е добре.

— Майната ѝ на колата — подсмръкна тя. — Знам, че не бива да го казвам, но... — лицето ѝ се изкриви болезнено и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Мислех, че ще умра точно там, заедно с теб.

Свалих дрехите си, тъй като се нуждаех да я притисна в обятията си. Нуждаех се да усетя, че тя е в безопасност. Отворих вратата, пристъпих в душ-кабината и обвих здраво ръце около нея.

— Държа те, скъпа. Тук съм, до теб. Няма начин да напусна този свят, знаейки, че си тук и ме чакаш.

— Не можеш да обещаеш такова нещо. На света се случват какви ли не лоши неща.

— Но мога да обещаая да направя всичко по силите си, всяка вечер да се връщам при теб.

Тя изхълца и притисна чело към гърдите ми.

— Толкова адски много те обичам, Логан. Никога повече не ме плаши така.

— И аз те обичам адски много, Бенър Риджънт.

Тя въздъхна протяжно, а аз я прегърнах дори по-силно.

Мислите ми от по-рано днес се върнаха в ума ми. Останалата част от живота ми може да бъде пълна каша, но с нея в обятията ми, имах всичко, което бе от значение за мен.

Бенър вдигна глава и обви ръце около тила ми, дръпвайки лицето ми за целувка.

— Имам нужда от теб. Имам нужда да те почувствам. Да знам, че това не е сън. Моля те.

— Не е нужно да ме молиш.

Вложих всичко, което чувствах в целувката, и едва когато Бенър започна да се извива срещу мен, се тласнах в тялото ѝ.

Тя бе права. И двамата се нуждаехме от това. Вдигнах я и я притиснах към стената, плъзгайки се в нея, отново и отново, докато шепнех името ѝ като молитва.

Главата ми се опря на стената до душа, когато и двамата свършихме едновременно.

Тя бе всичко за мен. Нямах да я изгубя.

ГЛАВА 36

ЛОГАН

На следващия ден тръгнахме от Голд Хейвън два часа по-късно с колата на Боун Трашър натоварена на закрито ремарке зад колата на Логан. По някакво чудо, на пикапа му нямаше нищо, дори издутина на боята от горещината на пожара, макар да бе на броени метри от пламъците. Причината беше нещо в посоката на вятъра и добрата воля на Господ.

Логан се занимаваше с несигурността на хората цяла сутрин, преди най-после да успее да натовари колата с помощта на Джок и Рик. И двамата се заклеха в гробовете на предците си, че не са правили метамфетамини в банята и Логан им повярва.

Освен това и двамата бяха разпитани от Коди Рийвс и сега всичко, което остана, бе да се разбере кой се опитва да накисне Логан.

Той не беше от типа мъже, които се разкарват наоколо, печелейки врагове. Беше добър мъж, който не се колебае да помогне на съседа си или да направи услуга на приятел.

Тази сутрин видях Джулиан, застанала пред салона си и насочвайки мъжете от стъкларския магазин, докато поставяха новите ѝ стъкла. Изражението ѝ бе твърдо.

— Това вече е лично. Аз ще намеря кой ги върши тези неща, ако ченгетата и онази репортерка не могат.

От решителността в тона ѝ, вярвах, че ще го направи. Надявах се, някой, който и да е, да разкрие кой стои за всичко това, преди да се случат още „инциденти“.

Целият град сякаш ходеше по яйчени черупки и ме накара да се замисля какъв е бил Голд Хейвън преди всеки да гледа другия с подозрение в погледа.

Зададох този въпрос на Логан и той отдели цял час да ми разказва за това как са се държали различни хора от града.

— Мислиш ли, че нещата ще станат отново постарому? — попитах аз.

Седнал зад волана, тялото му се стегна.

— Мамка му, надявам се. Но сега имам да взимам важно решение.

— Какво имаш предвид?

— Парите от застраховката ще ми позволят да построя гаража, където пожелаея. Няма да е същото като възстановя гаража, който изгубих, но това е шансът ми да напусна Голд Хейвън, ако избира това.

— Искаш да напуснеш Голд Хейвън?

Той погледна към мен.

— Градът не беше никак гостоприемен за теб и дори само това ме кара да обмислям възможността.

Бях поласкана от това, че той го обмисля, но мразех дори самата идея да бъде причината той да напусне дома си.

— Но това е твоят град. Къде другаде би отишъл?

Логан сви рамене.

— Където и да е било. Може би, Нашвил. Чувам, че на хората наистина им харесва там. Ще имаш истински голям град. Със Старбъкс и всичко, което ти липсва.

Вдигнах ръка.

— Уоу. Задръж така. Ако исках Старбъкс на всеки ъгъл, щях да се върна в Ню Йорк.

Лицето на Логан стана безизразно.

— Искаш да се върнеш в Ню Йорк?

— Искам да бъда там, където си ти, Логан. Но не искам да решавам да преместиш целия си живот само заради нещо, което мислиш, че искам. Да, някои жени от Голд Хейвън могат да получат наградата *Най-голямата кучка на века*, но успях да се справя с повечето от тях. Имам предвид, целият контингент пенсионерки искат да са ми най-добри приятелки, за да им дам по един хубав член. — Намигнах му. — Освен това, няма да позволя на Триша или Еми да ме прогонят от града. Имам си своята гордост, да знаеш.

— Значи, искаш да останеш? Ще си щастлива да останем там? Да ръководиш бизнеса си от там?

— Не и целогодишно. Знам, че тъй като там е бизнесът ти, там ще бъде домът ни, но бих искала да прекарваме малко време в Ню

Йорк, може би да попътуваме. Но като цяло съм приела идеята, че ще живеем там. Обичам къщата ти. Харесва ми да ходя в *Бири* и *Кегли*, макар че може би ще ми се наложи да взема няколко урока по уличен бой, преди да се върна там. И освен ако наистина не искаш да се махнем от там, предлагам да останем.

Логан остана замислена за миг, преди да каже.

— Тогава оставаме. Ще построя наново гаража. Имаш нужда от офис, който не е кухненският плот, което значи, че ще добавим още една стая към къщата, или може да наемеш място някъде другаде, ако не искаш да работиш от дома.

— Добре. Нека помисля малко и ще ти кажа какво искам. — Пресегнах се през скоростния лост и стиснах ръката му.

Всичко щеше да бъде наред.

Или поне се надявах.

* * *

Едно нещо от нещата, които не ми липсваха от града, беше абсурдният трафик. Докато намаляхме на магистралата, аз погледнах Логан.

— Извинявай, не съм осъзнавала до сега, колко сложно е да маневрираш с тази огромна платформа из Манхатън.

Той ме стрелна с усмивка.

— Струваше си, скъпа. Повече от всичко на света.

— Радвам се, че мислиш така, защото не ми се искаше да ме удушиш задето бях толкова невежа.

Трафикът в Нашвил ставаше все по-бавен и все по-заплетен колкото повече се приближавахме до централната част на града.

— Сигурен ли си, че ще успеем да влезем там?

— Боун каза, че е предупредил за идването ни.

И сякаш мъжът знаеше, че говорим за него, телефонът на Логан извибрира и на екрана изскочи съобщение.

— Ще видиш ли?

Взех телефона му, прочетох съобщението и изпратих отговора на Логан.

БОУН: Охраната каза, че още не си се появил.

ЛОГАН: Почти съм там. GPS-ът казва 10 минути.

БОУН: Добре. Всички чакат.

— Няма нищо по-хубаво от малко напрежение — промърмори Логан, докато се пристрояваше.

— Всичко е наред, скъпи. Той ще се влюби в колата, а ти ще имаш повече работа, отколкото можеш да се справиш.

— Което ще е супер особено като нямам гараж.

Това беше нещо, за което мислех от разговора ни по-рано.

— Порових се малко в Гугъл, когато спряхме да заредим, и огледах търговските площи в Голд Хейвън. Намерих ти две сгради, които мисля, че ще свършат страхотна работа. Ще се наложи да преместиш оборудването, което ще купиш, обратно в гаража, след като го построиш наново, но за момента ще бъде добре.

Логан се престрои и ме погледна.

— Сериозно?

— Какво да кажа? Исках да помогна.

— Благодаря ти, скъпа. — Той се пресегна и стисна леко бедрото ми, преди да направи следващия завой.

Най-после пред нас се появи стадиона. Изоставахме само с пет минути от графика си, затова счетох това за победа.

Когато заобиколихме от задната страна на сградата, на паркинга имаше два огромни автобуса за турне. Пред портите стоеше охрана.

Логан спря и отвори прозореца си.

— Логан Брантли за Боун Трашър.

— Очаквахме ви — охраната измъкна пропуск от джоба си. — Сложете го на огледалото за обратно виждане, за да може да се вижда през цялото време. Минете от тук и паркирайте до автобусите.

Той отстъпи и махна на някой да отвори портите. Пред оградата се разхождаха хора и охраната забърза напред, за да им попречи да влязат.

Луди фенове, вероятно.

— Не мога да повярвам, че най-после се случва — каза Логан. Посегнах и сложих ръка върху неговата.

— Трябва да си горд със себе си. Справи се страхотно, скъпи. Той срещна погледа ми, преди да потегли напред.

— Знаеш, че е така. Не мисля, че съм се чувствал така, откакто облякох униформата си за последен път.

— Случайно да я пазиш? Имам предвид, просто се чудех... — стрелнах го с похотлива усмивка. — Харесва ми идеята за ролеви игри с моя войник.

Той ми отправи твърд поглед.

— Морски пехотинец. Не го забравяй.

Козирувах му.

— Ясно.

Логан се насочи към един лъскав автобус и паркира до него. И двамата слязохме от пикапа, когато към нас се насочи мъж с изтъркани дънки, черна тениска, ботуши и бейзболна шапка.

— Не съм се вълнувал така откакто родителите ми ми взеха въздушна пушка *Ред Райдър* за Коледа, като бях дете. Умирам да я видя — той спря и ме погледна. — Аз съм Боун Трашър.

— Бенър Риджънт. Приятно ми е да се запознаем. Ще се влюбите в колата.

— Знаем. Хайде да я изкараме.

Логан се усмихна, докато заобикаляхме платформата и отключи вратите. Още няколко човека, облечени изцяло в черно, за които реших, че са групата му, се присъединиха към нас.

Задната част на черно-червената кола блесна на слънцето.

— Мамка му.

— Изчакай да видиш останалата част от нея. — Логан дръпна нещо на ремаркетото, което щеше да позволи да свалят колата.

— Нямам търпение.

Логан измъкна ключовете от джоба си.

— Искаш ли да ти я изкарам?

Боун поклати глава.

— Не, ще се справя. Правил съм го един-два пъти.

— Ако й направиш нещо, сам ще си виновен.

Честно казано, бях шокирана колко откровен беше Логан с него, но разбира се, беше прав и нямаше как да го виня.

— Десет-четири, братко. Не се тревожи.

Боун скочи в задната част на платформата, кълнейки се докато прокарваше ръка по страхотната боя на колата. Когато рампата се спусна до земята, Логан му извика да запали колата.

Двигателят оживя с рев и над звука можех да чуя смеха на Боун. Всички затаиха дъх, когато мъжът подкара назад по ремаркетото и надолу по рампата.

Бях толкова заета да гледам какво се случва пред мен, че не осъзнах, че цялата преса се е скупчила зад нас, докато светкавицата на фотоапарат не привлече вниманието ми.

Сега имаше смисъл защо Боун настояваше да бъде зад волана, докато изкарва колата. Той може и да изглеждаше като обикновено кълнтри момче, но много добре знаеше какво иска пресата.

Когато Олдс 442 бе паркиран на солидна земя, Логан най-последно започна да диша отново.

Боун натисна газта, карайки двигателя да заръмжи силно и започна да се смее като побъркан.

— Мамка му, толкова е яка!

Когато най-последно изгаси двигателя, той отвори вратата и излезе, прегръщайки силно Логан.

— Невероятна е, човече. Заковал си я. Скоростният лост с логото ми. Боята. Интериора. Точно както я нарисува. Маmicата му чак не мога да повярвам.

— Радвам се, че ти харесва. Красавица е.

— Тя е ръмжащ звяр и най-яката кучка, която човек може да свали от ремарке. Нямам търпение да я изведа на разходка. Това шоу ще е епично. Колата, новият сингъл и изненадата ми.

Не знаех каква беше изненадата на Боун, но явно той не искаше пресата да научава, защото не каза нищо повече.

— Искаш ли да надникнеш под капака? — попита Логан.

— Мамка му, да — Боун приклепна до вратата и се пресегна навътре, за да дръпне ръчката за отваряне на капака. Логан мина отпред и вдигна капака.

— Мамка му. Виж само това бебче.

Не знаех нищо що се отнася до колите, но дори аз реших, че лъскавият метал е много впечатляващ.

Логан изреди цял списък на това, *което прави тази кола толкова страхотна*, но всичко мина през главата ми. Очевидно Боун нямаше проблем да разбере, защото кимаше и се хилеше щастливо.

— Ще ми трябва цялото въздържание, което притежавам, да не я замъкна на състезателната писта и да я осветя както аз си знам.

Логан го погледна лошо.

— Ако ще поемаш подобен риск, искам да съм на предния ред.

Боун протегна ръка.

— Благодаря ти, човече. Наистина е шедьовър.

Репортерите бяха отстъпили назад и правиха снимки, но когато Боун им махна, те се приближиха напред, а аз се оказах зад тълпата от хора.

Докато Логан отговаряше на въпросите, спокойствието и увереността му бяха адски секси. Скръстих ръце на гърдите си, докато го гледах в захлас.

Пресата вече бе чула за унищожението на гаража му, и когато зададох въпроса, Логан отговори като професионалист.

— Въпреки съкрушителната загуба, вече правя планове да построя отново гаража си. Съдейки по реакцията на Боун, е ясно, че ще трябва да оборудвам новото си временно работно място, колкото се може по-скоро. Ще бъдем готови да се заемем с всички проекти, които ни бъдат възложени.

— Е, Боун, ще задържи ли и теб, заедно с колата?

Провлачи някой зад мен, с акцент много по-силен от този на Логан. Погледнах на дясно и видях мъж с износен сив пуловер, изтъркани дънки и ботуши.

Въпросът му ме свари неподготвена.

— Тъм, не.

Мъжът ме огледа от глава до пети, задържайки се повече на някои определени места.

— Може би щеше да е добре да го направи. Но обаче, след като е *обвързан мъж* — той вдигна ръце, слагайки въображаеми кавички на последните две думи — в крайна сметка се оказва, че оставаш за мен.

— Не знам, кой си мислиш, че си ти, но...

Той протегна едната си голяма ръка.

— Зейн Фриско, певец, на твоите услуги, красавице. И като казвам на твоите услуги, наистина го мисля. Ти кажи само къде и кога.
— Когато не отговорих, той попита. — А ти си?

— Незаинтересована.

Очите му се разшириха, само толкова, колкото да ми покажат, че не е свикнал да му бъде отказвано.

— Скъпа, осъзнаваш с кой разговаряш, нали?

Изпънах рамене и се обърнах, за да го погледна в лицето.

— Няма никакво значение. Знаеш ли защо? — посочих към Логан. — Виждаш ли онзи мъж? Този, който направи супер яката кола? Той е мой и аз съм негова. Затова всички запазени фрази, които си решил да ми сервираш, няма да бъдат нищо повече от похабен напразно дъх. Заета съм. Не съм на пазара. И наистина, ама наистина, не съм заинтересована.

— Като поставяш нещата по този начин, само го правиш по-голямо предизвикателство за мен. Подобна лоялност не се среща често при жените.

Скръстих ръце.

— Може и да е така, но ми звучи сякаш *ти* имаш проблем. — Поглеждайки обратно към Логан, забелязах, че той гледа към Зейн Фриско и мен.

— Сигурна ли си, че не искаш да го накараш да ревнува, красавице?

Откъснах поглед от Логан и погледнах обратно към Зейн.

— Напълно.

Нещо блесна в сивите му очи.

— Е, може би пък аз искам — той посегна с ръка, за да я обвие около бедрата ми, но аз се завъртях бързо, бягайки от обсега му.

— Ако нямаш интерес да смениш стила си, изпълнявайки само сопрано, силно ти препоръчвам да отстъпиш назад.

Логан се насочи към нас.

— Проблем ли има?

Боун беше плътно зад него и осъзнавах болезнено светкавиците на фотоапаратите насочени към нас.

— Никакъв проблем — каза Зейн. — Ти си късметлия. Ако, освен това си и умен, ще сложиш пръстен на ръката на тази жена, за да може целия свят да знае, че е заета.

Ръката на Логан кацна в долната част на гърба ми.

— Благодаря за съвета.

— Фриско, най-добре дръж лапите си далеч от жената на Брантли. Нали искаш онази ръждива кофа, Чалънджъра ти да стане звяр като моята? Е, това е човекът, който може да го направи.

— При това на двойна цена — добавих гледайки го лошо.

Дълбокият смях на Зейн отекна над тълпата. Когато приключи той подаде ръка към Логан.

— Не целях да те обидя, човече. Зейн Фриско. Ще съм горд, ако имам кола с дизайн, запазена марка на Логан Брантли.

Логан се замисли за миг, преди да се усмихне и да подаде ръка.

— Опитай се да докоснеш отново Бенър и единствената кола, която ще получиш от мен, ще е онази, която ще те откара до спешното отделение.

Не знаех дали не правеха някакво състезание по ръкостискане, но когато най-послед се пуснаха, Зейн отговори.

— Отбелязвам си.

Боун се ухили на Логан.

— Мерси, че не му строши ръката. Той ми е специален гост за тазвечерното шоу и ако не свири на китарата си е на практика безполезен.

— Дори не съм си го помислял — тонът на Логан бе по-сух отколкото някога съм го чувала.

— Изчакайте да намеря асистентката си и ще я пратя при вас. Тя има информацията за хотела и за графика утре. Изкарайте си добре тази вечер и ще се видим утре за снимките с пресата.

— Благодаря ти, Боун. Оценявам го — Логан кимна на Зейн. — Фриско.

Той ме прегърна, отпусвайки ръка на задника ми, докато ме водеше обратно към пикапа и ремаркетото.

— Трябва ли да се върна и да му наричам задника?

Погледнах нагоре към сините очи на Логан.

— Ще го направиш ли, ако кажа да?

— Много ясно.

Поклатих глава.

— Няма нужда. Мога да се оправям, когато се налага.

Погледът на Логан потъмня, сякаш алфа мъжкарските му собственически чувства се бяха умножили по десет.

— Аз ще се оправям с теб и с всичко, което се изпречи на пътя ти.

— Тогава, какво ще кажеш да ме оправяш като се доберем до хотела си?

ГЛАВА 37

ЛОГАН

Боун Трашър наистина действаше с размах, беше ни наел пентхаус, който беше толкова страхотен, че чак Бенър бе впечатлена.

Откакто потеглихме за хотела, думите на Зейн Фриско не ми даваха мира, повтаряйки се отново и отново в ума ми. *Сложи пръстен на ръката на тази жена, за да може целия свят да знае, че е зета.*

Добрата новина бе, че тази мисъл ми се въртеше в ума от няколко дни. Като добавех и факта, че можех да загубя Бенър в пожара, разбрах това, което исках повече от всичко друго. Да съм с нея завинаги.

Не бях богат мъж и знаех, че заслужава повече, отколкото можех да спестя сега, особено с изгорелия ми бизнес и без никакви приходи към момента, и това ме ядеше отвътре.

Може би още не мога да ѝ задам въпроса, но можех да боготворя тялото ѝ.

В мига, в който влязохме в спалнята, Бенър отиде до панорамните прозорци простиращи се от пода до тавана и се загледа в града под нас.

— Толкова е красиво — каза тя.

Последвах я и избутвайки косата настрани, целунах шията ѝ.

— Много красиво.

Тя се обърна и се вгледа в мен за миг, преди лека усмивка да извие ъгълчетата на устните ѝ.

— Говорех за града.

— Не мога да кажа, че съм видял нещо по-невероятно от жената пред мен.

— Голям ласкател си, Логан Брантли.

— Само за теб — и това бе истината. Правилната жена променя всичко.

— Обаче ми харесва и когато ми говориш порочни неща — каза Бенър с пакостливо изражение. Всеки път щом тя искаше да играе, аз

бях в играта.

— Тогава наистина ще ти хареса, като ти кажа, че искам да се чукам срещу прозореца, и не ме е грижа кой може да ни види.

Бенър прехапа долната си устна, преди да протегне ръка и да я прокара по мен.

— О, няма? Искаш да опра дланите и циците си до стъклото, докато ти ме чукаш изотзад, за да може всеки да види изражението ми, когато ме накараш да свърша?

— Искам всички, чак долу на улицата да чуят как крещиш името ми.

Тя се завъртя и ръцете ѝ задърпаха дрехите ми. Бенър измъкна блузата през главата ми и пръстите ѝ се насочиха към копчетата на дънките ми, докато ги откопчаваше.

— Може би първо трябва да ме видят на колене, докато поемам члена ти в гърлото си.

Простенах, когато тя стисна члена ми и коленичи пред мен.

— Мамка му, да. — Зарових пръсти в косата ѝ, докато тя прокараваше език по главичката на члена ми. — Моя. Цялата си само моя.

Тя погледна нагоре към него.

— Имаш предвид, *че ти си мой*. Никога няма да те пусна да си отидеш, Логан Брантли.

— Аз няма да те пусна. Мамка му, обичам те, Бенър.

Усмивката ѝ се разшири, преди да поеме члена ми в устата си. Задържах погледа си насочен към нейния, докато тя ме обработваше с устни, език и гърло. Само след минути трябваше да се отдръпна, защото нямаше шанс да свърша в гърлото ѝ.

Изправих Бенър на крака и я съблякох гола. Косата ѝ се посипа по раменете ѝ секси разрошена.

— Обърни се. Ще покажем на всички точно на кого принадлежиш.

Тя се обърна към стъклото и аз обвих една ръка около гърлото ѝ, навеждайки главата ѝ назад към мен, докато не докосна рамото му. Другата ми ръка стисна зърното ѝ, мачкайки и измъчвайки го, докато тя не започна да се гърчи в ръцете ми.

— Винаги реагираш така страхотно — пуснах гърдата ѝ и плъзнах ръка надолу, обгръщайки котенцето ѝ. — Това е мое.

— Само твое.

— Завинаги.

— Да.

С върха на пръста си намерих клитора ѝ и го притиснах, докарвайки я на крачка от оргазма, преди да изрека думите, които не спираха да кръжат в ума ми.

— Ще се оженя за теб, Бенър. Ще ти дам името си. Децата си. И това е завинаги.

— Да! — изкрещя тя, докато свършваше, а аз зарових пръсти в нея, задържайки я на върха.

Когато тя започна да ме моли за втори оргазъм, аз измъкнах пръстите си от нея, махнах ръка от гърлото ѝ и я завъртях към себе си.

— Кажй го отново.

— Да — погледът ѝ бе насочен директно към моя. — Абсолютно да.

Вдигнах я и я отнесох далеч от прозореца.

— Промених мнението си. Това е само за нас. Никой друг няма да те вижда или да те чува. Алчен съм за всяка една частица от теб и никога няма да ти се наситя.

Положих я на огромното легло и погледът ми не се откъсваше от нейния, докато се плъзгах бавно в тялото ѝ.

— Обичам те, Логан.

— Ще прекарам остатъка от живота си, за да направя така, че никога да не съжалиш за това свое решение.

Но първо, щях да прекарам остатъка от нощта да я карам да повтаря да отново и отново.

Тази жена бе моя.

Завинаги.

ГЛАВА 38

БЕНЪР

Следващият ден премина със скоростта на светлината. Пресата и списанията за коли изгубиха ума си по уникалните детайли, които Логан бе направил специално за колата на Боун. Стоях отстрани, докато гледах гордо как моят мъж получаваше похвалите, които заслужаваше. У дома ни чакаше голяма каша, но точно сега това, което се случваше тук, бе от най-голямо значение.

Щом отговорите на въпросите на репортерите приключиха, Боун ни покани да присъстваме на проверката на звука. Зейн Фриско вече бе на сцената, упражнявайки изпълнението си.

— За арогантен задник, той не е лош изпълнител — заяви Боун.

— Тогава това теб, какъв те прави?

Въпросът бе зададен от глас зад сцената. Всички се обърнахме нагам и Холи Уикс пристъпи напред.

По дяволите, за жена, която е родила наскоро, тя изглеждаше адски добре. Ако не беше снаха на най-добрата ми приятелка, може би щях да изпитам лека ревност, когато я видях да прегръща Логан.

— Виж се. Гордостта на Голд Хейвън — каза тя.

— Мисля, че това си ти, Холи.

— Можем да си споделим титлата — каза тя, а като направи крачка назад, Боун я стисна в прегръдките си.

— Хей, малко майче. Чудех се кога ще дойдеш. Не съм казвал на никой, както ме помоли — заяви Боун.

— Благодаря ти. Реших, че ще е по-лесно да се върна на сцената, ако никой не го очаква. — Когато Боун пусна Холи, тя се обърна към мен. — Ти трябва да си Бенър. Толкова се радвам най-последно да се запознаем лично. Много ти благодаря, че наглеждаше къщата на баба. С бебето...

— Не е нужно да ми благодариш. Аз *ти* благодаря, че позволи на бездомния ми задник да се нанесе там. Ще я държим под око,

обещавам ти.

Тя погледна от мен към Логан.

— Изглежда всичко върви така, както би трябвало.

Крейтън се появи зад нея.

— Бенър. Радвам се да те видя отново и то не в пресата.

Сестра му бе най-добрата ми приятелка, тъй че преди време може да се каже, че бяхме кошмарът на Пи Ар екипа му. Обаче знаех, че тайничко той смята, че съм невероятна.

— Стига де, Крей. Израснах го. Е, почти. Имаше инцидент с кутия с пениси, докато бяхме в Голд Хейвън...

Крей поклати глава.

— Не искам да знам, нали? — когато просто се усмихнах, вниманието му се насочи към Логан, преди да се върне на мен. — Никога не съм мислил, че добряците от пущинака са твой тип.

В мен пламна нужда да защитя мъжа си.

— Гледай какво говориш с тази твоя милиардерска уста, Крейтън Карас. Не ми дреме кой е баща ти. Аз ще...

Логан ме прегърна през кръста и ме дръпна към себе си.

— Всичко е наред, Брус. Отдавна сме се помирили с него.

— Добре, вие двамата. Достатъчно. — Холи вдигна малко розово вързопче, чийто ушета бяха покрити от ръцете на Крейтън — Няма да се карате пред Роуз.

Мъничкото носленце и розовата устичка на детенцето стопиха всички ругатни, които ми бяха на устата, и с които смятах да засипя Крейтън Карас. И тогава си спомних думите на Логан за децата.

Никога не бях си помисляла *О, Боже, мой, и аз искам едно такова!* но точно сега, мисълта се заби в мен. Силно.

— Може ли да я поддържа? — малко бях ужасена задето въобще попитах, тъй като никога не бях държала бебе.

— Разбира се — каза Холи. — Искаме да се чувства спокойна с всички хора, които изявяват желание да я държат.

— Ще ми покажеш ли как?

Холи се усмихна, когато я постави в ръцете ми.

— Отдава ти се.

Ръцете на Логан се притиснаха към мен малко по-силно за миг и имах чувството, че той ще се опита да ме напоми възможно най-скоро. И за пръв път в живота ми, тази мисъл не ме ужаси.

— Мамка му. Страхотна картинка си, Бенър — каза Боун, преди да се обърне към Холи. — Крей може да се оправи с бебето за малко, нали? Нека обсъдим песента, докато отиваме към сцената.

— Довели сме и бавачката.

— Напълно способен съм да се грижа за дъщеря си — заяви Крейтън.

И за да докаже думите си, когато Роуз започна да хленчи в ръцете ми, той се приближи и я взе от мен.

— Тихо, сладкото ми момиченце. Татко е тук. От какво имаш нужда? — когато тя продължи да хленчи, той заяви. — Добре. Ще имаш пони като станеш на четири. И нито ден по-рано. А за мазератито ще трябва да изчакаш, докато станеш на шестнадесет, и преди това ще взимаш уроци по тактическо шофиране.

Смехът на Холи проехтя във въздуха.

— Господ да ни е на помощ, ако имаме още деца. Ще банкрутираме ако трябва да им купуваме всичко, което той им обещае.

Обаче бебето млъкна и заспа спокойно в ръцете на баща си. Той стрелна Холи с поглед.

— Работи.

— Може би, ще иска мустанг, като майка си.

— Ако прилича поне малко на майка си, ще я държа заключена докато стане поне на четиридесет. Не, задраскай това, дори да не прилича на теб, ще го направя така или иначе. Да вървим, мъничкото ми сладурче. Татко ще те заведе обратно в автобуса ни. Ще прочетем още няколко глави от Съседа милионер, за да минава времето, докато мама се занимава с нейните звездни работи.

Ако преди две години някой ми бе казал, че ще чуя тези думи от устата на Крейтън Карас, щях да помисля, че е пиан и вероятно надрусан.

Холи поклати глава, когато той тръгна надолу по коридора, зад сцената и към това, което предполагах, че е задният изход водещ към автобусите.

— Той купи чисто нов автобус, само за да може да превърне половината от него в детска стая. Кълна се, без мен, това момиченце ще бъде адски разглезено.

— Мисля, че на това му се казва баланс.

— Добре, стига с приказки за бебета. Нека творим малко музика, Уикс.

Боун и Холи отидоха на сцената, а ние с Логан останахме там, където бяхме и гледахме. Те наистина творяха магия.

След час се върнахме в хотела, където да се срещна със стилистката изпратена от асистентката на Боун, за да направи косата и грима ми за концерта, но щом стигнахме до лобито, Логан ми каза да вървя сама, защото бил забравил да се погрижи за нещо.

— Ако не се върна на време, нека шофьорът да те отведе на концерта и ще се срещнем там.

Не спорих, тъй като знаех, че той иска всичко да е перфектно с колата на Боун за шоуто.

— Върви. Направи това, което е нужно.

Той ме целуна силно, преди да се обърне и да се отдалечи.

И ще излъжа ако кажа, че не останах да се наслажда на гледката на перфектния му задник, докато излизаше от хотела.

* * *

БЕНЪР: Тръгвам към стадиона. Ти там ли си вече?

МОЯТ СЕКСИ МЪЖ: Скоро ще бъда.

Погледнах към шофьора и се зачудих къде, по дяволите, бе Логан, ако не на концерта. Мислех, че е там и работи по колата, но дали не бях пропуснала нещо? Кой знае.

Когато колата забави ход и охраната ни въведе през задния вход, от който влязохме вчера, аз пяхнах телефона в чантата си.

Прическата и гримът ми бяха перфектни, и бях влюбена в сребристата блуза, дизайнерската дънкова пола и ръчно направените кожени ботуши, които ми донесе стилиста. Изглеждах като част от кълтри концерта.

С ВИП-пропускателна записка закачен на шията ми, аз се насочих към вратата, през която си тръгнах по-рано днес и охраната ми махна да вляза. Асистентката на Боун ме чакаше вътре.

— Къде е Логан? След теб ли е?

— Мислех, че вече ще е тук, но предполагам, че ще дойде всеки момент.

Тя изглеждаше доста подразнена, вероятно защото ѝ създавахме още работа, но го прикриваше добре.

— Ако дойдеш с мен, ето там е ВИП стаята, в която може да си вземеш вечеря и напитка. После ще те заведе на мястото, от където да гледаш шоуто, преди Зейн да излезе.

Огледах стаята, в която ме остави, и реших да изчакам и да ям с Логан, когато пристигне, обаче си поръчах джин с тоник на бара.

Зейн Фриско застана до мен.

— Бърбън. Най-добрия, който имаш — каза той на бармана, преди да се обърне към мен, докато изстискавах лимон в питието си.

— Изненадан съм, че мъжът ти те е оставил сама, облечена така.

— Той ще дойде всеки момент. А и вече го уверих, че няма за какво да се тревожи.

— Е, как класно сладурче като теб се оказа с механик от Кентъки?

Повдигнах вежди.

— Някой е правил проверки. Какво сега да не би и ти да си падаш по Логан?

— Още обмислям дали да му дам да си сложи ръцете на Чалънджъра ми.

— Би бил идиот, ако не го направиш. Той е адски добър. — Запазих за себе си факта, че в момента гаражът му бе развалина. Ако Зейн още не го знаеше, не беше моя работа да го осветлявам по въпроса.

Червенокоса жена, чийто зърна бяха едва прикрити от бялото горнище, ни прекъсна подавайки маркер към Зейн.

— Зейн, имаш ли нещо против да ми подпишеш блузата?

Прочетох надписа *СКАЧАМ ЗА ФРАНКО* на гърдите ѝ.

Зейн взе маркера от ръката.

— С радост. Как се казваш, скъпа?

Възползвах се от възможността и избягах в другия край на стаята, точно когато влезе Крейтън Карас с кенгуру върху дизайнерската му риза. Бебето бе с лице към него, а на гръбчето й, върху кенгуруто с блестящи розови букви пишеше *ФЕН № 1 НА МАМА*.

— Исусе Христе, Крей, кой би помислил, че можеш да бъдеш така улегнал, или че мъж с бебе може да бъде така секси?

— Изглежда, че и ти самата си на път да улегнеш. Гриър ме осветли този следобед, като говорихме. Планираш да заживееш за постоянно в Кентъки?

Кимнах.

— Да.

— Впечатляваща промяна.

— Понякога промените са хубаво нещо.

— Не е нужно да се оправдаваш пред мен. Имам слабост към онзи град, дори само заради това, че в него е родена най-невероятната жена, която съм срещал. — Лицето му стана трезво. — Но чувам, че напоследък там се случват някой... не особено позитивни неща.

Не знам защо той реши да се изрази по заобиколно относно епидемията, дали беше заради хората наоколо или заради бебето, което спеше с главичка притисната към него.

— Може и така да се каже.

— С какво мога да помогна?

Тихичко му разказах за репортерката, за шефа на полицията, за къщите превърнати в лаборатории и най-после за гаража на Логан.

— Репортерът и ченгетата нямат ли никаква следа?

Отпих от питието си.

— Не знам. Но не мисля, че имат.

— Мога да изпратя там екипа си, за да започне разследване. Имам интерес града да стане отново какъвто беше.

— Може би ще е от полза.

— Имате ли нужда от екип за възстановяването на гаража? Мога да изпратя два. Те ще вдигнат бизнеса на Логан на крака за нула време?

Щедростта му ме изуми.

— Сериозно ли?

— Няма да е безплатно, но няма да го таксувам за бързото изпълнение.

— Защо?

Крейтън сви рамене.

— Защото мога. И може би, защото Логан Брантли ми помогна да осъзная какво е истински важното нещо в живота ми — той сгуши главичката на Роуз в дланта си, а палецът му се раздвижи напред-назад по пухкавата ѝ косичка.

— Ще му кажа, когато пристигне.

— Значи това ще е сега.

Обърнах се и проследих погледа на Крейтън, виждайки Логан да върви към нас. Той носеше черна риза, страхотни изгъркани дънки, каубойски ботуши в черно и кафяво, и бейзболна шапка, като на Боун Трашър, със скръстени кости отпред.

Майко. Мила. Искаше ми се да му скоча. И майната ѝ на публиката.

Той пристъпи към мен и се наведе, за да ме целуне по устните.

— Извинявай, че закъснях. Имаше нещо, което трябваше да направя.

— Ела да ме потърсиш по-късно, Брантли. Ще поговорим за това колко бързо можем да вдигнем бизнеса ти отново на крака. — Крейтън се обърна и си тръгна, преди Логан да успее да отговори нещо.

Логан ме погледна.

— Той сериозен ли е?

Кимнах.

— Мисля, че според него ти е длъжник. И по този въпрос ще ти дам един съвет. Когато Крейтън Карас ти предложи помощта си, приеми я. Особено този път. Той може да изглежда като арогантен задник, защото е такъв, но може да бъде и много свестен, когато пожелае.

Логан се замисли над това за миг.

— Ще говоря с него. — Ръката му се обви около мен. — Но първо искам да говоря с теб. — Той ме дръпна далеч от тълпата и надолу по коридора.

— Какво правиш?

— Ще видиш.

Той ме отведе на мястото, където Олдс 442 чакаше Боун да я изкара на сцената.

— Искаш да се сбогуваш с колата?

Логан поклати глава.

— Не. Вече го направих. Тя постигна целите си и сега е ред Боун да ѝ се наслаждава.

— Тогава какво правиш? О, мамка му, искаш отново да го направим в нея, този път на задната седалка?

Той отново поклати глава.

— Не. Имам да кажа нещо.

Сериозният му тон ме притесни.

— Какво има? — нещо в държанието му ме накара да се чувствам нервна.

— Мислех да избира някое по-лъскаво местенце за това, но не е моят стил. Аз съм просто мъж, който работи с ръцете си и има страст към реставрирането на коли.

— Ти си много повече от това — казах аз, но той вдигна ръце, правейки ми знак да замълча и се зачудих какво е намислил. Сърцето ми блъскаше силно в гърдите от нервно очакване.

— Стоях в тази кола, когато осъзнах, че ако не те имам в живота си, значи нямам нищо, Бенър. Всичко, което искам, губи смисъла си, ако не си до мен, за да го споделим.

Той измъкна нещо от джоба си и падна на едно коляно.

О, Боже, мой. Очите ми се напълниха със сълзи, когато той взе ръката ми, поднасяйки към нея малка сребърна халка със... със знака на Х-мен върху нея.

— Точно сега, не мога да ти купя огромния диамантен пръстен, който заслужаваш, но някой ден ще го направя.

Сълзи потекоха по лицето ми.

— Обичам те, Бенър Риджънт и искам да станеш моя съпруга. Омъжи се за мен.

Плачейки кимнах и се отпуснах на колене пред него.

— Не искам голям диамантен пръстен. Искам само теб.

Логан плъзна пръстена на Х-мен на пръста ми.

— Добре, защото в момента това е всичко, което мога да ти предложа.

Той обхвана лицето ми с ръце и целуна устните ми. Не знам колко време сме стояли така, вкопчени един в друг, но по едно време някой прочисти гърлото си зад нас.

— Ъм... извинявайте, че ви прекъсвам, но всеки момент ще започваме. Трябва да...

Логан се изправи и ми помогна да стана на крака, преди да ме вдигне на ръце.

— Ще се разкараме от пътя ви.

Той ме понесе навън в коридора и се натъкнахме на Боун, който стоеше на вратата на съблекалнята си.

— Е, мамка му. Трябваше да ме изпревариш, нали?

От къде знаеше той? Последвах погледа му към лявата си ръка. Е, предполагам, че пръстена ни е издал.

— Не се опитвам да те разстроя, но няма и да се извинявам.

Когато Логан ме сложи да стъпя на крака, Боун го тупна по рамото.

— Поздравления и на двама ви. — Той посегна към джоба си и измъкна пръстен с огромен диамант. — Не съм бил така адски изнервен през целия си живот. Никога не съм си мислил, че ще направя това. Дано полетът ѝ да не закъснее. Само това ще кажа. Трябваше да бъде тук преди три часа, но е изпуснала по-ранния полет.

— Успех — казах, облягайки се на Логан.

Боун кимна и затвори вратата на съблекалнята си.

Логан погледна надолу към ръката ми.

— Кълна се, ще ти взема...

Вдигнах ръка и притиснах два пръста към устните му.

— Не. Това сме ние, Логан. И този пръстен е перфектен.

Той издърпа ръката ми и потърка с пръст буквата Х на пръстена.

— Трябваше да играя осемнадесет аркадни игри, за да събера достатъчно билети, че да го взема. И трябваше три пъти да сменям игрите, докато намеря тази, с която да спечеля нужните билети.

— Затова ли закъсня? — смях изригна от гърдите ми.

— Да.

Обвих ръце около тила му и зацелувах до полуда бъдещия си съпруг.

ГЛАВА 39

ЛОГАН

Холи и Боун бяха страхотни с дуета си, но Боун изглеждаше по-стресиран от всякога. От начина, по който асистентката му търчеше напред-назад, беше очевидно, че приятелката му все още не се бе появила. Съчувствах му, докато гледах с гордост как извеждаше ръмжация Олдс 442 на сцената, как излиза и разказва на тълпата цялата история на колата.

— Дори когато беше цялата в ръжда и люпеща се боя, знаех, че е нешлифован диамант. Затова написах песен, най-новият ми сингъл, и дебюта ѝ ще бъде точно тук, пред вас тази вечер.

Тълпата изрева развълнувано и той ги изчака да замълчат, преди да кимне на барабаниста и двамата да подемат ритъма.

Дрезгавият глас на Боун изпълни масивната зала.

*Ще те изведа на разходка,
с моя 442.
Ще минем по старите улици,
както го правихме преди.
Всичко може да се е променило,
Но любовта ми към теб си остава все същата.
С моето ново старо возило.
С моя 442.*

Той продължаваше да гледа към мястото, на което стояхме с надеждата, че приятелката му ще се появи, но от нея нямаше и следа. Когато песента приключи, той се сбогува с тълпата, пожела им Господ да ги благослови и слезе от сцената, без да се яви на бис.

С Бенър се спогледахме.

— Това не е добре.

— Горкият.

— Сигурен съм, че ще измисли нещо друго.

Но точно сега в ума си имах много по важни неща от жената на Боун.

— Сега, ще празнуваме.

Очите на Бенър блеснаха развълнувано.

— Какво си планирал?

— Ти как мислиш?

Тя погледна надолу към пръстена си.

— Мой ред е да ти спечеля пръстен, нали?

— Ако ти си играта — дръпнах Бенър в обятията си.

Тя ме целуна по шията.

— Аз съм играта за всичко, което пожелаеш.

— Това е моето момиче.

— Ами ако пръстенът е за члена ти? — попита тя, повдигайки вежди.

Смехът ми извибрира между нас.

— Предполагам, че трябва да помислим над това.

ГЛАВА 40

ЛОГАН

В събота вечерта изключих телефона си веднага щом отидох на стадиона, затова, когато го включих отново, за да ползваме GPS-а, в опит да намерим най-краткия път навън от Нашвил, в неделя сутринта, не бях изненадан, че имах няколко съобщения.

КОДИ: Трябваш ми в участъка в понеделник сутринта, за да отговориш на някои въпроси. Гледай да си там.

ГРЕЙНДЖЪР: И двамата с щатския следовател мислим, че е било палеж. Няма следи от метамфетамин. Официалният доклад ще е готов чак следващата седмица, но нещата изглеждат кофти.

ДЖУЛИАН: Трябва да говоря с теб. Звънни ми веднага щом получиш съобщението.

— Какво мислиш, че иска Джулиан? — попита Бенър.

— Не знам, но ще й се обадя, за да разберем, щом се приближим до града.

— Не мислиш ли, че ще е добре да й се обадиш сега?

Стиснах ръката й, която бе отпусната в средата на конзолата.

— Предпочитам да задържа реалността далеч от нас още малко, ако разбираш какво имам предвид.

— Знам, скъпи. Но може би тя знае нещо. Ако някой умишлено е запалил пожара... това е ужасяващо. Някой можеше да загине.

Знаех, че Бенър е права, но изчаках още няколко километра, преди да извадя телефона и да позвъня на Джулиан.

Тя не вдигна, затова пъхнах телефона в поставката за чаши и усилих музиката.

— Преди да слезем от този пикап, ще насрочим дата — казах, взимайки завоя водещ към Голд Хейвън няколко часа по-късно.

Бенър ме погледна.

— Какво?

— Чу ме. Не искам да чакам дълго. Когато те видях да държиш в ръце малкото момиченце на Холи... Мамка му, Бенър. Това ми подейства доста силно.

Тя се засмя.

— Ако ми го беше казал преди шест месеца, щях да хукна да бягам през глава. Но сега, съм напълно съгласна с това.

Телефонът ми започна да звъни, преди да успея да отговоря.
Джулиан.

— Ало?

Когато никой не отговори, включих на високоговорител.

— Ало?

— Логан?

— Да.

— Мисля, че днес ще получим отговора. Къде си?

Погледът на Бенър се стрелна към мен.

— На петнадесет минути от града. За какво говориш, по дяволите?

— Карам след Мемфис Локууд по Път 45. Тя току-що напусна *Домашни вкуснотици*, все едно я гонеше дявола, докато си взимах кафе, затова я последвах.

— Джулиан, стой настрани. Обади се на Коди. Нека той се оправя с това.

— Не мога. Той се опитва да намери директор Тимънс. Изчезнал е.

— Какво, по дяволите?

— Този лицемер Тимънс не е пропускал неделна служба от дванадесет години, откакто дойде в града, но днес го нямаше.

— Може да е болен. Или пиан. Все едно. Това не значи нищо.

— В *Домашни вкуснотии* казаха, че никой не го е виждал от миналата нощ. Коди не може да се свърже с него, а той не си е у дома.

— Къде точно се намираш?

— Близо до кръстовището на Орчъри Роуд.

— Към имота на Харис? — попитах, представяйки си къде точно е.

— И къщата на Никол.

— Не е тя.

— Предполагам, че ще разберем. Мамка му, репортерката току-що зави към земите на Харис. Трябва да вървя. Ела тук.

Когато затворих, Бенър ме погледна.

— Трябва да ми обясниш.

— Имението на Харис е на Път 45. Главната къща, къщата за гости и няколко бунгала. Еми живееше в къщата за гости, преди да си построи своя от другия край на имота. Никол живее в едно от бунгалата, защото е най-евтино, а тя иска да събере пари, за да купи боулинг залата.

— Това значи... какво?

Поклатих глава.

— Мамка му, нямам идея.

Натиснах газта и бях на мястото вероятно десетина минути след Джулиан и репортерката. Главният път се разклоняваше в две посоки, на дясно към главната къща и къщата за гости, и на ляво към бунгалата.

Вътре в мен нещо ми нашепваше да тръгна на ляво, макар да мразех дори мисълта за това.

Когато видяхме двете коли спрени в страни на пътя, се почувствах така, сякаш бях глътнал камък.

— Мамка му. Не може да е Никол. Няма начин.

Паркирах зад джипа на Джулиан и ми се искаше тя да си бе държала носа далеч от това. Другата кола принадлежеше на Мемфис Локууд и оператора й.

— Стой тук — казах на Бенър.

— Няма начин. Идвам с теб.

— Няма начин, мамка му, не и след като не зная какво ни очаква там. Стой тук.

— Добре. Но ако нещо ти се случи, лично ще ти наригам задника.

Наведох се над конзолата и я целунах силно, преди да се отдръпна.

— Не се тревожи. Ще се женя за теб, затова, мамка му, ще се върна цял. Избери проклетата дата, Бенър.

Посегнах зад седалката измъкнах пистолета си и слязох от пикапа.

ГЛАВА 41

ЛОГАН

Пъхнах 9 милиметровия пистолет на кръста си, под колана на дънките ми и го покрих с блузата си, докато вървях към бунгалото. В моменти като този, когато цялото обучение, което преминах от чичо Сам, се върна кристално ясно в ума ми, се чувствах така сякаш никога не съм свалял униформата.

Първо чух виковете. Мъж. Не, двама мъже. И поне две жени. Идваха от бунгалото на Никол.

Малката дървена структура имаше предна и задна врата. Представляваше две големи стаи... всекидневна с кухня и спалня. Стените на банята бяха високи, но не стигаха до тавана. Имаше малък кухненски бокс до източната стена и аз се насочих точно натам, заради малкия прозорец над мивката.

Стъклото изглеждаше така, сякаш не е мито от векове, но въпреки това, можех да видя хората вътре.

Милостиви Боже, какво е това, мамка му?

Началникът на полицията Тимънс лежеше по лице на пода в дневната, а около главата му имаше тъмна локва. *Исусе Христе*. Ако беше жив, щеше да е истинско чудо.

Мемфис Локууд не се виждаше никъде, но можех да чуя заглушения глас на Джулиан вътре в бунгалото. Мъжът се завъртя настрани и видях по-добре лицето му.

Ръсти Милс? Не го бях виждал след инцидента в боулинг залата с Еми, вечерта, когато Триша удари Бенър по лицето. Ръсти бе завързал Никол за стол. Гняв избухна в мен, когато той се залюля и я удари по лицето. Главата ѝ се отметна назад, преди да клюмне изпаднала в безсъзнание.

Той е мъртвец.

Посегнах към телефона си, но той не бе в джоба ми. *Мамка му, оставих го в пикапа.*

Бенър обаче бе умна, което значеше, че бях убеден, че ще се обади на Коди за помощ.

Зад мен изпука счупен клон и аз измъкнах пистолета си, завъртайки се, за да открия Мемфис Локууд зад себе си.

Тя вдигна ръце.

— Не ме убивай. Моля те. Просто се опитвам да науча истината.

— Исусе Христе, жено. Гледай къде стъпваш. Обади ли се на ченгетата?

— Обхватът тук е ужасен, но мисля, че идват насам. Господи, надявам се да идват.

— Какво става тук, по дяволите? — попитах, гледайки да говоря тихо и да стоя далеч от прозореца.

— Скрих се в гората, когато чух някой да върви след мен. Мислех, че може да е собственикът на земята, но беше фризьорката. Тя се опита да погледне през прозореца, но мъжът я видя и я завлече вътре. Аз бях по-внимателна. Обаче, мисля, че Тимънс е мъртъв.

Още обмислях всичко, което ми каза тя, и съставях плана си за нападение, когато очите на Мемфис се разшириха и чух непогрешимия звук от щракване на револвер зад себе си.

— Сложи пистолета на земята и се обърни.

Обърнах се, озовавайки се лице в лице с Еми Харис.

— Какво правиш, по дяволите, Еми?

Това, което виждах, нямаше никакъв смисъл.

— Обади ли се на полицията, Еми? Ръсти държи вътре, Джулиан, Никол и Тимънс.

Устата ѝ се отвори, оформяйки едно О.

— Наистина ли?

Чуха се изстрели в бунгалото и заглушения глас на Джулиан замлъкна.

Вместо страх в мен се надигна познатото хладнокръвие, което така приветствах, докато бях морски пехотинец.

Еми се усмихна, но усмивката не бе като никоя друга, която бях виждал преди.

— Мислиш ли, че той е стрелял? — тя примигна и усмивката ѝ изчезна. — Ти ще си следващият Логан, ако не пуснеш пистолета на земята, както ти наредих.

Едно нещо научих много бързо в битките и това бе, че да нямаш оръжие не значи, че си мъртвец.

Еми насочи пистолета към Мемфис.

— Имаш три секунди, преди да я застрелям и вината за смъртта ѝ ще е изцяло твоя. От това разстояние, няма начин да пропусна.

Тъй като знаех, че тя беше капитан на женския отбор по стрелба в гимназията, нямах никакво съмнение колко точен е мерника ѝ. И нищо, освен заплахата за смъртта на някой друг не би могло да ме убеди с такава лекота да пусна оръжието си.

Приклекнах и го сложих на земята до краката ми.

— Да не мислиш, че съм идиот? Ритни го към мен.

Изпълних нарежданията ѝ, но започнах да говоря.

— Каквото и да те е накарал да правиш, Ръсти, можеш да кажеш на Коди и Тимънс, и съм сигурен, че ще те разберат, че си го сторила под натиск.

Еми се засмя.

— Тимънс вече е мъртъв. А сега ти ще го последваш, защото няма да отида в затвора за това. Представяш ли си какво ще кажат родителите ми?

— Защо го направи, Еми? — въпросът дойде от Мемфис. — Дрогата? Знам, че си използвала камиона си за доставки, за да внасяш и изнасяш дрога от града, знам, че си заложила експлозиви в гаража на Логан, за да отвлечеш вниманието.

Еми присви очи към Мемфис, карайки ме да искам жената да си затвори устата, защото от изражението на Еми бе очевидно, че тя вече губи търпение.

— Мислиш се за много умна, нали? Репортерка от големия град, която идва тук и си пъха носа в неща, които не ѝ влизат в работата? Какво те кара да мислиш, че имам нещо общо с това?

Мемфис, за която трябваше да призная имаше чифт яки топки, звучеше отегчено, когато отговори.

— Проследих парите ти. Изгубила си доста за една година. Счетоводителят ти те издаде, Еми. Никога не спирай да плащаш на счетоводителите. Те знаят всичките ти мръсни тайни. Какво ще помислят родителите ти, като разберат, че си прахосала всички пари от ресторанта, или дори повече? Незаконно си присвоила парите от него, тъй като не е твой.

— Шибаният Ашкрофт. Ще си плати. Ще изсипя толкова мръсотия върху него, че никога няма да оцелее — тонът на Еми бе жлъчен, докато говореше за счетоводителя си.

Вратата на бунгалото се отвори с трясък и Ръсти излезе от сградата с пистолет в ръка.

— И това ако не е малко парти. Жалко, че никога няма да намерят телата ви.

— Чия беше идеята? — попита Мемфис, очевидно не можейки да устои на репортерската си природа.

— Метамфетамините? — Ръсти сви рамене — Моя. И тъй като на Еми не ѝ беше трудно да държи Тимънс зает да я чука и да не се занимава с разследвания, можехме да продължим с това завинаги — той поклати глава, — но не. Всички вие трябваше да започнете да си пххате носовете, където не трябва.

Парчетата започваха да се подреждат по местата си.

— Откраднала си от семейството си и си започнала да продаваш дрога, за да върнеш парите. — Гласът ми бе тих, но вниманието на Еми се насочи към мен.

— Винаги съм знаела, че си повече от хубаво лице и стегнато тяло, Логан. Много жалко, че не следваше сценария. Наистина щеше да ми хареса да се омъжа за теб. Нямах да похарча толкова много пари по тази къща, ако не исках да я направя идеална за нас.

— Мамицата му — намеси се Ръсти. — Ти каза, че си го преживяла. Че тази къща ще бъде за теб и мен. А всъщност си поредната изневеряваща кучка, като всички останали, нали? Обзалагам се, че ти е харесвало да чукаш Тимънс.

Ръсти вдигна пистолета си към Еми, но тя бе по-бърза в натискането на спусъка. Шумът бе оглушителен, заради малкото разстояние.

Сграбчих ръката на Мемфис и я съборих на земята, преди да се хвърля към пистолета си. Но Еми вече се обръщаше и дулото на револвера ѝ се притисна към челото ми, докато посягах към оръжието си.

— Никой не ме нарича кучка — каза Еми със спокоен тон. — Особено някой като Ръсти Милс.

— О, нима, защото, мамка му, аз нямам никакъв проблем да те нарека кучка.

Нещо в мен умря щом чух гласа на Бенър от задната част на бунгалото, а дулото се вдигна от главата ми, когато Еми се обърна към нея.

Няма никакъв шибан начин да я изгубя точно сега.

— Ти си като кофти случай на трипер, градска пачавро. Появяваш се, когато най-малко те очакват и изживяването не е никак приятно — каза Еми. — Но за щастие знам как да се отърва от теб.

Стиснах в ръка пистолета си и се хвърлих към Еми изотзад, вдигайки я от земята. Тя стреля и някой изкрещя.

Страхът, който бях изпитал, когато видях пламъците над гаража си, се върна стократно. Притиснах Еми към земята, опрял 9 милиметровия си пистолет в главата ѝ.

— Бенър!

— Кучката ме застреля!

Моят Глок нямаше предпазител и единственото, което ме спираше да не дръпна спусъка, бе звукът от гласа на Бенър.

— Къде? Мемфис, отиди при нея.

Когато журналистката хукна към Бенър, аз обвих ръка около китките на Еми и я завъртях, искайки да имах свински опашки или въже, каквото и да е, за да я завържа. Но нямах, затова стиснах китките ѝ толкова силно, че вероятно можех да счупя костите ѝ.

— Нараняваш ме.

— Бенър! Отговори ми.

— Добре съм. Мисля. Почти.

Гласът на Бенър се чуваше от по-близо и вдигнах поглед. Мемфис бе обвила ръка и я водеше към мен, докато от горната част на ръката на Бенър се процеждаше кръв.

— Завържи я.

— Откачена кучка! — това дойде от Джулиан, която се препъна навън от бунгалото, а вратата се затръшна след нея. — Можеше да я убиеш! Уби него!

— Всички да пуснат шибаните пистолети на земята! Ръцете горе! Веднага! — крещеше Коди откъм пътя пред бунгалото.

Свалих пистолета си и вдигнах едната си ръка.

— Еми се опита да убие всички нас. Уби Ръсти. Вероятно и Тимънс.

— Какво, по дяволите? Някой да ми обясни какво се е случило тук. Веднага.

ГЛАВА 42

БЕНЪР

Коди сложи ръка на главата на Еми, преди да я набути на задната седалка на патрулката си. Почитаемият началник на полицията Тимънс и Ръсти умряха на местопрестъплението... Тимънс от удар в главата, а Ръсти от огнестрелна рана в гърдите. Коди се обади на щатските съдебни лекари, които трябваше да дойдат и да разследват, тъй като сцената бе углавно престъпление.

Еми започна да пее на мига, казвайки на Коди, че тя и Ръсти се появили в бунгалото на Никол, за да научат какво е казала на полицията, и повикали Тимънс да накара Никол да обещае, че ще спи с него, ако отиде да търси информация другаде и я остави на мира.

Никол каза на Коди, че са опитали да ѝ платят, за да го убие, и че се е престорила, че се съгласява, докато Тимънс не се появил, за да му разкаже всичко. Ръсти ударил шефът на полицията по главата и го завързал, но той умрял от раната, преди да решат какво да правят с него.

Ръсти бе пребил Никол и бе прострелял Джулиан в рамото. Парамедиците веднага ги отведоха в болницата, но аз отказах да тръгна, докато Коди не разбере, че Логан не бе направил нищо нередно.

През цялото време Мемфис си водеше записки и се обади, за да повика оператора си. Веднага щом свършиха със снимките, тя си тръгна, бързайки да сглобят историята и да я пуснат по телевизията.

За щастие, Еми успя само да ме одраска, затова парамедиците почистиха раната и ме превързаха, след като отказах да тръгна с тях. Обаче кучката ми съсипа блузата.

В мига, в който чух първия изстрел, се обадих на Коди от телефона на Логан. Той ми каза същото, което и Логан... да стоя настрана.

Но никога не съм била особено добра в това да следвам заповеди.

Очевидно Еми се бе охарчила, докато е строяла малката си къщурка и е започнала да „взема назаем“ пари от ресторанта, докато не е излязла на червено. Ръсти преди това е вършил някои нелегални поръчки за нея и открил за проблемите ѝ с парите, затова ѝ казал, че знае добър начин и двамата да изкарат доста.

Когато върнала парите обаче, Еми не могла да спре. Мисля, че в този край се казва *когато прасетата не дебелеят, свинята се коли*. В този случай, Еми и Ръсти се бяха заколили.

Ако не бях видяла всичко с очите си и аз нямаше да повярвам като ми разкажат.

Коди затръшна вратата на патрулката и каза нещо на Логан. След като мъжете се здрависаха, Логан се насочи към мен, а лицето му бе изкривено от гняв.

— Казах ти да стоиш...

— Сряда. Тази сряда.

Той спря пред мен.

— За какво говориш, по дяволите?

— Каза ми да не слизам от пикапа, докато не избира дата. Избрах сряда — казах му аз.

Логан затвори очи за миг и бях напълно сигурна, че се моли за търпение.

— Не смей никога повече да се излагаш на такава опасност.

Подпрях ръце на бедрата си.

— Мога да кажа същото за теб. Какво, по дяволите, ще правя без истински мъж, който да ме държи под око? Освен това, вибраторите ми може да са страхотни, но не могат да се сравняват с теб.

Логан ме дръпна в обятията си и зарови лице в косата ми. Рамото ми започна да пари там, където куршумът ме бе одраскал и аз се стегнах.

Логан ме пусна.

— Мамка му. Извинявай, скъпа. Сигурна ли си, че не искаш да отидем в болницата?

— Сигурна съм. Да се прибираме у дома.

Той обви внимателно ръка около мен и ме поведе към пикапа си.

— Ще ти зачервя задничето от бой, ако още веднъж направиш нещо такова.

Усмивка изви ъгълчетата на устните ми.

— Обещаваш ли?

ЕПИЛОГ

ЛОГАН

Една година по-късно...

Вибратори се състезаваха по бара, един розов и един син.

Бенър заподскача на стола, доколкото ѝ позволяваше огромния корем, когато розовият вибратор спечели.

— Казах ви, че е момиче!

Джулиан поклати глава.

— Искам реванш. Кълна се, носиш момче.

Останалите жени също се включиха с мнение по въпроса, включително Холи, Гриър и София, приятелката на Бенър от Ню Йорк и странното ѝ малко куче, Джордана.

Никол се бе престарала с бебешкото парти на Бенър. *Бири и Кегли*, който тя купи от Бен със заем от съпругата ми, беше изцяло декориран със сини и розови ленти и знаменца. И разбира се, не играеха на обикновените игри, които се правеха на бебешките партита, тъй като те бяха прекалено скучни за съпругата ми.

И да, въпреки че изминаха единадесет месеца и двадесет и пет дни от сватбата, все още обожавах да казвам *съпругата ми*.

Единственият от поканените, който липсваше, беше майката на Бенър. Тя очевидно бе заета с много важен експеримент и нямаше как да присъства на бебешкото парти на единствената си дъщеря. Не че родителите на Бенър дойдоха и на сватбата, която се проведе в петък, а не в сряда след стрелбата. Поканихме ги да дойдат, след като се роди бебето, но не таях дъх това да се случи.

Еми в момента излежаваше присъда в женския затвор, след като направи сделка и издаде повечето от мъжете, които търгуваха с дрога в Голд Хейвън. Присъдата ѝ бе намалена, но щеше да излезе най-рано след петнадесет години.

Гаражът ми, за който тя призна, че е изгорила, беше построен наново за рекордно кратко време и работеше, благодарение на екипите

на Крейтън Карас. Сега, бизнесът ми цъфтеше и макар сегашното място да бе три пъти по-голямо, имахме дълъг лист с чакащи.

Бенър опита да плати за построяването му, но аз не й позволих. Затова тя реши, че вместо това, ще заеме пари на Никол, за да купи Бири и Кегли. За протокола, Никол не се бе опитала да купува лекарства, за да прави дрога. В нощта, когато с Бенър я видяхме в аптеката, е имала настинка и изтекла рецепта за антибиотици.

Оказа се, че Бен е бил анонимния източник на Мемфис. Той заяви, че през годините в града са станали прекалено много неща и че му е било писнало Тимънс да не си помръдва задника, за да оправи бъркотиите. Сега, той се бе пенсионирал официално и живееше във Флорида.

Други хора може и да се променят, ако наследят тридесет милиона долара, но всичко, което Бенър искаше, бе пристройка към къщата, където да бъде офисът ѝ. Обаче вместо малка стая, пристройката се превърна в огромен склад, тъй като тя искаше да държи целия инвентар на бизнеса си в Голд Хейвън. От тогава ѝ се наложи да наеме двама човека на пълен работен ден, които да подреждат стоката и да следят инвентара, тъй като бизнесът на Бенър също бе набрал скорост. Освен това, тя започна да дава и пълна стипендия в памет на Мирна Франсис, в пет различни държавни колежа, за да помага на жени, които искат да учат бизнес, по една стипендия за всяка година, в която г-жа Франсис е била в живота на Бенър.

Да кажа, че се гордея с нея, би било прекалено малко. За да отпразнуваме едната година на компанията ѝ, я изненадах, като ѝ подарих напълно реставриран черешово червен Шевролет Камаро SS кабриолет с ярко розови украси.

— Роуз, не слагай това в устата си.

Обърнах се, за да видя как Крейтън Карас говори на дъщеря си, зад мен, което никога не спираше да ме развеселява. Мъжът управляваше мултимилиардна империя, а малкото му бебе го въртеше около пръстчето си.

Холи бе бременна с второто им дете и вече започваше да ѝ личи. Можех само да се надявам мъничето да има такъв късмет като сестра си.

— Готова ли си за тръгване, Брус?

Всички жени се обърнаха към мен щом зададох въпроса, докато се приготвяха за още едно състезание с вибратори през бара.

— Логан! Подрани ли? — Бенър погледна към часовника на стената.

— Всъщност, закъснях с час.

Тя се усмихна и се заклатушка към мен. Ако знаеше, че използвам думата *заклатушка*, сигурно ще ме удуши. Дори и да ѝ обясня, че това бе най-красивото клатушкане в целия свят.

— Правят залози. Холи залага петдесет за момиче. Гриър залага петдесет, че е момче.

— Петдесет долара?

Бенър се засмя.

— Петдесет хиляди.

— Исусе Христе — прошепнах аз.

— Не се тревожи, загубилият ще вкара парите във фонда ѝ за колеж.

— Значи все още е тя?

Бенър извъртя очи.

— Разбира се. Няма начин да греша за това.

— Е, предполагам, че скоро ще разберем, нали?

Взех ръката ѝ и я вдигнах към лицето си, целувайки я. Тя не ми позволяваше да заменя пръстена на Х-мен с диамантен, затова поръчах да направят реплика от бяло злато и го замених. Пръстите ѝ сега бяха прекалено подути, затова бе прибран на сигурно място у дома.

Бенър се усмихна.

— Може да открием по-рано отколкото мислехме. Мисля, че през последните два часа имам контракции.

— И не ми се обади? — гласът ми бе спокоен, въпреки че имах чувството, че главата ми ще експлодира.

— Забавлявах се.

— Брус... — имаше милиони неща, които можех да кажа точно сега, но вместо това я вдигнах на ръце и я понесох към вратата.

— Ще се видим с всички вас по-късно в болницата — извиках през рамо.

— Не забравяйте да си вземете от парти подаръците! — извика Бенър надничайки през рамото ми. — Най-новите ми вибратори във

формата на куршум и вибриращи пръстени за пениси. Лично мога да потвърдя, че са уникални.

Само моята съпруга.

Най-доброто решение в живота ми бе да закарам онзи Роуд Роувър лично до Ню Йорк Сити.

* * *

— Г-н Брантли, искате ли да подържите дъщеря си?

Срещнах изпълнените със сълзи очи на Бенър, над главичката на мъничкото бебе лежашо на гърдите ѝ.

— Абсолютно. Ела тук, *Плевел*.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.